НАРОДНА АРМІЯ
2 листопада, 2017
#44 (5524)

3 ЛИСТОПАДА — ДЕНЬ ІНЖЕНЕРНИХ ВІЙСЬК

ЗА ЧАС АТО ВІЙСЬКОВІ ІНЖЕНЕРИ ПЕРЕВІРИЛИ ПОНАД 3,5 ТИСЯЧІ ГЕКТАРІВ ДОНЕЧЧИНИ

Якщо після перемоги у війні десантники, артилеристи, танкісти та інші бійці зможуть повернутися додому, то для інженерних військ роботи на Донбасі залишиться ще на багато років стор. 4

3 ЛИСТОПАДА — ДЕНЬ РАКЕТНИХ ВІЙСЬК І АРТИЛЕРІЇ

180 СЕКУНД — НА РОЗГОРТАННЯ ГАРМАТИ ТА ПЕРШИЙ ПОСТРІЛ

НА ПОЛІГОНІ «ДІВИЧКИ», ЩО НА КИЇВЩИНІ, ВІДБУВСЯ КОНКУРС НА НАЙКРАЩУ АРТИЛЕРІЙСЬКУ БАТАРЕЮ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

У всеармійських змаганнях артилеристів взяли участь 12 команд, що представляли Сухопутні війська, Високомобільні десантні війська та Військово-Морські Сили Збройних Сил України. Ці батареї є найкращими, бо ще напередодні пройшли відбір у першості видів Збройних Сил України стор. 6

НОВОМУ МІНОМЕТНОМУ КОМПЛЕКСУ, ЩОБ ВІДСТРІЛЯТИСЯ, ПОТРІБНО МЕНШЕ 5 ХВИЛИН

Для зайняття позиції, розгортання з похідного положення у бойове та підготовки до першого пострілу екіпажу знадобиться менше однієї хвилини. Час переведення з бойового положення в похідне — 25 секунд. Тобто для ураження 1–2 цілей знадобиться 3–5 хвилин стор. 7

БРОНЬОВАНИХ «КОРОЛІВ» АДАПТУЮТЬ ДО ШИРОКОГО ЗАСТОСУВАННЯ

У багатьох арміях танки залишаються найефективнішим штурмовим засобом на полі бою навіть в умовах ведення бойових дій у місті стор. 8

У ГАРДЕРОБІ ТАНКІСТІВ ОЧІКУЄТЬСЯ ОБНОВА

У Головному управлінні розвитку та супроводження матеріального забезпечення Збройних Сил України завершено роботу над створенням прототипу нових костюмів для танкістів та військовослужбовців — членів екіпажів інших бойових машин, які є на озброєнні нашого війська стор. 9

МАЙОРУ СКАТЕРНОМУ ПРОПОНУВАЛИ ТРИ МІЛЬЙОНИ ГРИВЕНЬ, АБИ ЙОГО ГРУПА У ВИЗНАЧЕНИЙ ДЕНЬ НЕ ВИЇХАЛА НА ПОШУК РОСІЙСЬКИХ «ГРАДІВ» стор. 10

НАСТУПНОГО РОКУ ДЛЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ ЗАПЛАНОВАНО ЗАКУПИТИ ДО 1000 ОДИНИЦЬ АВТОМОБІЛЬНОЇ ТЕХНІКИ

Ідеться здебільшого про вантажні автомобілі для артилерійських підрозділів, підрозділів забезпечення та підвезення боєприпасів і військово-технічного майна стор. 12

США ПЕРЕДАДУТЬ УКРАЇНІ ПАТРУЛЬНІ КАТЕРИ ТИПУ «АЙЛЕНД» стор. 15

НА ЗАПОРІЖЖІ З 1,3 млн грн, ЯКІ НАДАЛА ДЕРЖАВА НА РЕАБІЛІТАЦІЮ УЧАСНИКІВ АТО, ОСВОЄНО… 12%

Із 12 тис. ветеранів АТО в Запорізькій області лише 577 осіб зареєструвалися в місцевих управліннях соціального захисту. У чому ж причини такої ситуації? стор. 16

6 ЛИСТОПАДА — ДЕНЬ ВИЗВОЛЕННЯ КИЄВА ВІД ФАШИСТСЬКИХ ЗАГАРБНИКІВ стор. 20

УРЯД ВИЗНАЧИВ ПРІОРИТЕТИ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НА 2017–2021 РОКИ

СЕРЕД НИХ — АВІА-, СУДНО- Й РАКЕТОБУДУВАННЯ, НАНОТЕХНІКА, АГРОПРОМИСЛОВІСТЬ, ВИДОБУТОК ГАЗУ, МЕДИЦИНА, РОБОТОТЕХНІКА…

Економіка України долає кризові явища 2014–2015 років і поступово переходить до економічного зростання. Колосальний потенціал, який має Україна, тільки починає розкриватися. Для інвесторів настав час подивитись на Україну по-новому. Про це сказав Прем'єр-міністр України Володимир Гройсман під час міжнародного Toronto Global Forum, присвяченого питанням розвитку глобальної економіки й розвитку американського континенту.

Глава уряду наголосив, що небагато країн пройшли період змін такого масштабу, як ті, що сьогодні відбуваються в Україні. За три роки запроваджено децентралізацію, розумну дерегуляцію, реформи банківського й енергетичного секторів.

«Криза дала нам можливості — можливості ухвалити необхідні рішення та вести трансформації, — сказав Володимир Гройсман. — Сьогодні ми говоримо про подальшу дерегуляцію, створення сприятливого ділового клімату, аби кожна інвестиція в нашу економіку була успішною».

На думку Прем'єр-міністра, ключові сектори можливостей України — це людський капітал; родючі землі, здатні гарантувати продовольчу безпеку всього регіону; енергетика, передусім енергоефективні технології й використання потужностей газотранспортної системи та системи газових сховищ; логістика й реалізація транспортних можливостей у напрямку Схід — Європа; інновації, зокрема в частині сприяння розвитку стартапів.

«На часі питання масштабної та прозорої приватизації. Зараз формуємо нове законодавство, яке дасть можливість побудувати ефективну систему продажу нестратегічних держактивів», — сказав Володимир Гройсман.

У цьому контексті, додав Володимир Гройсман, Кабінет Міністрів визначив пріоритети інноваційної діяльності на 2017–2021 роки, серед яких авіа-, судно- та ракетобудування, нанотехніка, агропромисловість, видобуток газу, медицина та фармацевтика, охорона навколишнього середовища, робототехніка й інтеграція в світовий ланцюг доданої вартості з перетворенням України на світовий виробничий та логістичний хаб, повідомляє Урядовий портал.

«Зростання України буде безпрецедентно динамічним, і ми можемо зробити це разом. Сьогодні ринок орієнтується на щось нове, нові стартапи. Я скажу: Україна може стати найбезпечнішим і найуспішнішим стартапом», — зазначив Володимир Гройсман.

УКРАЇНА ПОСИЛЮЄ ПОЛІТИЧНИЙ ТА ЕКОНОМІЧНИЙ ДІАЛОГ ІЗ КАНАДОЮ

Україна й Канада мають відносини особливого партнерства, що ґрунтуються на багаторічній міцній дружбі, активному політичному діалозі, відданості демократичним цінностям та на перспективах спільної реалізації проектів у найбільш актуальних на сьогодні сферах реального сектору економіки. Саме тому Україна розраховує на посилення політичного діалогу та розширення дії Угоди про зону вільної торгівлі. На цьому акцентував увагу Прем'єр-міністр України Володимир Гройсман під час зустрічі з Прем'єр-міністром Канади Джастіном Трюдо. Переговори глав урядів стали однією із центральних подій візиту Володимира Гройсмана в Канаду.

«Наші відносини мають стратегічний характер. Між державами працює Угода про зону вільної торгівлі, і ми єдині стосовно більшості політичних питань», — сказав Володимир Гройсман.

«Наша зустріч — чергова можливість обговорити ключові теми наших відносин, і я радий вітати мого колегу Володимира Гройсмана. Канада завжди була на позиціях підтримки України чи то в політичних питаннях, чи в економіці», — сказав у відповідь Джастін Трюдо.

Прем'єр-міністр України підкреслив, що розвиток взаємовигідної співпраці з Канадою як на геополітичному рівні, так і в торговельно-економічній сфері є пріоритетом. Свідченням того є активний діалог на рівні керівництва обох держав та поглиблення ділових контактів також і завдяки дії Угоди про зону вільної торгівлі, повідомляє Урядовий портал.

Статистика доводить правильність вибраних орієнтирів, упевнений Володимир Гройсман. У першому півріччі 2017 року обсяг торгівлі товарами й послугами зріс на 58% і становив 245 млн доларів. Потенціал для подальшого зростання значний: у рамках упровадження Угоди про зону вільної торгівлі Канада скасувала вже 98% тарифів та обмежень, Україна — 72% й впродовж семи років доведе цей показник до 99%. До того ж сторони вже забезпечують взаємний доступ до державних закупівель, вирівнюють екологічні стандарти, стандарти праці, захисту прав інтелектуальної власності. Глава уряду України наголосив, що на часі розширити дію угоди на сферу послуг та інвестицій.

«Ми високо цінуємо проекти, які вже існують. Серед них є такі, якими ми дуже пишаємося. Назву лише кілька флагманських: Національна поліція України, центри правової допомоги, CUTIS, EDGE, підтримка місцевого самоврядування ПРОМІС», — зазначив глава уряду України.

Не менш результативною є співпраця на міжнародній політичний арені. Ідеться про протидію російській агресії, запровадження санкційної політики.

Глави урядів обговорили пріоритети головування Канади в G7 2018 року. Домовлено, що під час майбутнього саміту «Великої сімки» в червні 2018 року українське питання буде розглянуто як у контексті зміцнення безпеки й гарантування миру, так і в питаннях координації міжнародної підтримки українських реформ.

Сторони обговорили також ситуацію на Сході України та можливості розгортання на Донбасі миротворчої операції під егідою ООН.

УКРАЇНА ВНЕСЛА В ООН ОНОВЛЕНУ «КРИМСЬКУ» РЕЗОЛЮЦІЮ

Оновлений проект резолюції з прав людини на окупованому Росією півострові Крим, який Україна у вівторок офіційно внесла на розгляд Третього комітету Генеральної Асамблеї ООН, вже отримав підтримку понад трьох десятків країн, які стали його співавторами. Про це повідомив у коментарі Укрінформу речник Постійного представництва України при ООН Олег Ніколенко.

— Сьогодні в Нью-Йорку делегація України внесла до секретаріату Третього комітету Генасамблеї ООН проект оновленої резолюції «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополь, Україна». Зараз співавторами документа виступили 34 країни, — зазначив український дипломат.

Він також повідомив, що голосування по резолюції в Третьому комітеті заплановано на середину листопада. Після цього, як очікується, вже у грудні документ буде винесено на загальне голосування в Генеральній Асамблеї.

— Оновлена резолюція має на меті консолідувати підтримку України в питанні деокупації українського півострова. Зокрема в ній міститься вимога до Росії виконати тимчасові заходи наказу Міжнародного суду ООН щодо скасування заборони Меджлісу кримськотатарського народу, а також наголошується на необхідності забезпечення навчання українською і кримськотатарською мовами, — пояснив дипломат.

Крім того, в документі підкреслюється «необхідність доступу міжнародних організацій в окупований Крим».

«РУСКІЙ МІР» ПРОГРАВ

Ксенія Собчак вирішила не бути оригінальною і запропонувала провести в Криму новий референдум. Вона не самотня — це рішення пропонували багато персонажів російського ліберального табору. Що й не дивно: Крим став вушком голки для опозиції. Скажеш, що півострів російський — уславишся окупантом. Скажеш, що він український — позбавиш себе шансу зібрати голоси в самій Росії, пише Павло Казарін для Крим.Реалії.

«Ніхто не хоче бути академіком Сахаровим. Ніхто не хоче говорити незручну правду, тому шукають зручну напівправду. Тим більше, що ідея повторного референдуму — це те, що міг би взяти на озброєння сам Кремль.

З першого дня анексії півострів став територією концентрованої пропаганди. Кількість небилиць, які поширюють тут про українську реальність, значно вища, ніж в умовних Пензі або Саратові. До того ж кожен кримчанин встиг переконатися на прикладах політв'язнів, чим загрожує публічна підтримка українського статусу півострова. Хто може бути впевнений у тому, що голос на користь Києва на «новому референдумі» за кілька років не перетвориться для нього на кримінальну справу?

А ще всі ці слова про «новий референдум» — це історія про родоплемінне. Мовляв, коли у Криму є ті, хто вважає себе «нашими», то це привід для злочину. Московські політики можуть думати, що така політика — це спосіб захистити росіян за межами Росії. Насправді все навпаки.

Усе це — недвозначний сигнал сусідам: поки у вас є громадяни, яких ми готові охрестити «рускімі», — ваша територіальна цілісність під питанням. І всі сусіди Росії будуть асимілювати тих, кого Москва теоретично може оголосити «співвітчизниками».

«Рускій мір»? Збереження російськомовних шкіл? Компромісні підручники історії? Все це відтепер — бомба під суверенітет для сусідніх країн. Тому що дозволяє Москві використовувати російськомовних як «ірредента». Як привід для вторгнення з подальшою легалізацією вкраденого.

Виходить, що від російського вторгнення може захистити тільки внутрішня монолітність країни. Та, яка народжується з мовної одноманітності. З єдиного і суверенного погляду на історію країни. Та сама монолітність, коли громадяни Казахстану вважають себе казахами, громадяни України — українцями, а білоруси — білорусами. А росіян, відповідно, вважають іноземцями. І жодних симпатій до триколора не відчувають.

В іншому випадку будь-яка країна може якось прокинутися і виявити російські прапори в якомусь з своїх регіонів. І Кремль із «лібералами» знову на два голоси стануть твердити про те, що поки їхні поїзди не пускають під укіс, нове статус-кво потрібно закріпити.

А коли так, то не варто дивуватися тому, що ареал російської мови буде скорочуватися. Тому що жителі сусідніх країн будуть читати Пушкіна в перекладі — на уроках іноземної літератури. А кожна країна до того ж наїжачиться своєю версією Другої світової, в якій не залишиться місця для «духовних скреп».

Ви хотіли боротися за «рускій мір»? Вітаю, ви програли.

БОЙОВИЙ ПОТЕНЦІАЛ НАШИХ ВЕРТОЛЬОТІВ ПІДВИЩИВСЯ

Днями на одному з вітчизняних полігонів відбувся черговий етап дослідних випробувань гелікоптерів Мі-2МСБ та Мі-8МСБ зі встановленими комплексами некерованих ракет

Поліпшені льотно-технічні характеристики модернізованих в інтересах Міністерства оборони України гелікоптерів дали змогу суттєво підвищити їхній бойовий потенціал. Наприклад, завдяки фахівцям ПАТ «Мотор Січ», багатоцільовий Мі-2МСБ відтепер може виконувати пуски некерованих ракет типу С-8. Із цією метою запорізькі конструктори розробили знімну балку-тримач, новий пусковий пристрій, здатний виконувати стрільбу в режимах по дві, чотири й вісім ракет одночасно, а також установили відповідний приціл.

Інший гелікоптер, Мі-8МСБ (саме той зразок, який улітку 2013 року побив рекорд висоти, піднявшись на 9150 метрів над рівнем моря), отримав два блоки Б13Л, кожен для п'яти ракет С-13 калібром 122 мм та успішно виконав практичні пуски.

— Сьогоднішні випробування продемонстрували нові можливості цієї модернізованої техніки, — зазначив командувач Повітряних Сил ЗС України генерал-полковник Сергій Дроздов. — Як бачимо, її ще рано списувати. Завдяки українським фахівцям, оновлені гелікоптери Мі-2 значно розширили діапазон свого застосування. Якщо раніше ми використовували їх передусім для навчання пілотуванню курсантів Харківського НУПС, то тепер є можливість навчати їх також бойовому застосуванню. До того ж не тільки курсантів, а й пілотів бойових частин.

Наразі триває завершальний етап дослідних випробувань цієї авіаційної техніки, але вже зараз можна констатувати, що напрямок, який вибрали українські зброярі, дає змогу не лише суттєво посилити її льотно-технічні характеристики, а й оснастити потужнішим озброєнням.

Андрій ЯЦИК

В УКРАЇНІ БУДЕ СТВОРЕНО ДЕРЖАВНИЙ ІНСТИТУТ ВИПРОБУВАНЬ І СЕРТИФІКАЦІЇ ОВТ

Уряд ухвалив рішення щодо створення Державного інституту випробувань і сертифікації озброєння та військової техніки з урахуванням вимог стандартів НАТО.

Інститут об'єднає потенціали Державного науково-випробувального центру, Чернігівського національного технологічного університету та підприємств оборонно-промислового комплексу. Це дасть змогу модернізувати експериментально-випробну базу та прискорити впровадження наукових розробок, а також створить умови для просування продукції виробників на внутрішній і зовнішній ринки.

У подальшому таке поєднання потенціалів є запорукою створення й функціонування відповідного технологічного парку (на кшталт парків, які існують у Німеччині, Франції, Австрії, Туреччині), щоб протягом короткого часу забезпечувати переоснащення армії сучасним озброєнням і стимулювати вихід виробничої бази наших оборонних підприємств на світовий рівень.

У державному оборонному замовленні заплановано передбачити необхідний фінансовий ресурс для створення сучасного лабораторно-вимірювального та полігонно-випробного комплексу спільно з представниками ДК «Укроборонпром», Асоціації виробників озброєння і військової техніки України та Ліги оборонних підприємств України. Також готують пропозиції стосовно можливого оснащення інституту сучасним лабораторно-вимірювальним та полігонно-випробним обладнанням для здійснення всіх типів вимірювань на шляху розроблення продукції, сертифікації та її експлуатації.

Наразі актуальним завданням є заснування Міжнародного центру співробітництва з країнами НАТО у сфері випробувань і сертифікації озброєння на базі інституту.

ВПС США ГОТУЮТЬСЯ ПРИВЕСТИ У БОЙОВУ ГОТОВНІСТЬ СТРАТЕГІЧНІ БОМБАРДУВАЛЬНИКИ B-52

Уперше з 1991 року США приводять у бойову готовність стратегічні бомбардувальники. Про це повідомляє видання Defence One з посиланням на генерала ВПС США Девіда Голдфейна.

«Якщо бути точним, то наказ про бойову готовність ще не надходив. Але до нього вже готуються. Це ще один крок у забезпеченні нашої бойової готовності. Ми не готуємося до якоїсь конкретної події, а демонструємо нову реальність, адже «світ — небезпечне місце». Особливо, коли є люди, які відкрито говорять про застосування ядерної зброї. Ми більше не живемо у двополярному світі, де є ми і Радянський Союз. Є й інші гравці, які мають ядерний потенціал...» — заявив генерал американських ВПС Девід Голдфейн.

Бомбардувальник B-52

Слід додати, що B-52 перебувають на озброєнні ВПС США з 1955 року.

ЗБІЛЬШЕННЯ ПЕНСІЙ НЕ ВПЛИНЕ НА РОЗМІР «ЗИМОВОЇ» СУБСИДІЇ

За словами міністра соціальної політики України Андрія Реви, для розрахунку розміру «зимової» субсидії (на цей опалювальний сезон) органами соціального захисту населення беруться до уваги доходи громадян за I та II квартали цього року.

Крім того, Андрій Рева повідомив, що громадяни, які стали пенсіонерами, наприклад, у травні цього року, або пенсіонери, які припинили працювати, скажімо, у червні цього року і не мають інших доходів, крім пенсії, можуть оформити субсидію на основі лише з одного доходу — пенсії.

Це стосується тільки тих українців, які донедавна працювали і отримували заробітну плату або, скажімо, зарплату і пенсію, а віднедавна — минулого чи цього року (I та II квартали) з тих чи інших причин залишили роботу і отримують єдиний вид доходу — пенсію.

Щоб скористатися таким правом, громадянам необхідно звернутися до управління соціального захисту населення лише з декларацією про доходи, в якій зазначити вид доходу — пенсія, наприклад, з 1 червня 2017 року. Тоді з 1 жовтня 2017 року таким українцям не враховуватиметься дохід за I і II квартал 2017 року, а братиметься до уваги лише розмір щомісячної пенсії.

Якщо ж людина стала пенсіонером, скажімо, з вересня цього року, вона має змогу в грудні звернутися до управління соцзахисту з декларацією про доходи, і субсидію перерахують з урахуванням одного доходу — пенсії.

У КИЄВІ ПОБУДУЮТЬ ПЕРШИЙ НА ТЕРИТОРІЇ СХІДНОЇ ЄВРОПИ МЕМОРІАЛ ГОЛОКОСТУ

У Бабиному Яру побудують Меморіал Голокосту. Члени благодійного фонду Меморіального центру Голокосту «Бабин Яр» повідомили, що меморіал планується збудувати до 2021 року. Він межуватиме з історичною територією єврейського кладовища з одного боку, а з другого виходитиме до Алеї Мучеників, де у вересні 1941 року нацисти розстріляли майже 30 тисяч євреїв.

За словами голови наглядової ради фонду Натана Щаранського, участь у конкурсі на проект майбутнього меморіалу візьмуть найвідоміші архітектори світу. Проект меморіалу буде широко обговорюватися громадськістю та науковцями. Про початок конкурсу на проект меморіалу оголосять 21 листопада.

Цей музей-меморіал стане першим меморіалом Голокосту на території Східної Європи.

— Ми можемо реалізувати у цьому проекті унікальну можливість, бо він розповідатиме не лише про трагічні сторінки минулого, а й утверджуватиме авторитет України як держави, яка прагне, щоб Голокости ніколи не повторювалися, — вважає Натан Щаранський.

ВВОДЯТЬ «БРОНЬ» ДЛЯ 45-РІЧНИХ УКРАЇНЦІВ

З січня 2018 року держава вводить для українських роботодавців нові правила прийому працівників на роботу. У штаті кожного підприємства вводиться квота для співробітників 45 і старше років, що становитиме 4% від загальної чисельності трудового колективу.

За словами міністра соціальної політики Андрія Реви, багато роботодавців відмовляються брати на роботу людей передпенсійного віку.

«Ми це питання вирішимо за допомогою введення мінімальних квот. Щоб у кожному трудовому колективі 4% працівників були віком від 45 років і старше. І будемо стежити через Держслужбу праці за тим, щоб норма дотримувалася», — сказав міністр соціальної політики.

Експерти неоднозначно оцінюють це рішення. Більшість підтримують, вважаючи, що нині чимало роботодавців під будь-якими приводами намагаються не брати тих, кому під 50 і більше, навіть не хочуть розглядати резюме. А це дискримінація, яка законодавчо заборонена. Тому таку несправедливість варто виправити. Квоти дадуть віковим претендентам шанс працевлаштуватись і довести свою кваліфікацію. Тим більше, це рішення може покращити ситуацію на ринку праці. Кількість вакансій зростає, чимало роботодавців мають проблеми з пошуком працівників. А кількість працездатного населення зменшується, дається взнаки, зокрема, й масова трудова міграція. Найбільше вакансій для людей старших від 45 років нині на виробництві. Там зараз великий дефіцит кадрів. Складніше влаштуватися в IT-галузі. Потрібен досвід і певні навички.

Інші аналітики побоюються, що для невеличких компаній такі люди будуть певним тягарем. Наприклад, в IT-сфері переважно працює молодь до 35–40 років, у карго-компаніях, де потрібна фізична сила, теж. Може бути так, що новий 45-річний працівник буде лише числитися у штаті. Вони вважають, що багато 45-річних і старше самі винні у своїх проблемах, бо не хочуть освоїти нові технології чи професії.

Підготував Анатолій КРАВЕЦЬ

ЗА ЧАС АТО ВІЙСЬКОВІ ІНЖЕНЕРИ ПЕРЕВІРИЛИ ПОНАД 3,5 ТИСЯЧІ ГЕКТАРІВ ДОНЕЧЧИНИ

ЯКЩО ПІСЛЯ ПЕРЕМОГИ У ВІЙНІ ДЕСАНТНИКИ, АРТИЛЕРИСТИ, ТАНКІСТИ ТА ІНШІ БІЙЦІ ЗМОЖУТЬ ПОВЕРНУТИСЯ ДОДОМУ, ТО ДЛЯ ІНЖЕНЕРНИХ ВІЙСЬК РОБОТИ НА ДОНБАСІ ЗАЛИШИТЬСЯ ЩЕ НА БАГАТО РОКІВ

В умовах ведення терористами «мінної війни» значна роль відводиться саме саперам

Інженерна розвідка, обладнання фортифікаційних споруд, організація оборони інженерних споруджень, мінування та розмінування території, охорона мостів та багато інших завдань, без яких неможливе ефективне ведення бойових дій та збереження життів солдатів, — це й є робота інженерних військ

І якщо після перемоги у війні танкісти, артилеристи, десантники та інші бійці зможуть повернутися додому, то для цього роду військ роботи на Донбасі залишиться ще на багато років. Міни, фугаси, невибухлі боєприпаси — все це буде довго нагадувати про війну, а очищати територію Сходу країни треба буде саме цим фахівцям.

— На розмінування Донбасу знадобиться не один десяток років. Ми повинні зважати на це і приділити увагу підготовці необхідної кількості військових інженерів. Ця військова спеціальність користуватиметься підвищеним попитом, — заявив свого часу начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України генерал армії України Віктор Муженко.

Щоб успішно виконувати всі ці завдання, інженерні війська з початком антитерористичної операції довелося фактично відновлювати. До війни протягом багатьох років інженерні частини активно скорочували. Чисельність військових інженерів у Збройних Силах України не досягала навіть 2%. Це при тому, що за світовим досвідом кількість інженерних військ у мирний час має становити не менше 7–8 % від загальної чисельності збройних сил. А під час ведення бойових дій — 16 і більше.

Сьогодні інженерним підрозділам на Сході України доводиться мати справу з великою кількістю залишених терористами розтяжок, мін та невибухлих боєприпасів. За час проведення АТО групи розмінування Збройних Сил України перевірили понад 3,5 тисячі га території, більше тисячі кілометрів доріг, виявили та знешкодили майже 172 тисячі одиниць вибухонебезпечних предметів. Їх військовослужбовці знаходять повсюдно — в підвалах житлових будинків, у адміністративних будівлях, школах та дитячих садках. Терористи залишають замінованими водні колектори, залізниці та інші важливі об'єкти інфраструктури.

Тож в умовах ведення терористами «мінної війни», коли будь-де можна знайти вибухонебезпечний предмет, значна роль відводиться саме саперам. Під час виконання завдань вони перевіряють на наявність мін, фугасів тощо маршрути висування військ та магістралі й шляхи, якими користується мирне населення.

Окрім цього, інженерні війська в районі проведення АТО продовжують удосконалювати фортифікаційне обладнання позицій, яке допомагає нашим військовим надійно закріпитися на рубежах. Риються траншеї для особового складу, капоніри — для танків, БМП і БТР, будуються бліндажі. Позиції майже «закопуються» в землю, щоб солдати мали надійний захист від обстрілів зі стрілецької зброї, а головне — від вогню артилерії. Протягом 2015–2016 років Збройними Силами України спільно з місцевими держадміністраціями побудовано таким чином 256 опорних пунктів.

Для надійного облаштування оборонних рубежів у районі проведення АТО використано і десятки тисяч комплектів малопомітних перешкод (МПП, між людьми — «путанка»), які не подолає навіть танк. Це окрім «їжаків», пірамід, протитанкових ровів тощо.

Разом із цим інженерні підрозділи залучені і до ліквідації наслідків пожеж на складах боєприпасів. Зокрема, у Калинівці працюють майже 40 груп з розмінування та 20 груп — у Балаклеї.

Також інженерні підрозділи активно залучалися і залучаються до навчань різного рівня, зокрема, до стратегічних командно-штабних навчань «Непохитна стійкість-2017». Вони наводили переправи через водні перешкоди, виконували завдання з фортифікаційного обладнання позицій військ, будували дерев'яні низьководні мости тощо.

Також 2017 року українська складова багатонаціонального інженерного батальйону «Тиса» брала участь у командно-штабних навчаннях із залученням військ «Світла лавина-2017» на території Словаччини.

Інженерів та саперів сьогодні готують у Центрі розмінування, що в Кам'янці-Подільському. З початку цього року підготовлено майже 600 фахівців інженерних військ, понад 100 з них — інструкторами Збройних сил Канади. Взагалі до кінця року всі військовослужбовці центру повинні пройти підготовку за стандартами НАТО.

Також у Центрі розмінування організована та здійснюється підготовка кінологів та кінологічних розрахунків. Адже з початком ведення бойових дій на Сході України гостро постало питання щодо полегшення роботи саперів у виконанні завдань із виявлення саморобно-вибухових пристроїв, мін-пасток, охорони важливих військових об'єктів тощо. Вирішенням цієї проблеми стало введення до штатів інженерних підрозділів кінологічних розрахунків.

Сьогодні кінологічні підрозділи беруть активну участь у перевірці об'єктів на наявність вибухонебезпечних предметів у районі проведення АТО, а також у складі українського інженерного підрозділу в Республіці Косово.

У відповідності до рішення начальника Генерального штабу — Головнокомандувача Збройних Сил України ведеться робота щодо збільшення чисельності кінологічних розрахунків та введення їх до штатів арсеналів, баз, складів та аеродромів Збройних Сил України.

За світовим досвідом кількість інженерних військ у мирний час має становити не менше 7–8 % від загальної чисельності збройних сил. А під час ведення бойових дій — 16 і більше

Та для ефективної роботи військових інженерів, окрім професійної підготовки, необхідне ще й спеціальне сучасне обладнання. Нині багато з необхідного, зокрема для саперів, вже є на озброєнні війська. Бронежилети та захисні костюми сапера українського виробництва відповідають сучасним вимогам. Також використовується найсучасніше обладнання для пошуку і знешкодження мін. Чималу допомогу надала міжнародна спільнота. Загалом основна частина необхідного спеціального обладнання закуповується нині за бюджетні кошти. Зокрема й новітні зразки.

Тож у технічному, досить проблемному ще донедавна, питанні інженерні війська ЗС України набувають нового рівня. Адже ще кілька років тому переважна більшість інженерної техніки та інженерного озброєння, якими оснащувалися підрозділи, були радянського виробництва й походження. Природно, що ресурс їхнього використання вичерпується, ця техніка суттєво старіє як морально, так і фізично.

Тому Центральним управлінням інженерного забезпечення ведеться робота щодо розробки нових та модернізації наявних зразків інженерного озброєння. Зокрема вже завершено державне випробування полкової землерийної машини ПЗМ-3-0.1 на базі автомобіля підвищеної прохідності КрАЗ з легкоброньованою кабіною для захисту екіпажу від куль зі стрілецької зброї та осколків ручних гранат. На даний час цю техніку закуплено, проводиться її дослідна експлуатація. А Харківський бронетанковий завод закінчує модернізацію й переоснащення важкої броньованої машини БМР українського виробництва на базі шасі танка Т-64 з тралом КМТ-7.

Роман ВУС

УПРОДОВЖ ДВОХ ДНІВ САПЕРНА ГРУПА ВАСИЛЯ ШЕРЕГІЯ ЛІКВІДУВАЛА ПОНАД 100 ВИБУХОНЕБЕЗПЕЧНИХ ПРЕДМЕТІВ,

А ЙОГО ОСОБИСТИЙ РЕКОРД — 2600 БОЄПРИПАСІВ, ЯКІ ВІН ЗНЕШКОДИВ ЗА ОДНЕ ВІДРЯДЖЕННЯ

Молодший сержант Василь Шерегій

На Донеччині всю ніч ллє холодний дощ як із відра. Зранку, коли ще темно, на дорогах майже немає руху. Розсовуючи густий туман, військовий «Урал» пробивається ближче до передової. У кабіні спеціально обладнаної вантажівки поруч із водієм сидить кароокий хлопець із виразними рисами обличчя. Він говіркий, жартує та сміється. Поки петляємо серед посадок розбитою дорогою до місця призначення, знайомлюся з ним ближче

Закарпатець Василь Шерегій — молодший сержант, командир інженерно-саперного відділення, він служить в окремому інженерно-саперному багатонаціональному батальйоні «Тиса».

— Моїм першим бойовим розмінуванням була ліквідація звичайної розтяжки. Далі і завдання складніші, і масштаби більші, — згадує він.

Автомобіль час від часу трясе на розбитій дорозі. Дізнаюся, що в жовтні 2014 року біля Станиці Луганської Василь Шерегій, прикриваючи відхід групи, дістав поранення в плече. Після лікування й реабілітації, майже дев'ять місяців працював у військовому комісаріаті. Коли зрозумів, що робота з паперами — це не для нього, повернувся в рідний саперний підрозділ.

— Серед іншого нам доводиться мати справу й з протипіхотними осколковими загороджувальними мінами ОЗМ-72, які, спрацьовуючи, підскакують на 70–80 см над землею, розриваються на сотні уражаючих елементів. Варто сказати, що звичайні розтяжки ворог також удосконалює, — продовжує розповідь Василь Шерегій. — Якщо зазвичай усі звикли шукати їх під ногами, то тут бойовики навчилися встановлювати їх на рівні обличчя. Також треба бути дуже обережним, коли бачиш на землі книжку, порожню пластикову пляшку чи будь-який інший предмет. Під час спроби його взяти або просто відкинути ногою може статися вибух.

«Саперові необхідно, так би мовити, прораховувати дії противника, навчитися думати, як він»

Такі «пекельні машини» можуть спрацювати й абсолютно несподівано, наприклад, коли людина, обстежуючи приміщення, випадково наступить на якусь найзвичайнісіньку на перший погляд дошку. Тому саперові, на думку мого співрозмовника, потрібно, так би мовити, прораховувати дії противника, навчитися думати, як він.

За розмовою не помітили, як «Урал» зупинився неподалік від залізничної колії на території вагонного депо. За п'ять хвилин усе необхідне обладнання привели до робочого стану. Хлопці надягають обладунки — бронежилети й шоломи. Озброївшись металошукачем і щупом, вони крок за кроком починають «моніторити» кожен метр визначеної ділянки.

Ось молодший сержант Шерегій зупинився й підняв догори праву руку. Група завмерла. Причиною став предмет, який він помітив і який за діаметром схожий на протитанкову міну ТМ. Зачепивши її гаком, група обережно відходить на безпечну відстань і ховається за укриття. Навколо нікого. Різкий ривок і ТМ-62М з'являється на поверхні. Цього разу обійшлося без вибуху. Знахідку оглядають та обережно завантажують у спеціально обладнаний автомобіль.

Перекур. У розмові дізнаюся, що тільки два тижні тому Василь повернувся з відрядження в Калинівський арсенал. Результат його роботи — понад 700 боєприпасів, які вдалося знайти й знешкодити.

— Порівняно з Балаклією то дрібниці, там мій особистий рекорд — понад 2600 боєприпасів, які знешкодив за одне відрядження, — пригадує Василь.

Саперна вантажівка з небезпечним вантажем обережно рухається до кар'єру. Всі знахідки сапери ліквідують методом підривання. Лише за два дні Василь і хлопці з його групи розмінували та знешкодили в районі АТО понад сотню вибухонебезпечних предметів та боєприпасів. Але це ще далеко не кінець. Хлопці розуміють, що роботи для них тут вистачить іще на десятки років.

Ярослав МЕЛЬНИЧУК

«БОЙОВИКИ МАСКУЮТЬ МІНИ-СЮРПРИЗИ НАВІТЬ ПІД ДИТЯЧІ ІГРАШКИ, РУЧКИ ТА ФЛОМАСТЕРИ»

Група інженерного забезпечення майора Романа Н. виконує завдання в АТО з 2014 року.

— Особливо напруженою була друга половина 2014 року, коли бойовиків вигнали з багатьох міст і сіл Донбасу, — згадує майор Роман Н. — Ми тоді виконували завдання в Мар'їнці та прилеглих селах. Найрізноманітніші вибухонебезпечні предмети були скрізь, де базувалися терористи, — на дорогах, в адмінбудівлях, на підприємствах, у школах і дитсадках, підвалах житлових будинків. Нашим хлопцям доводилося мати справу з промисловою вибухівкою із шахт, саморобними вибуховими пристроями й «товарами» російського військторгу, «люб'язно» доставленими гумконвоями. Особливо небезпечними були та й досі залишаються міни-пастки, радіокеровані пристрої і міни-сюрпризи. Бойовики маскують останні навіть під дитячі іграшки, ручки та фломастери.

Підлеглі майора Романа Н. щодня виїжджають на розмінування. Спочатку лічили кожну знешкоджену міну. Та із часом стало важко підраховувати, адже з початку війни загальна кількість небезпечних предметів, які знешкодила група, давно вже більша за 10 000.

— До нас часто звертаються місцеві фермери, щоб ми перевірили й розмінували їхні сільськогосподарські угіддя. Жителі сіл просять звільнити городи, будинки від нерозірваних боєприпасів.

Ворог переважно застосовує стандартні інженерні боєприпаси радянського зразка. Проте останнім часом, зокрема під Мар'їнкою, почали з'являтися й сучасніші протипіхотні фугасні міни натискувальної дії, такі, як ПМН-4.

— Їхніми жертвами часто стають цивільні жителі й навіть діти, адже міна спрацьовує внаслідок невеликого натиску, — пояснює офіцер. — Усі ці міни заборонено Оттавською конвенцією, та Росії, як завжди, байдуже до міжнародних договорів.

Однак роботу інженерної групи бригади не обмежено знешкодженням мін. Особовий склад на спеціальній техніці створив цілу мережу траншей і котлованів для бліндажів, завдяки яким нашим піхотинцям значно безпечніше на своїх позиціях.

Олександр ОЛЕХНОВИЧ

180 СЕКУНД — НА РОЗГОРТАННЯ ГАРМАТИ ТА ПЕРШИЙ ПОСТРІЛ

НА ПОЛІГОНІ «ДІВИЧКИ», ЩО НА КИЇВЩИНІ, ВІДБУВСЯ КОНКУРС НА НАЙКРАЩУ АРТИЛЕРІЙСЬКУ БАТАРЕЮ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

Розгортання гармати Д-30 на вогневій позиції

Розрахунок установки БМ-21 «Град» готується до залпу

Їх поділили на чотири підгрупи за родами: мінометна, самохідна й причіпна артилерія, а також реактивні системи залпового вогню. Змагалися в чотирьох номінаціях: тактична, індивідуальна, спеціальна й спортивна. Зокрема учасники змагань виконували вогневі вправи зі штатного озброєння, долали смуги перешкод, здійснювали евакуацію «поранених» із броньованої машини тощо. Крім того, під час змагання було визначено найкращих командирів батареї, вогневого взводу — старшого офіцера батареї, взводу управління батареї, обчислювача та розвідника (далекомірника). Артилеристи показали злагоджені дії в складі батареї, майстерність вогневого ураження противника та вміле маневрування озброєнням і військовою технікою.

…На полігоні йшов дощ. Долинув гуркіт мотора: повз узлісся швидко рухалася вантажівка з гарматою Д-30 на причепі. Відповідно до задуму змагань мотопіхотна бригада противника після невдалого наступу перейшла в оборону. Батареї Д-30 мають підтримати наші піхотні підрозділи, що зараз контратакують. На розгортання батареї відведено три хвилини. За цей короткий час потрібно відчепити гармату, розвести станини, забити сошники, вивантажити боєкомплект, «прив'язатися» до місцевості, отримати цілевказання, здійснити розрахунки й уразити ціль.

Дійство розгортається дуже швидко: поки одні бійці вивантажують ящики з пострілами, інші готують гармату до бою. Завдяки планшету з обчислювальними програмами час на розрахунок даних займає лічені секунди. Чути команду офіцера «Заряджай!». Звучать дані для стрільби. Снаряд, заряд, гільза…

Невдовзі лунає команда «Постріл!».

Ледь помітний спалах, дим, звуковий удар по вухах… Через деякий час долинає звук розриву. «Ціль уражено!» — доповідає спостерігач.

Тепер можна відкривати вогонь з усіх гармат. Батарея готується до залпу, і знову відбуваються майже синхронні постріли, розкоти грому, відлуння розривів…

Початок на 1-й стор.

На іншій ділянці учасники змагань виборювали першість у спортивній номінації на смузі перешкод. Тут оцінюють спроможність і вміння особового складу витримувати фізичні навантаження. Адже не секрет, що робота артилериста одна з найважчих. Наприклад, осколково-фугасний снаряд 122 мм важить 21,6 кг, і коли артилерія працює, то навіть фізично сильний чоловічий організм виснажується досить швидко. Піт, біль у натруджених м'язах, тремтячі руки, але артилеристи знають, що піхота чекає на підтримку, тож, попри втому та напруження, вони працюють.

Робота артилериста одна з найважчих. Наприклад, осколково-фугасний снаряд 122 мм важить 21,6 кг, і коли артилерія працює, то навіть фізично сильний чоловічий організм виснажується досить швидко

Одна з вправ на смузі перешкод — евакуація «пораненого» з броньованої машини. За допомогою стропи майже нерухоме тіло бійці виймають через люк, укладають на ноші. Забирають автомат пораненого та шолом і швидко несуть до фінішу.

Захеканий і спітнілий солдат Андрій, ветеран АТО, розповідає: «Тут усе майже як у бою, але по нас не стріляють. А так на фронті все доводилося робити: і бігати, і поранених евакуйовувати».

Не менш динамічним був конкурс «кочівних гармат». Саме цей вид вогню найбільше дошкуляє противникові на війні.

Установка РСЗВ БМ-21 «Град» вискакує з лісосмуги, ось вона завмерла, брезентовий чохол за лічені секунди знято. Напрямні швидко наводять на визначені координати. Із цього розрахунку брав участь в АТО лише командир, Віктор. Тож його слово — закон.

Один із офіцерів батареї «Градів» розповів: «Ми жодного разу нікому не доповідали, з якої вогневої позиції працюватимемо. Мене цікавило тільки місце та характер цілі. На позицію висувався наш розвідник, який давав дані, опісля відпрацьовували ми — інколи однією установкою, інколи батареєю».

У цій батареї, до речі, за роки війни не було жодного загиблого, бо завжди вчасно залишали позиції. Росіяни воювати вміють, і недооцінювати їх — велика помилка. Цей всеармійський конкурс артилеристів якраз і мав своїм завданням обмін досвідом і відпрацювання тактики й навичок бойової роботи.

Офіцер Управління ракетних військ та артилерії, один із керівників змагань Олександр, підбиваючи підсумки, зазначив: «Батареї, учасники конкурсу, показали дуже високі результати. Більшість особового складу дуже досвідчена в артилерійському мистецтві, адже воювала в районі АТО. Це особливо було помітно в змаганнях із тактики».

Кращі батареї у своїх номінаціях отримають грошову премію — 150 тис. грн. Окрім цього, передбачено й індивідуальні заохочення для найкращих фахівців.

Олександр ШУЛЬМАН

P.S. ***Коли верстався номер стало відомо, що за підсумками конкурсу на найкращу артилерійську батарею Збройних Сил України, переможцями визначені: у номінації «Мінометна батарея» — батарея 30-ї бригади; у номінації «Артилерійська причепна батарея» — батарея 26-ї артбригади; у номінації «Гаубична самохідна батарея» — батарея 26-ї артбригади; у номінації «Реактивна батарея» — батарея 81-ї аеромобільної бригади.***

ТИТУЛ «БОГА ВІЙНИ» АРТИЛЕРІЯ ЗДОБУЛА ЩЕ В XVI–XVII СТОЛІТТЯХ, ЧОМУ ДУЖЕ ПОСПРИЯЛИ Й ЗАПОРОЗЬКІ КОЗАКИ

Козацька артилерія була однією з небагатьох родів військ, що мала постійні форми організації та фінансування як під час війни, так і в мирний час.

Вона сформувалася в окрему організаційну структуру в перші роки визвольної війни під проводом Богдана Хмельницького. Найславетнішою сторінкою в її історії стала облога Збаража влітку 1649 року. За свідченнями сучасників, українська артилерія налічувала 144 гармати. Козацькі гармати систематично обстрілювали польський табір. Як згадували очевидці, одне ядро вбивало часом по 10 солдатів. Завдяки нищівному вогню всі спроби прориву поляків було відбито. Як відомо, наслідком битви стала Зборівська мирна угода.

Артилерія збройних сил державних формувань України в 1917–1921 роках успадкувала організацію, озброєння й тактику бойових дій російської армії. Цьому сприяли такі обставини: по-перше, українізовані гарматні бригади, полки та дивізіони Центральної Ради створювалися на базі гарматних частин російської армії; по-друге, на службу в українське військо прийшли та очолили органи управління артилерії, гарматні частини десятки фахових генералів і сотні старших офіцерів із російської армії. Серед перших українізованих артилерійських частин були три гарматні бригади 1-го Українського корпусу генерала Павла Скоропадського. Однак українізовані гарматні полки та бригади в умовах розпаду російської армії виявилися неспроможними зберігати боєздатність, причиною чого була також надмірна політизація війська, особливо більшовицька агітація.

На другому етапі творення власного війська формувалися невеликі підрозділи — батареї й дивізіони, що заклали основу української артилерії армії УНР. Організацію та озброєння армійської артилерії армії Української держави було підпорядковано безпосередньо головному інспекторові артилерії генералу Сергію Дельвігу. До її складу входили дві бригади армійської артилерії та окремий протиповітряний гарматний полк.

Під час воєнних операцій 1918–1919 років українську артилерію, попри її нечисленність, завдяки маневруванню силами успішно застосовували в оборонних боях.

Інф. «НА»

Новітній вітчизняний мобільний мінометний комплекс UKR-ММС на шасі бронеавтомобіля БАРС-8

НОВОМУ МІНОМЕТНОМУ КОМПЛЕКСУ, ЩОБ ВІДСТРІЛЯТИСЯ, ПОТРІБНО МЕНШЕ 5 ХВИЛИН

ДЛЯ ЗАЙНЯТТЯ ПОЗИЦІЇ, РОЗГОРТАННЯ З ПОХІДНОГО ПОЛОЖЕННЯ У БОЙОВЕ ТА ПІДГОТОВКИ ДО ПЕРШОГО ПОСТРІЛУ ЕКІПАЖУ ЗНАДОБИТЬСЯ МЕНШЕ ОДНІЄЇ ХВИЛИНИ. ЧАС ПЕРЕВЕДЕННЯ З БОЙОВОГО ПОЛОЖЕННЯ В ПОХІДНЕ — 25 СЕКУНД. ТОБТО ДЛЯ УРАЖЕННЯ 1–2 ЦІЛЕЙ ЗНАДОБИТЬСЯ 3–5 ХВИЛИН

Міномети залишаються впливовим артилерійським засобом вогневої підтримки сухопутних підрозділів тактичної ланки під час бойових дій. Висока точність, дальність і скорострільність стрільби, можливість ведення відносно скритного вогню та мобільність робить їх вкрай важливими і незамінними на полі бою. Спираючись на бойовий досвід застосування мінометів у районі АТО, вітчизняні конструктори пропонують нові технічні рішення та способи використання цього виду артилерійського озброєння

Нещодавно представлений під час міжнародної виставки «Зброя та безпека-2017» новітній мобільний мінометний комплекс UKR-ММС, розроблений на ДП «Укроборонсервіс», може розглядатися як ефективний високоточний засіб вогневої підтримки наших мотопіхотних підрозділів рівня рота-батальйон саме в позиційному протистоянні, характерному для гібридної війни, яку веде Російська Федерація на українському Донбасі.

— UKR-ММС — це автоматизований мобільний мінометний комплекс, здатний виявляти та вражати різні за характером і типом цілі за мінімальний час. Для зайняття позиції, розгортання з похідного положення у бойове та підготовки до першого пострілу екіпажу знадобиться менше однієї хвилини. Час переведення з бойового положення в похідне — 25 секунд. Тобто для ураження 1–2 цілей знадобиться 3–5 хвилин, — розповів заступник директора Департаменту ДП «Укроборонсервіс» Сергій Пролубщиков. — Цього цілком достатньо, щоб виконати бойове завдання та залишити вогневу позицію до того моменту, як її виявлять засоби контрбатарейної боротьби противника та завдадуть удару у відповідь.

Основними елементами мобільного мінометного комплексу (ММК) є система управління вогнем, апаратура управління, механізм приведення в бойове положення і наведення з опорною плитою, до якої інтегрований ствол 120 мм вітчизняного міномета М120–15 «Молот» або радянського 2Б11. Усі зазначені елементи розташовуються на шасі легкого тактичного бронеавтомобіля БАРС-8. Боєкомплект ММК (60 пострілів) укладається з обох боків кунга автомобіля (по 30 пострілів з кожного боку). Транспортується міномет у горизонтальному положенні, а в бойове приводиться за допомогою пневматичної системи, яка відводить мінометний ствол назад та встановлює його вертикально. Сам механізм приведення в бойове положення, наведення та опорну плиту виготовляє відома іспанська компанія, виробами якої користуються і в арміях країн НАТО.

Важливо, що ММК спроможний виконувати бойові завдання як автономно, так і у складі мінометної батареї. Цей мінометний комплекс може виявляти цілі й самостійно. Для цього ММК комплектується системою передового спостереження (лазерним далекоміром та модулем зв'язку), яка виявляє й ідентифікує цілі та по цифрових каналах зв'язку передає дані про них на пункт управління (якщо ММК діє у складі батареї) або безпосередньо на мінометний комплекс.

ММК оснащено повністю комп'ютеризованою системою управління вогнем, яка забезпечує високу точність стрільби. Весь пов'язаний із цим процес відбувається в автоматичному режимі. Зокрема здійснюється топографічне прив'язування мінометної системи, отримуються та обробляються дані про цілі, визначаються їхні координати й наносяться на електронну карту, робиться розрахунок установок для стрільби, наведення ствола міномета на ціль, відновлення його наведення після пострілу та коригування вогню. Мінометний комплекс дозволяє вести вогонь штатними боєприпасами на дальність від 450 до 7200 метрів. Скорострільність, яку може забезпечити навчений розрахунок, — 12 пострілів на хвилину. Екіпаж ММК становлять три особи — командир комплексу, навідник-заряджаючий та водій.

Виробник сподівається, що в майбутньому ММК зможуть підсилити підрозділи Сухопутних військ, Високомобільних десантних військ та Сил спеціальних операцій ЗС України.

ММК вже успішно пройшов попередні випробування та незабаром буде представлений до визначальних відомчих випробувань, які й вирішать його подальшу долю.

Андрій ЛИСЕНКО

Основні тактико-технічні характеристики мобільного мінометного комплексу UKR-ММС на шасі бронеавтомобіля «Барс-8»

Час готовності до стрільби з похідного положення, с	35
Час переведення з бойового положення в похідне, с	25
Час відновлення наведення після пострілу, с	8
Штатні 120-мм міномети	М120-15 «Молот» (або 2Б11)
Дальність стрільби, м	450–7200
Скорострільність, пострілів/хвилину	12
Боєкомплект, пострілів	60
Горизонтальні кути наведення, градуси	від -60 до +60
Вертикальні кути наведення, градуси	від +45 до +80
Шасі	БАРС-8
Колісна формула	4х4
Максимальна швидкість по шосе, км/год.	110
Запас ходу (під час руху по шосе), км	до 1000
Дорожній просвіт, мм	280
Потужність двигуна, к.с	350
Озброєння	поворотна турель з можливістю встановлення кулемета 7,62мм/12,7мм
Рівень балістичного захисту	ПЗСА-4 (за ДСТУ-3975-2000), STANAG 4569 Level 2
Екіпаж, осіб	3

Мінометний комплекс дозволяє вести вогонь штатними боєприпасами на дальність від 450 до 7200 метрів. Скорострільність, яку може забезпечити навчений розрахунок, — 12 пострілів на хвилину. Екіпаж ММК становлять три особи — командир комплексу, навідник-зарядник та водій

КОРАБЕЛЬНА АРТУСТАНОВКА СТАЛА УНІВЕРСАЛЬНОЮ

Артилерійський комплекс «Рій»

На цьогорічній міжнародній виставці «Зброя та безпека» ПАТ «Завод «Кузня на Рибальському» серед іншого продемонструвало багатоцільовий автоматизований артилерійський комплекс «Рій». До його складу входять радіолокаційна та оптико-електронна системи виявлення, наведення та супроводження цілей, система управління вогнем та безпосередньо 30-мм шестиствольна автоматична артилерійська установка (аналог радянської корабельної артустановки АК-306), виробництво якої планують організувати на підприємстві.

Від самого початку артилерійська установка була виключно корабельною, тому її застосовували лише для ураження надводних сил противника. Проте, за словами заступника генерального директора підприємства з розвитку та спецтехніки Сергія Медвідя, завдяки встановленню нових вітчизняних радіолокаційної та оптико-електронної систем виявлення, наведення та супроводження цілей значно розширено можливості її використання. Так, комплекс «Рій» спроможний виявляти живу силу противника на відстані до 3000 м, бронетехніку — до 6000 м і навіть невеликі за розміром повітряні цілі типу БПЛА, або КР на відстані до 7000 м. Пошук, захоплення та супроводження цілей здійснюється в автоматичному або ручному режимах за параметрами, встановленими за допомогою радіолокаційної та оптико-електронної систем.

Отже, вітчизняний артилерійський комплекс «Рій» став насправді універсальним, і тепер його з однаковою ефективністю можна застосовувати для ураження як надводних, так і наземних та повітряних цілей на відстані до 4000 м. Скорострільність артилерійської установки становить 800–1000 пострілів на хвилину.

Андрій ЛИСЕНКО

БРОНЬОВАНИХ «КОРОЛІВ» АДАПТУЮТЬ ДО ШИРОКОГО ЗАСТОСУВАННЯ

У БАГАТЬОХ АРМІЯХ ТАНКИ ЗАЛИШАЮТЬСЯ НАЙЕФЕКТИВНІШИМ ШТУРМОВИМ ЗАСОБОМ НА ПОЛІ БОЮ НАВІТЬ В УМОВАХ ВЕДЕННЯ БОЙОВИХ ДІЙ У МІСТІ

За рівнем пасивного (броньовий) і активного (динамічний) захисту нині танк перевершує на полі бою будь-які інші види бронетехніки. Окрім того, танк здатний самостійно активно переміщуватися в бою і за його межами, і для нього доступна місцевість практично будь-якого характеру, окрім високогір'я з різким перепадом висот та глибоко заболочених ділянок місцевості. А головне — завдяки своїй потужній 125-мм гарматі із широкою номенклатурою штатних боєприпасів, включаючи керовані ракети та снаряди, він є практично «королем» поля бою серед інших панцерників. Поєднання всіх цих властивостей в одній бойовій машині є «ексклюзивними» бойовими якостями саме танка

І зовсім не випадково наші бійці в районі проведення антитерористичної операції дали своїм танкам досить красномовну неформальну назву «ведмедики» — із натяком на те, що вони мають бойові якості, притаманні у природі саме цьому хижаку…

Але, як свідчить та ж практика АТО, все ж таки танк не є такою собі «панацеєю» або «універсальним засобом» на полі бою. Тим більше тоді, коли бойові дії ведуться в так званих особливих умовах, зокрема в місті або на урбанізованій місцевості, із суцільною промислово-житловою забудовою, що, до речі, досить характерно для Донбасу, де чимало великих промислово-адміністративних агломерацій. А ця проблема для будь-якого сучасного війська стає дедалі актуальнішою (за оцінками ООН, у найближчі 5–6 років понад 60% усього людства проживатимуть саме в умовах міста).

За період АТО українська армія отримала достатньо вагомий досвід ведення бойових дій саме в урбанізованій місцевості, зокрема й із застосуванням танків. Найвідомішими прикладами є бої на околицях Донецька та Луганська, оборона міжнародних аеропортів, розташованих у цих містах, бої в районі міст Дебальцеве, Лисичанськ і Сєвєродонецьк. До того ж на сьогодні такого роду досвід у ЗС України є доволі затребуваним, адже бойові дії з перемінними напруженням та інтенсивністю сьогодні продовжуються і на околицях Донецька та Горлівки, і в районі Авдіївки та Докучаєвська. Звісно, сьогодні танки, згідно з положеннями раніше досягнутих так званих Мінських домовленостей, українська армія не застосовує (вони відведені на встановлені відстані від переднього краю і постійно перебувають у визначених місцях під наглядом СМ ОБСЄ). Але це зовсім не означає, що не потрібно бути постійно готовими до їхнього повернення за потреби на передній край, зокрема й в урбанізовану місцевість.

У місті танк може забезпечити ураження противника лише на відстані прямої видимості свого екіпажу

У зв'язку з цим варто зазначити, що сучасні танки за їхніх безумовних переваг не повною мірою підходять саме для вуличних боїв. Адже важкому (масою до 45 тонн) танку з його довгою і потужною гарматою дуже важко маневрувати в щільній міській забудові на порівняно вузьких вулицях. Через це неабияк погіршуються захисні властивості танка (значно обмежуються сектори спостереження, що дозволяє противнику в ході бою суттєво наближатися для ураження танка, аби гарантовано вивести його з ладу обстрілом зблизька). Також нівелюються вогневі переваги танка (далекобійність та потужність танкової гармати втрачають своє значення у місті в порівнянні із відкритою місцевістю). У місті він може забезпечити ураження противника лише на відстані прямої видимості екіпажу танка, що обмежена навколишніми будівлями та об'єктами міської інфраструктури. До того ж наявність багатоповерхових будинків дозволяє противнику вести вогонь згори по найменш захищеній верхній проекції танка, причому зблизька, тож він стає відмінною для ураження навіть легкими протитанковими засобами (ПТЗ) ціллю. Все це разом робить сучасний стандартний танк навіть останнього покоління не найкращим засобом ведення бойових дій в умовах міста.

Утім варто розуміти, що в міській забудові піхоті все одно просто життєво необхідний потужний і добре захищений штурмовий засіб. Без такої машини будь-які наступальні, штурмові дії майже приречені перетворитися на криваву бійню, бо в такому разі міські квартали, як і сильно пересічена місцевість, стають потужними укріпрайонами. З таких піхоті самотужки майже неможливо вибити противника навіть тоді, коли в нього є тільки піхотне озброєння. Потрібний потужний вогневий засіб, який би пересувався разом із піхотою, безпосередньо в її бойових порядках, надаючи їй вогневу підтримку. Особливо тоді, коли противник затято обороняється або й навіть контратакує. В цьому сенсі танкова гармата вправно знищує укріплені вогневі точки ворога і його живу силу, яка засіла в навколишніх будинках та підвалах. Хоча, звісно, не на тих відстанях, які були би для неї «робочими» та оптимальними на відкритій місцевості.

Усе вищезазначене вже давно зрозуміли в тих країнах, де регулярному війську довелося тією чи іншою мірою вести бойові дії в міських кварталах, зокрема й у ході асиметричних та гібридних війн. Тож після тривалих суперечок та роздумів у переважній більшості таких армій розпочали адаптацію вже наявних у них моделей танків та методів їхнього застосування до умов ведення бою в містах та селищах (така робота ведеться у США, Німеччині, Ізраїлі, РФ та інших країнах).

Костянтин МАШОВЕЦЬ

Американський «Абрамс» з міським комплектом TUSK

АМЕРИКАНСЬКИЙ ТАНКОВИЙ НАБІР «ДЛЯ ВИЖИВАННЯ В МІСТІ»

Роботи з модернізації танків до рівня «міських» стартували у США вже після початку війни в Афганістані, але дослідні екземпляри готових систем з'явилися тільки на початку бойових дій в Іраку. Набір додаткового обладнання для танків М1А1 і М1А2 Abrams отримав назву TUSK: Tank Urban Survival Kit («Танковий набір для виживання в місті»). Підрядником було обрано компанію General Dynamics Land Systems. Контракт передбачав постачання 505 наборів загальною вартістю 45 мільйонів доларів.

До комплекту TUSK увійшли елементи, що різко підвищили рівень захисту бортів і корми танка. При цьому борти корпусу й башти танків Abrams майже по всій довжині закриваються навісними панелями з установленими на них блоками динамічного захисту ARAT-2, а корма — протикумулятивною решіткою.

Для поліпшення протимінного захисту танка американські фахівці вирішили встановити під його днищем додаткові панелі рознесеної комбінованої броні. Цікаво, що всі елементи підвищення захисту, які входять до комплекту TUSK, можуть бути встановлені безпосередньо на танк в умовах військової майстерні або й силами самого екіпажу. А це дозволяє проводити такий «апгрейд» досить швидко, навіть в польових умовах.

Після установки TUSK на танки М1А1 і М1А2 суттєво зріс бойовий потенціал їхнього штатного озброєння, в першу чергу в плані захисту екіпажу при його застосуванні від ураження зі стрілецької зброї. Приміром, заряджаючого під час стрільби з кулеметів захищає новий металевий щиток зі спеціальним приладом спостереження за навколишньою обстановкою. Своєю чергою стандартну кулеметну турель над люком командира в комплекті TUSK замінено повноцінним бойовим модулем із дистанційним управлінням.

В американському комплекті також передбачено окремий канал зв'язку екіпажу з піхотними підрозділами, які діють спільно з танком, — спеціальний польовий телефон.

«МІСЬКИЙ» ТАНК — РОСІЙСЬКА ВЕРСІЯ

Росія 2016 року представила на виставці KADEX у Казахстані глибоко модернізований ОБТ типу Т-72, оснащений спеціальним комплексом засобів для ведення бойових дій у міських умовах на основі досвіду боїв у Сирії.

Танк обладнано оптико-електронною автоматизованою системою встановлення «маскуючих завіс». До цього ж комплекту входять спеціальні решітчасті екрани, які встановлюються над моторним відсіком танка, а також захищають корму і частину корпусу башти панцерника, передусім — з бокових та тилових ракурсів. «Родзинкою» російського «міського» танка стала спеціальна апаратура пригнічення радіокерованих вибухових пристроїв РП-377. Вона забезпечує блокування каналів управління в широкому частотному діапазоні, також і на мінах та радіокерованих фугасах.

У новому російському «міському» танку також передбачений захист штатної зенітно-кулеметної установки за допомогою спеціальної броньованої кабіни, яка встановлюється на середньому погоні командирського люка.

Для застосування в міських умовах на російський танк також встановлюється спеціальний засіб розчищення завалів і барикад та подолання руїн у вигляді бульдозерного відвалу, який до того ж дозволяє танку за потреби вирити собі окоп, капонір навіть у щільному й кам'янистому ґрунті міста. Крім того, на новий «міський» російський танк встановлюються гусениці з паралельним шарніром, на які також можуть надягатися похідні «черевики» для кращого пересування по асфальту.

На думку фахівців, нові російські модернізовані спеціально для міста танки типу Т-72 або Т-90 можуть з'явитися на Донбасі для «воєнного випробування» у складі НЗФ.

Т-72 модернізований для бою у місті

У ГАРДЕРОБІ ТАНКІСТІВ ОЧІКУЄТЬСЯ ОБНОВА

У Головному управлінні розвитку та супроводження матеріального забезпечення Збройних Сил України завершено роботу над створенням прототипу нових костюмів для танкістів та військовослужбовців — членів екіпажів інших бойових машин, які є на озброєнні нашого війська. Про те, яким буде новий костюм, про його властивості та коли він почне надходити у війська, ми розмовляли з начальником управління розвитку речового майна — заступником начальника Головного управління розвитку та супроводження матеріального забезпечення ЗС України (ГУ РСМЗ ЗС України) підполковником Євгеном Єлькіним та офіцерами Головного управління — начальником відділу розробки спеціального та захисного спорядження управління розвитку речового майна підполковником Віталієм Романченком і старшим офіцером відділу розробки спеціального та захисного спорядження управління розвитку речового майна підполковником Вадимом Біланом

Євген Єлькін:
— Відповідно до норми № 10 «Забезпечення спецодягом військовослужбовців екіпажів бойових машин і військовослужбовців ремонтних частин Збройних Сил України» наказу Міністерства оборони України № 232 від 29.04.2016 року військовослужбовцям до видачі належить костюм спеціальний, призначений для використання в ході повсякденної діяльності та під час занять, навчань, обслуговування та ремонту озброєння та військової техніки. Роботу над створенням нового повсякденного костюму для військовослужбовців екіпажів бойових машин ми розпочали ще у квітні поточного року. На теперішній час основний масив роботи зі створення моделі цього одягу виконано.

Новий спецкостюм танкістів має нафто-, оливо-, водовідштовхувальні властивості, в структурі тканини — антистатична нитка

— На сторінці управління в соцмережі Facebook викладено відео про те, як відбувалося тестування комбінезона для танкістів, який має вогнетривкі властивості. Йдеться про цей костюм чи про інший?
Віталій Романченко:
— Так, таке відео є, і робота над створенням костюма з вогнетривкими властивостями триває. Але екіпажам бойових машин потрібні не лише бойові костюми з відповідними якостями тканини, а й ті, в яких у повсякденному житті зручно експлуатувати техніку, займатися

Загальний вигляд нового костюма

обслуговуванням та ремонтом озброєння і бойових машин. Саме про такий костюм для повсякденного використання і йдеться.

— А хто працював над створенням нового спецкостюма танкістів, і чи дослухалися вони до побажань самих танкістів?
Віталій Романченко:
— Із самого початку роботи над розробленням цього костюма фахівцями управління розвитку речового майна було проведено вивчення наявних аналогів, зібрано і проаналізовано побажання військовослужбовців — безпосередніх користувачів. Можу сказати, що, приміром, Герой України Євген Межевікін також брав активну участь у створенні цього одягу, і його поради розробникам були дуже корисні. Після такої підготовчої

В конструкції костюма передбачена спеціальна петля для швидкої евакуації пораненого військовослужбовця із бойової машини

Для зручності в користуванні штани мають широкі поли, які можна звузити за допомогою застібки-блискавки

роботи нами було проведено зустрічі з виробниками, представниками підприємств легкої промисловості щодо виготовлення декількох костюмів з метою вивчення їхніх ергономічних характеристик, обрано відповідний матеріал для пошиття.

— А що це за матеріал?
Вадим Білан:
— Він має нафто-, оливо-, водовідштовхувальні властивості, в структурі тканини — антистатична нитка. Тканина має чудові показники повітропроникності і водночас високі показники розривних навантажень.

— А які особливості самого костюма?
Вадим Білан:
— Костюм вільного крою з капюшоном. В його конструкції передбачена евакуаційна петля для швидкої евакуації поранених військовослужбовців із бойових машин. Також він має комір-стійку, дві нарукавні та дві нагрудні кишені, а також кишені, що розташовані на передній площині брюк для розміщення магазинів для зброї або відповідного інструменту. Для комфорту військовослужбовців передбачено передню застібку-блискавку з двома бігунками та задній клапан з посилюючою накладкою. Гама кольорів тканини костюма — чорний, темна олива та койот.

— А в яку суму обійдеться державі придбання такого костюма?
Євген Єлькін:
— Орієнтовна вартість такого одягу становить 2100–2300 гривень.

— До прийняття на озброєння ці вироби мають пройти відповідні тестування у військах. На коли заплановані військово-дослідні випробування?
Євген Єлькін:
— Вони відбудуться найближчим часом. Терміни проведення випробувань — два-три місяці. Після їхнього завершення буде проведена відповідна робота щодо виявлених недоліків та їхнього усунення, потім костюм закуплять для потреб Збройних Сил України.

— Дякую за розмову.

Бесіду вів Іван СТУПАК

СПЕЦКОМБІНЕЗОНИ ДЛЯ ЕКІПАЖІВ БРОНЕМАШИН ІНОЗЕМНИХ АРМІЙ

В арміях провідних країн світу екіпажі БМП, БТР, танків, САУ та інших бойових машин від впливу підвищених температур і полум'я захищають спеціальні комбінезони. Вони виготовляються з негорючої метаарамідної тканини, яка є самогасною, що забезпечує захист від важких опіків.

Зазвичай такі костюми під впливом підвищених температур стають щільнішими і утворюють обвуглену, але міцну поверхню, яка продовжує забезпечувати відмінну термічну ізоляцію шкіри. Тканина не плавиться і не утворює патьоків, має низьку теплопровідність і стабільну антистатику.

Одним із кращих комбінезонів у світі вважається спеціальний танковий костюм для танкістів у Збройних силах США, який називється Nomex. Він повністю створений з негорючої тканини і має 9 кишень на блискавці: по дві з клапаном-входом на грудях і на поясі, по дві горизонтальні кишені в районі колін і гомілки, а також накладну кишеню на лівому рукаві. Комбінезон також має відкладний комір, який закривається додатковим коміром на липучці. На спині, під липучкою, розташована евакуаційна стропа, прошита навколо рукавів.

По якості з комбінезоном для танкістів армії США може зрівнятися вогнестійкий комбінезон армії Франції KERMEL, який забезпечує танкісту до 10 додаткових секунд під час евакуації з палаючої бойової машини.

Комбінезон танкіста Бундесверу також створений із щільної вогнестійкої бавовни. Його тканина повністю теплоізольована, надає можливість вільно рухатися військовику на відкритій місцевості у будь-яку пору року.

МАЙОРУ СКАТЕРНОМУ ПРОПОНУВАЛИ ТРИ МІЛЬЙОНИ ГРИВЕНЬ, АБИ ЙОГО ГРУПА У ВИЗНАЧЕНИЙ ДЕНЬ НЕ ВИЇХАЛА НА ПОШУК РОСІЙСЬКИХ «ГРАДІВ»

Майор Віктор Скатерний

КОМАНДИР ПІДРОЗДІЛУ РОЗВІДНИКІВ ВОЮЄ З ПЕРШИХ ДНІВ ВІЙНИ НА ДОНБАСІ. НА ЙОГО РАХУНКУ І ЗНИЩЕННЯ ВОРОЖОЇ ТЕХНІКИ, І ПОРЯТУНОК УКРАЇНСЬКИХ БРАНЦІВ, І РЕЙДИ У ТИЛ ВОРОГА. ОФІЦЕР НАГОРОДЖЕНИЙ ТРЬОМА ОРДЕНАМИ

Незадовго до початку гарячих подій на Донбасі Віктора Скатерного призначили командиром розвідувального підрозділу. Згодом у складі батальйонної тактичної групи 72-ї бригади відправили на Схід України. Кількатижневе, як тоді здавалося, відрядження затяглося на кілька років

Мисливці за «Градами»

Влітку 2014-го Віктору Скатерному і його розвідникам довелося виконувати багато різних завдань, серед яких перекриття бойовикам доступу до кордону, супровід колон тощо. Саме тоді Російська Федерація вдалася до тактики обстрілів українських підрозділів реактивними системами залпового вогню. Вони здебільшого велися з території РФ, тож вогонь у відповідь міг спровокувати повномасштабну війну. Втім російські підрозділи РСЗВ неодноразово перетинали кордон і обстрілювали наші війська вже з території України.

Пошук таких мобільних вогневих груп противника і вів підрозділ «Ската».

— Одного разу в середині липня ми виїхали на патрулювання в район населеного пункту Побєда, — згадує офіцер. — Усю ніч наша група на мінімальній швидкості і без світла курсувала вздовж кордону. Зрештою таки виявили ворожі «Гради». Бойові машини тільки-но розгорнулися в бойовий порядок і готувалися до залпу.

Раптовий вогонь із озброєння БТРа та «зушки» по противнику наполохав ворога. Залп росіяни таки здійснили, та він уже не був прицільним. Як згодом з'ясувалося, жодна із випущених по розташуванню бригади ракет не завдала шкоди. А от одну із ворожих машин БМ-21 «Град» розвідники таки знищили, ще одну підпалили.

Тієї ночі групі «Ската» вдалось уникнути втрат. Під час бою з російськими спецпризначенцями, які прикривали машини із реактивними системами, лише один із бійців зазнав осколкового поранення, ще двоє отримали контузії.

Вранці, прибувши на місце злочину російських військових, українські бійці знайшли чимало цікавих речей, покинутих «нічними візитерами» — зокрема й документи одного з російських курсантів-артилеристів. Крім того, на землі залишились сліди згарища і колія на ґрунті від евакуації спаленого «Града».

Після кількох таких «полювань» на російські «Гради» до майора Скатерного підійшов місцевий і запропонував офіцеру 3 млн гривень, щоб у визначений день його група не виїхала на патрулювання місцевості.

Про щедру пропозицію «активіста» Скатерний доповів комбригу. Уважно вислухавши підлеглого, він наказав найближчим часом ніде не «світитися» й узагалі нікуди не їздити без охорони... А вже наступного дня на мікроавтобус, в якому їхав ротний, напала група бойовиків. Та фортуна була прихильною до командира і його підопічних. Незначне поранення отримав тільки кулеметник Костянтин.

— Я ніколи не кидав на двері авто бронежилет, — згадує офіцер. — А тоді вийшло якось машинально. Згодом я виявив у ньому три кулі…

Підступний «брат»

Загалом патрулювання, які проводили наші розвідники вздовж українсько-російського кордону, були насичені подіями. Одна з них особливо цікава.

…У липні 2014 року на КПВВ «Успенка» відбувся обмін військовополоненими. Після офіційної процедури наші військовослужбовці сіли в автобуси і рушили додому. Але й тут не обійшлося без традиційних російських підступів! Дорогою колона потрапила в засідку, влаштовану російськими спецпризначенцями.

Прийти на допомогу означало заглибитись у тил ворога майже на 20 кілометрів, проникнути в будинок, який ретельно охоронявся і вивезти людей. Завдання здавалось майже нездійсненним...

— Того дня ми вели традиційне «полювання» на «Гради», — розповідає майор. — Раптом неподалік пролунали кілька розривів та автоматні черги. Я дав наказ рухатися в бік перестрілки.

До району бою група «Ската» прибула за кілька хвилин. Вже на місці командир виявив розміщених уздовж лісосмуги кілька десятків російських військових, два броньованих КАМАЗи та кілька установок ПТРК. Довкола було справжнє пекло: «підбитий» перший автобус заблокував дорогу решті, з них вибігали беззбройні колишні бранці й розбігалися по полю, а по них, мов на полюванні, стріляли «брати-росіяни».

У бій розвідники вступили з ходу. В «активі» майора Скатерного було два БТР-80 та один ГАЗ-66 із ЗУ-23-2 на кузові.

— Невдовзі підтягнулись і десантники із 79-ї бригади. Разом ми доганяли і добивали ворога аж до самого кордону з РФ. Більшість російських диверсантів нам вдалося знищити, та все ж таки один КАМАЗ втік. І щойно він перетнув кордон, як з того боку по нас вдарили з артилерії, — пригадує офіцер.

Як виявилося згодом, завдяки швидкому прибуттю розвідників Скатерного та десантників із 79-ї вдалося уникнути значних втрат. На щастя, жоден наш воїн у тому «розстрілі» не загинув.

— Було багато контужених та поранених, зокрема й важких, — згадує офіцер, — усіх їх ми завантажили у вцілілі автобуси, іншу техніку та відвезли в безпечне місце.

За лінію фронту

Рейди в тил ворога Віктору Скатерному і його розвідникам довелося здійснювати не раз. Один з них — особливий… Було це у жовтні 2014 року. Офіцерові зателефонувала знайома із окупованого Тельманового (нині Бойківське) і розповіла, що бойовики «ДНР» заарештували чоловіка і приходили по її брата і батька. Чоловіків дома не виявилося, тож біля будинку залишили охорону. Знайома благала Віктора допомогти їй разом із родиною виїхати на підконтрольну територію.

Прийти жінці на допомогу означало заглибитись у тил ворога майже на 20 кілометрів, проникнути в будинок, який ретельно охоронявся і вивезти людей. Завдання здавалось майже нездійсненним і було вкрай небезпечним. Для його реалізації офіцер взяв з собою тільки водія Євгена Кугіткова.

— На завдання вирушили зранку. Позашляховик без номерів, цивільний одяг і мінімум зброї — автомати АКС-74У та пістолети з глушниками. Пробирались якнайдалі від противника: полями, посадками. Та перед самим Тельмановим все ж довелося проїжджати повз блокпост. Іншого шляху не було, — згадує Віктор Скатерний.

До машини вийшов напівсонний бойовик.

— Ти чєго такой медлітєльний, спіш што лі? — суворим голосом запитав Віктор вартового.

— Нікак нєт! — зніяковів денеерівець від неочікуваного «наїзду», сприйнявши його за своє начальство, а не як українського офіцера.

Про перевірку документів уже не йшлося. У місті офіцер залишив машину з водієм неподалік будинку знайомої, а сам пішов… Першого охоронця він «зняв» на сходовому майданчику ударом приклада в голову. Забрав з квартири жінку з дитиною і попрямував до виходу. На вулиці залишався ще один бойовик. Скатерний вийшов з під'їзду і, вдаючи п'яничку, поплентався у бік озброєного чоловіка. А за мить навів на бойовика автомат. Від несподіванки той закляк. Той же «прийом» — і другий охоронець лежить на землі. Дорогою вони захопили із собою матір, батька та брата жінки. Тепер залишилось проминути ворожий блокпост і — довгоочікувана свобода...

Побачивши знайому автівку, вартовий виструнчився.

— Ну што, тут всьо нормально? — перепитав його розвідник.

— Да, да! Всьо нормально! — запинаючись, відрапортував бойовик. — Щасливого путі!...

За мужність і героїзм офіцер нагороджений трьома орденами — Богдана Хмельницького III та II ступенів та «За мужність» III ступеня. Він продовжує вірою і правдою служити Батьківщині в одному з розвідувальних підрозділів механізованої бригади.

Андрій ЯЦИК

ЯКІ ДУМКИ ПРИХОДЯТЬ В ЕКСТРЕМАЛЬНИХ СИТУАЦІЯХ

У СЕРЕДНЬОМУ ЗА ДОБУ В НАШІЙ ГОЛОВІ З'ЯВЛЯЄТЬСЯ ДО 60 ТИСЯЧ ДУМОК. ЦЕ ПРИБЛИЗНО ОДНА ДУМКА НА СЕКУНДУ. В ЕКСТРЕМАЛЬНІЙ СИТУАЦІЇ ЇХНЯ КІЛЬКІСТЬ МОЖЕ СУТТЄВО ЗРОСТАТИ АБО, НАВПАКИ, СКОРОЧУВАТИСЯ. ЯК СТВЕРДЖУЄ ПСИХОЛОГ ЛЮДМИЛА НОВІЦЬКА, БІЛЬШІСТЬ ЛЮДЕЙ ВЗАГАЛІ НЕ ПАМ'ЯТАЮТЬ, ПРО ЩО ДУМАЛИ В СТРЕСОВІЙ СИТУАЦІЇ. ТОДІ МОЗОК ВИМИКАЄТЬСЯ, І ЛЮДИНА ДІЄ «НА АВТОМАТІ». АЛЕ ВСЕ-ТАКИ ДЕХТО ФІКСУЄ ДУМКИ І МОЖЕ ПОДІЛИТИСЯ СПОГАДАМИ. СНАЙПЕР, ГОТУЮЧИСЬ ЗРОБИТИ ТОЙ ЄДИНИЙ ПОСТРІЛ, ДІВЧИНА-ДЕСАНТНИК ПІД ЧАС ПЕРШОГО СТРИБКА З ПАРАШУТОМ, ЗВ'ЯЗКІВЕЦЬ ПІД ВОРОЖИМИ ОБСТРІЛАМИ… ЇХНІ СПОГАДИ ВИ МОЖЕТЕ ПРОЧИТАТИ САМЕ ЗАРАЗ

«Дід», снайпер:

— «Діду», «Діду», я «Вульф» (пшш...)

— На зв'язку! (пшш...)

— Дуй на спостережний пункт. Як прийняв? (пшш...)

— Плюс! Кінець зв'язку.

«От холера, так гарно лежав! Але «Вульф» через дрібниці смикати не буде. Щось трапилось».

Пакую свій «офіс» у рюкзак. Рачкую задом із позиції на шлях відходу. Гвинтівка у мене сильна і красива. Але іноді надто велика й важка. Сповзаю в окоп. Іду, час від часу кланяючись низьким перекриттям.

По дорозі з серії збуджених вигуків бійців дізнаюся, що з СП засікли бойовика. Дивлюся в оптику. Спочатку бачу тільки край лісу. Потім у глибині, між деревами, щось маячить. Придивляюся. Лопата викидає землю. Ось вона, здобич... У голові з'являється постать загиблого побратима «Бублика» із 72-ї. Білий сніг, білий маскхалат, яскраво-червона кров. То ж за «Бублика»!

Беру далекомір, визначаю відстань: до ворога — кількасот метрів. Кидаю гвинтівку на сошки прямо поверх бруствера ростового окопу. Високо, не дістаю. Пацани з піхоти миттєво організовують ящик з-під БК, ставлять мені під ноги, щоб було вище. Стаю на ящик. Висота нормальна. Ловлю рух між стовбурами в приціл. Приціл плаває незвично сильно. Серце гупає, перехрестя стрибає...

Стою, як мушкетер. Із точок контакту лише ступні на ящику, більше спертися нема на що. Коліном до стінки окопу не дістаю. Маскування — практично нуль, лише шматок сітки збоку від прицілу. В бік припікає сонце. В будь-яку секунду по мені може хтось стрельнути. Якщо влучать, то якраз у голову, навіть нічого не відчую.

Бачу його за кущем. Возиться, лише тільник швидко мелькає в 20-сантиметровому просвіті між стовбурами. «Куля не встигне. Треба чекати на момент». Усе тіло затерпло. Ворушу пальцем, переконуюся, що спуск натиснути зможу. Але є й позитив: серце ледве б'ється, сітка не плаває. Ноги вросли в ящик, як два пеньки в землю.

Хтось рухається між деревами, йде до десантника. Я насторожуюсь, рівень уваги накручується на максимум, як тактичний барабан. Невидимий невідомий щось каже десантнику. Той завмирає і піднімає голову. Дотискаю спуск. Пдшшшш!!! Саундмодератор стишує звук до прийнятного для вуха. Віддача мало не змітає моє дерев'яне тіло з п'єдесталу ящика. Сошки злітають з бруствера. Але я встигаю роздивитися в оптику, як тіло валиться у викопану власноруч могилу.

Крехтячи, як старий дід, злажу з ящика, сідаю на нього, поруч ставлю гвинтівку. Закурюю й помічаю, що навколо стоять хлопці з піхоти. У їхніх поглядах — глибока повага. Хтось тиче мені кухоль з кавою. Беру, сьорбаю, роблю затяжку.

Я посміхаюсь їм.

— Отак, пацани, ми й воюємо.

Вони посміхаються мені. Дивлюся на годинник на руці. Блін... три з половиною години простояв, а ніби хвилин 15. От чому так все задерев'яніло. Відкриваю затвор. Піднімаю гільзу, яка випала. Тут же ножем на ній видряпую: «За «Бублика».

Катерина Татаренко, десантник:

«І чому саме взимку мені випало вперше стрибати з парашутом? Поки його вкладала, руки аж посиніли. Як же я те кільце смикну? Як холодно. Літака щось довго немає…»

— Чого смієтеся? Та бачила я вашого Стьопочкіна. Ну і що, що я маленька? Звідки я знаю, зловлю «краба» (за командою «вперед» злякатися, вупертися руками в люк і відмовитися стрибати. — Авт.) чи ні. Цікаві такі.

Вантажимося в Ан-2. Я стрибаю крайня. Висота — 800. Унизу все виглядає так, як у Google Maps. «Ну я ж цього не боюся, тим більше що за бортом давно знайома Миколаївщина», — подумки заспокоюю сама себе.

Як швидко всі десантуються! Ще секунда, і мені теж доведеться зробити крок… «Давай!!! Ти це зробила!!! Так, зберися! 521-522-523 — кільце — 524-525 — купол. Так, воно того варте!!! Не думала, що зроблю це сама, свідомо й без вагань. О, зараз головне згрупуватися. Та-дам!!!»

Дві хвилини — і під ногами вже відчуваєш землю!

— І «краба» не зловила, і вітром не здувало. Що, вже не насміхаєтеся? Ото ж бо! — кричу до хлопців.

Сергій Вікарчук, зв'язківець:

— Слухаю, кохана. Все гаразд. Сидимо, чай п'ємо. Як тут? Жаркувато. Засмага краща, ніж на кримських пляжах. А взагалі все спокійно.

«Ого, як ввалило! Хм, мабуть, зурочив. Зв'язок пропав. Хоч би дружина вибуху не почула. Ну, давай, скоріше з'єднуй, бо вона там посивіє!» — промайнула думка.

Все марно, навіть гудків немає…

— «Свене»! Де «Свен»? А, ти поряд? Що то було, біля нас? Ні, за пару кілометрів? А таке відчуття, ніби за рогом.

Мене здуває гарячим повітрям від вибуху. Спалах, вибух, політ, ба-бах… Спалах, вибух, політ, ба-бах… Хвиля за хвилею.

— Вони там конкретно гатять, ге, «Свене»?

Серце неначе хоче вилетіти з грудей, і плечі чомусь підскакують. Не думав, що перші обстріли зустріну ось так, тихого літнього вечора посеред пшеничного лану зі звичайним пластиковим стаканчиком у руці... Якесь незрозуміле відчуття пронизує все тіло. Страх? Захоплення? Адреналін? Ні, це щось інше. Тривога!

— Так, кохана, я майже годину тобі дзвонив. Ми просто одночасно набирали. Пройшло тільки хвилин п'ять? Ні, все добре, тобі почулося. Як малеча?..

Алла Бовт, радіотелефоніст:

«Так: зібрати речі, скрутити матрац і не забути найголовніше — сірого плюшевого кота. Два місяці на передовій, а неначе рік прожила. О, почалося! Цей звук не сплутаєш ні з яким іншим — високий неприємний свист. Напевно, противник дізнався про нашу ротацію й вирішив всипати по повній».

— В укриття! — вигукнув командир, але якось на диво спокійно…

Добре, що берці завжди готові, щоб у них з ходу влетіти. «Ти можеш бігти в укриття голий і босий, але автомат повинен бути з тобою», — казав колись наш командир.

А криють все частіше і влучніше. Хоч би добігти! Звук так близько, що, здається, піднявши руку, можна упіймати боєприпас, наче повітряну кулю. І чому, поки ти біжиш, в голову приходить тільки те, що снаряди схожі на злі сині рукавиці, як у тому мультику про жовтий підводний човен?

Ось він, рятівний підвал! Звідси добре видно вхідні двері, а крізь щілини в дошках червоними променями страхітливо проникають яскраві спалахи вибухів. Чутно, що стріляють саме з 82-х мінометів. І дуже густо: не встигає долетіти одна міна, як чути вихід та свист другої, третьої… десятої. Вже півгодини луплять. Тільки б не пряме влучення, а то капець!

«А що як дійсно поцілить… Якби тільки не пошматувало обличчя! Якщо вже й влучать, то краще вже піти без болю і страждань… Не хочу бути тягарем для рідних». У голові повний безлад. Свідомість звужується до рефлексів.

Обстріл потроху затихає, вже чути голоси хлопців:

— Тут ми, тут. Усі цілі… і живі.

Записала Ярослава ЗОРІНА

Партія автомобілів «КрАЗ», яка була передана Збройним Силам України

НАСТУПНОГО РОКУ ДЛЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ ЗАПЛАНОВАНО ЗАКУПИТИ ДО 1000 ОДИНИЦЬ АВТОМОБІЛЬНОЇ ТЕХНІКИ

ІДЕТЬСЯ ЗДЕБІЛЬШОГО ПРО ВАНТАЖНІ АВТОМОБІЛІ ДЛЯ АРТИЛЕРІЙСЬКИХ ПІДРОЗДІЛІВ, ПІДРОЗДІЛІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ТА ПІДВЕЗЕННЯ БОЄПРИПАСІВ І ВІЙСЬКОВО-ТЕХНІЧНОГО МАЙНА

Від часу, коли почалися бойові дії на Сході України, по 2017 рік доукомплектування військових частин Збройних Сил України автомобільною технікою відбувалося за рахунок постачання техніки з національної економіки України, закупівлі за Державним оборонним замовленням, отримання міжнародної технічної допомоги за номенклатурою Центрального автомобільного управління, отримання благодійної допомоги. Про це під час брифінгу в Міністерстві оборони України повідомив начальник Центрального автомобільного управління ЗС України Озброєння Збройних Сил України генерал-майор Олександр Сергій.

На заміну застарілої техніки ГАЗ-66, ЗіЛ-131, «Урал», КамАЗ (усі до 1991 року випуску) поступово надходять КрАЗи, «Богдани», МАЗи

За його словами, уся закуплена нова техніка пішла в бойові частини, залучені до антитерористичної операції.

— Зазвичай це тягачі для артилерії, техніка для підвезення боєприпасів, військово-технічного майна, — сказав він.

Також генерал-майор Олександр Сергій розповів, що близько 1200 одиниць автомобільної техніки відновлено шляхом капітального ремонту. Ще майже 3600 одиниць техніки, переданої свого часу в Центр обліку надлишкового майна, за рішенням Міністра оборони України та начальника Генерального штабу ЗС України було повернуто, відновлено й надано бойовим частинам на доукомплектування.

— На заміну застарілої техніки ГАЗ-66, ЗіЛ-131, «Урал», КамАЗ (усі до 1991 року випуску) поступово надходять КрАЗи, «Богдани», МАЗи. Ми доукомплектовуємо й оновлюємо парк, — підкреслив начальник Центрального автомобільного управління.

Він конкретизував, що капітальний ремонт старої техніки відбувається на державних підприємствах, також працюють три бази ремонту автомобільної техніки. Крім того, торік було відкрито цех із ремонту шасі для тягачів, цех із ремонту автомобілів Hummer і «Спартан» тощо.

Ведучи мову про оновлення парку автомобільної техніки, начальник Центрального автомобільного управління Озброєння ЗС України зазначив, що цей процес є безперервним.

— Наприклад, до 1000 одиниць автомобільної техніки заплановано закупити наступного року. Ідеться здебільшого про вантажні автомобілі. Наголошую, що вся ця техніка знову піде тільки в бойові частини для артилерійських підрозділів, підрозділів забезпечення та підвезення боєприпасів і військово-технічного майна, — розповів він.

Інф. «НА»

ПРО ОБЛІК ТРАНСПОРТНИХ ЗАСОБІВ, ЯКІ НАДАЛИ ВІЙСЬКОВИМ ЧАСТИНАМ ВОЛОНТЕРИ

«У підрозділах ВІБДР Донецького та Луганського зональних відділів ВСП обліковано 1733 одиниці наданих військовим частинам ЗС України волонтерських транспортних засобів, які дозволено використовувати тільки в районі АТО», — повідомив начальник Управління безпеки дорожнього руху (начальник Головної інспекції безпеки дорожнього руху) Головного управління Військової служби правопорядку Збройних Сил України полковник Ігор Назаренко.

Офіцер нагадав, що після того, як почалася антитерористична операція на території Донецької та Луганської областей, в Україні широко розвинувся волонтерський рух, який допомагає українській армії різними предметами й транспортними засобами, зокрема транспортними засобами, ввезеними на митну територію України.

У липні 2015 року було внесено зміни в чинне законодавство, також і в Закон України «Про гуманітарну допомогу», відповідно до яких автомобілі, надані військовим частинам для виконання завдань у районах АТО та завезені в період АТО, є гуманітарною допомогою. Підставою для здійснення гуманітарної допомоги в Україні є письмова згода отримувача гуманітарної допомоги (командира військової частини).

— На сьогодні в підрозділах Військової інспекції безпеки дорожнього руху зареєстровано 131 автомобіль, який визнано гуманітарною допомогою, — наголосив офіцер.

Полковник Ігор Назаренко повідомив про особливості реєстрації автомобілів, які визнано гуманітарною допомогою та надано військовим частинам.

— Благодійні організації (волонтери) у визначеному порядку подають у Міністерство соціальної політики України необхідні документи з відомостями про автомобіль, який заплановано ввезти як гуманітарну допомогу. Далі відповідно до наказу Мінсоцполітики України «Про визнання вантажів гуманітарною допомогою» транспортний засіб визнають гуманітарною допомогою за умови відсутності відомостей про його розшук, арешт, заборону на вчинення окремих дій, що має підтвердити відповідний підрозділ МВС України, — поінформував офіцер.

За його словами, командир військової частини далі обліковує транспортний засіб у Центральному автомобільному управлінні Збройних Сил України Озброєння ЗС України, одержує паспорт (формуляр) автомобіля й подає необхідні документи в Головну військову інспекцію безпеки дорожнього руху для отримання дозволу на першу реєстрацію транспортного засобу в підрозділі Військової інспекції безпеки дорожнього руху органів управління Військової служби правопорядку, мовиться на сайті МО України.

— Серед документів, які здають, обов'язково має бути вантажна митна декларація з позначкою «Гуманітарна допомога. Продаж заборонено», завірена печаткою митника, — наголосив полковник Ігор Назаренко.

У подальшому автомобіль уключають у штат військової частини й визначають порядок його використання відповідно до керівних документів або використовують його для заміни відповідно до наказу Міністерства оборони України.

За словами начальника Управління безпеки дорожнього руху Головного управління ВСП ЗС України, щоб упорядкувати використання волонтерських машин у районі АТО, відповідним наказом першого заступника керівника АТЦ при СБУ (керівника антитерористичної операції на території Донецької та Луганської областей) було організовано облік транспортних засобів, наданих військовим частинам (підрозділам) як гуманітарну (благодійну) допомогу.

— Цей документ передбачав здійснення переобліку (заміни документів) транспортних засобів, які було надано військовим частинам як благодійну (волонтерську) допомогу протягом 2014–2015 років і покладання здійснення обліку на Донецький та Луганський зональні відділи ВСП, — зазначив полковник Ігор Назаренко.

ПАРК ТЕХНІКИ ВІЙСЬКОВИХ МЕДИКІВ ПОМІТНО ОНОВИВСЯ

Закуплені протягом 2016–2017 років 100 санітарних автомобілів «Богдан-2251» і 30 одиниць броньованої санітарної техніки на базі МТ-ЛБ одразу надходять у військові частини, які виконують завдання в районі АТО. Про це повідомив заступник начальника лікувально-евакуаційного відділу (з санаторно-курортним забезпеченням) Військово-медичного департаменту Міністерства оборони України полковник медичної служби Петро Мех.

У контексті забезпечення автомобільним санітарним транспортом і медичною технікою підрозділів ЗС України представник Військово-медичного департаменту Міністерства оборони України додав, що цього року оборонне відомство закупило рухомий хірургічний кабінет на базі автомобіля КрАЗ і рухомий рентгенологічний кабінет на базі автомобіля КрАЗ. Ці дві машини на сьогодні проходять дослідження й випробування.

— Щодо міжнародної, гуманітарної та благодійної допомоги, то оборонне відомство отримало від волонтерських і громадських організацій 33 санітарні автомобілі різних категорій. Також отримано як благодійну гуманітарну допомогу п'ять санітарних автомобілів на базі Hummer M1152, — сказав полковник медичної служби Петро Мех.

АВІАЦІЙНІ ПРИЛАДИ МАЮТЬ БУТИ ТОЧНІШИМИ ЗА ШВЕЙЦАРСЬКИЙ ГОДИННИК

ЯКЩО В ПОВСЯКДЕННОМУ ЖИТТІ МИ НАВІТЬ НЕ ПОМІТИМО ВІДСТАВАННЯ ГОДИННИКА НА ОДНУ СЕКУНДУ, ТО ПОМИЛКА ВИСОТОМІРА НА ОДНУ ПОДІЛКУ ПІД ЧАС ПОСАДКИ МОЖЕ ВАРТУВАТИ ЕКІПАЖУ ЖИТТЯ

— А з метеорологами вас не плутають? Погоду не запитують? — цікавлюсь у підполковника Юрія Первачука, начальника відділу метрологічного забезпечення авіації Об'єднаного центру метрологічного забезпечення Збройних Сил України.

— Регулярно! Телефонують, питають, чи буде дощ завтра, який атмосферний тиск. Та ми й обладнання для синоптиків перевіряємо, тож завжди в курсі справи, погоди на завтра, — жартома відповідає офіцер і проводить у «святая святих» — до метрологічної лабораторії. Тут наочно бачиш, що безпека в повітрі кується на землі. Практично в кожному з приміщень «чаклують» над складною апаратурою. За справністю та точністю приладів спеціалісти стежать більш ніж ретельно. Бо якщо у повсякденному житті ми навіть не помітимо відставання годинника на одну секунду, помилка висотоміра на одну поділку під час посадки може вартувати екіпажу життя.

Зазирнувши до обладнаних кабінетів частини, ніби потрапляєш до «Зоряних воєн». Одразу дивуєшся масштабу роботи, яка тут проводиться. Величезні стелажі заставлені вольтметрами, генераторами, осцилографами, частотомірами, іншими електронними приладами… Тут можуть професійно перевірити і за потреби відремонтувати будь-який прилад. А це ж лише невеличка частина роботи — далеко не всі завдання фахівці виконують у пункті постійної дислокації.

Звісно, авіаційні метрологи ніколи не байдикували, та останні чотири роки працюють у, без перебільшення, посиленому режимі. Хоч оприлюднювати статистику їхньої роботи не дозволяють, та кількість перевірених і відремонтованих одиниць озброєння і військової техніки вражає. Юрій Володимирович ділиться: якщо підсумувати весь кілометраж поїздок підрозділу по гарнізонах у 2015-му, спеціалісти фактично здійснили навколосвітню подорож. Працювали на межі своїх можливостей, задіявши абсолютно всіх фахівців. Показники минулого року не набагато менші.

— Сучасна авіаційна техніка укомплектована новітньою електронікою. Це впливає на роботу метрологів? — запитую офіцера.

Перевірка лише одного приладу може тривати три доби

— Звичайно. Останнім часом на озброєння і справді надходить чимало новинок, створених на принципово новій елементній базі. Якщо чесно, то саме в цьому і полягає найбільша складність. Адже принципи метрологічного забезпечення, логістика кардинально відрізняються. Тож ми намагаємося запровадити досвід польських колег, які вдало гармонізували співіснування сучасних стандартів НАТО з технікою пострадянського сектору. У них такі зразки, як правило, базуються на різних аеродромах. Та справа не лише у техніці. Головне — вони змогли підготувати фахівців, які одночасно здатні працювати з усією номенклатурою озброєння. Тож зараз і для нас першочерговим є завдання навчити людей. Їм потрібно постійно вивчати нову термінологію, вміти експлуатувати не тільки українські зразки, а й ті, що стоять на озброєнні в інших країнах.

«Від «здоров'я» вимірювальних приладів залежить безпека польоту»

Підполковник Юрій Первачук розповідає, що в авіації на кожен зразок озброєння є свій комплекс спеціального обладнання, яке дозволяє перевірити апаратуру на справність та точність. Часто ці пристрої залишаються цілковито секретними, але водночас потребують регламенту та калібрування.

— Залежно від складності роботи навіть найдосвідченішому метрологу доводиться витрачати від трьох годин до трьох діб на перевірку одного приладу. А, як не крути, від «здоров'я» вимірювальних приладів залежить безпека польоту в цілому. І забезпечити її — наше основне завдання.

Оскільки робота метролога в авіації є вкрай складною й специфічною, фахівців катастрофічно не вистачає. Тож підготовка спеціалістів здійснюється на місці. Перед тим, як приступити до роботи, потрібно скласти іспит з авіаційного напрямку. Спочатку теоретична підготовка, потім практична…

— Звісно, окрім навчання та іспиту, потрібно ще й мати необхідну вищу освіту радіоінженера. Якщо людина отримує задоволення від ремонту «заліза», хоче вдосконалюватись, у неї все вийде. Якщо ж це не її, то не варто навіть починати. Зазначу, що потрібно не лише знати авіаційну специфіку, а й освоювати суміжні спеціальності. Коли наш підрозділ виїжджає в гарнізон обслуговувати авіаторів, там може потребувати уваги й інше обладнання. А взагалі приємно, що в сучасної молоді світяться очі, що багато спеціалістів дуже швидко стають справжніми професіоналами. Бо які б новітні зразки ми не мали на озброєнні, без грамотних фахівців нічого не вийде.

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

НЕТИПОВІ ЗАВДАННЯ АВІАЦІЙНИХ МЕТРОЛОГІВ

Із початком АТО перед авіаційними метрологами постали нові виклики — відновлення електронного «начиння» непритаманних для них зразків озброєння. До того ж одна річ ремонтувати авіаційну техніку на Вінниччині чи Івано-Франківщині, зізнається Юрій Первачук, а інша — у Пісках чи Авдіївці.

— Частина фахівців постійно перебуває на передовій, — пояснює Юрій Первачук. — Доводилося ремонтувати системи керування вогнем, БМП, радіоапаратуру… Тож дуже часто метрологи на лінії зіткнення працюють як електрики чи радіомайстри. Більшість із наших фахівців відкрилися для мене зовсім із іншого боку — як справжні герої. Мають багато відзнак, хоч і ризикують зовсім не заради нагород.

Про особливості метрологічної служби на фронті розповідає й Павло Мороз, провідний інженер відділення ремонту засобів вимірювання. Каже, аби успішно виконувати не зовсім типові завдання, довелося перечитати купу спеціалізованої літератури, спілкуватися з фахівцями з різних частин…

Метрологи оперативно відновили систему управління озброєнням протитанкового ракетного комплексу

— Усе вивчили, навчилися, — коментує Павло. — Потім навчили особовий склад, мобілізованих бійців, адже досвіду в більшості з них не було. Часто доводилося ремонтувати вночі, в максимально швидкому темпі. Виконували завдання безпосередньо на передовій, іноді відганяли техніку подалі, за потреби термінового ремонту займались ним, де це було необхідно. Можна провести аналогію із першою медичною допомогою, адже нерідко також доводилось обирати, кому першому надавати допомогу, а який «пацієнт» ще може трохи зачекати.

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

Наша держава має відповідні можливості та перспективи створення ВМС, спроможних дати відсіч будь-яким агресорам в акваторіях Чорного й Азовського морів

СКІЛЬКИ ФУТІВ ПІД КІЛЕМ НАШИХ ВІЙСЬКОВИХ КОРАБЛІВ,

АБО ПРО ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ВМС ЗС УКРАЇНИ

Ще за часів існування парусного флоту перед виходом у море екіпажу корабля бажали мати сім футів під кілем. А це майже два метри від днища судна до дна. Таким чином висловлювали надію на те, що воно не сяде на мілину і повернеться у свій порт без пригод. Нині сучасні кораблі мають значно більшу осадку, але побажання семи футів під кілем залишилося як напутнє слово щодо щасливого плавання, подолання всіх перешкод у морських походах

На жаль, нині ВМС Збройних Сил України переживають не кращі часи. У зв'язку з анексією Криму наш військовий флот втратив чимало кораблів, тоді як плавзасобів РФ у басейні Чорного моря значно побільшало. Крім того, керівництво російського військового флоту взяло курс на впровадження роботизованих систем для проведення підводної розвідки. До таких, зокрема, належить уже створений автоматичний комплекс «Гаптель». Опрацьовується програма участі військових кораблів у гібридних війнах. Поблизу берегів Сирії вже «побрязкав зброєю» корабель «Великий Новгород».

Ці та інші приклади ескалації військових приготувань ВМФ Росії наводилися на міжнародній науково-практичній конференції, яка скликалася в межах проведення виставки «Зброя та безпека-2017». На ній порушували питання відродження національного військового флоту, його технічного переоснащення, готовності до надійного захисту морського простору України за умов виникнення загроз національній безпеці нашій державі.

Про це наголосив у виступі на конференції начальник управління Центрального науково-дослідного інституту озброєння та військової техніки Збройних Сил України (ЦНДІ ОВТ ЗС України) капітан 1 рангу Андрій Косяківський. Він привернув увагу до побудови кораблів класу «корвет». Із цією метою ще в листопаді 2011 року ухвалили постанову Кабінету Міністрів України № 1150, якою було затверджено Державну цільову оборонну програму будівництва кораблів класу «корвет» за проектом 58250. Програма мала на меті підвищити рівень національної безпеки і захисту інтересів держави шляхом будівництва й використання за призначенням таких кораблів. Окрім того, вона сприяла б відновленню кораблебудування та суміжних галузей оборонно-промислового комплексу, підвищенню експортного потенціалу держави у сфері продажу зразків і комплектів корабельного озброєння й технічних засобів. Передбачалося, що реалізація цільової програми забезпечить стабільну роботу понад 100 підприємств у регіонах із загальною кількістю наукових і виробничих кадрів не менш як 10 000 осіб.

Державну цільову оборонну програму будівництва кораблів класу «корвет» планувалося виконати протягом 2011–2021 років, але через недофінансування, а головне — війну на Сході України на даний час побудовано лише… корпус одного корабля. Військові моряки сподіваються, що в найближчі роки корвет посилить бойову спроможність нашого флоту. А поки що треба виходити з реалій сьогодення, про які один з учасників конференції сказав: «Інколи важливо навіть озброїти моторний човен, щоб він міг дати відсіч ворогу під час можливої агресії на морі».

Достатньо 12 автоматичних донних пристроїв, щоб «бачити» все Чорне море. Вітчизняні фахівці також працюють над створенням системи, яка буде виявляти підводних плавців на відстані до одного кілометра

Звісно, потреби в подібних човнах немає, а от посилення вітчизняних ВМС малими броньованими артилерійськими катерами — вже реальний крок на шляху до підвищення їх боєздатності. За словами учасника випробувань, начальника відділу ЦНДІ ОВТ ЗС України капітана 1 рангу Костянтина Олійника, перші такі судна стали до бойового строю. Ці катери в ході випробувань довели свою ефективність та відповідність технічним вимогам, а суднобудівники столичного заводу «Кузня на Рибальському» продемонстрували здатність створювати сучасні бойові кораблі. Нині ще чотири катери такого класу проходять перевірку морем. Їхня кількість у подальшому буде зростати.

На конференції також порушувалися питання щодо модернізації існуючих плавзасобів, створення ракетних катерів, використання кораблів подвійного призначення.

Говорилося й про важливість визначення перспектив розвитку вітчизняного військового флоту. Так, начальник кафедри ВМС Національного університету оборони України імені Івана Черняховського капітан 1 рангу Степан Яким'як наголосив, що в більшості країн світу розробляють плани розбудови своїх флотів на різні терміни залежно від показників на «державному барометрі». Приміром, коли на ньому «ясно», то визначають довгострокові терміни, якщо ж він показує «шторм» — треба діяти негайно. Піднімалося й питання щодо створення вітчизняного державного органу з питань кораблебудування: це може бути або відповідне міністерство, або морський департамент.

Розбудова сучасного військового флоту — багатопланове завдання. Зокрема це забезпечення надійної охорони морського кордону держави, розвиток рятувальної служби, розробка засобів протидії ворожим диверсантам та розвідникам. На конференції було оприлюднено сучасні проекти і напрацювання з цих та інших питань. Керівник окремого конструкторського бюро «Шторм», що діє при Національному технічному університеті України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського», Олексій Крапко розповів про випробування сучасних донних модулів. Встановлені на глибині до 300 метрів, вони «бачать» надводні кораблі на відстані до 25 км, а підводні човні — від 10 до 100 км. За його словами, достатньо 12 таких систем, щоб «бачити» все Чорне море. Таким чином можна «оглянути» й Азовське море. Співробітники «Шторму» створили унікальну систему, аналогів якої немає в світі. На основі використання математичного метода вона здатна обстежувати море навіть при застосуванні противником гідроакустичних перешкод. Сам керівник конструкторського бюро нині працює над розробкою системи, яка на відстані до одного кілометра буде виявляти підводних плавців.

Головний інженер ПАТ «НВО «Київський завод автоматики» Віктор Цірук у виступі на конференції повідомив про готовність підприємства до ремонту апаратів підводного руху для водолазів. Представники приватного підприємства «Глибина» створили сучасні акумуляторні батареї, які забезпечать більший радіус дії «морських коників» для цих підводних спеціалістів.

Слухаючи виступи учасників науково-практичної конференції, можна зробити висновок: наша держава має відповідні можливості, перспективи створення Військово-Морських Сил, спроможних дати відсіч будь-яким агресорам в акваторіях Чорного й Азовського морів. Отже, вітчизняні військові кораблі й надалі матимуть надійних сім футів під кілем.

Володимир ЧІКАЛІН

США ПЕРЕДАДУТЬ УКРАЇНІ ПАТРУЛЬНІ КАТЕРИ ТИПУ «АЙЛЕНД»

АМЕРИКАНСЬКИЙ СЕНАТ ПРОПОНУЄ НАДАТИ НАШІЙ ДЕРЖАВІ КОРАБЛІ ПРИБЕРЕЖНОЇ ЗОНИ ДІЇ

Катери класу «Айленд» у кількості 49 одиниць (бортові номери WPB 1301-WPB 1349) було побудовано на верфі Bollinger Shipyards у Локпорті (штат Луїзіана) протягом 1985–1992 років. Кожен із них має повну водотоннажність 168 тонн, довжину 110 футів (34 метри), сталевий корпус та алюмінієву надбудову. Двохвальна дизельна енергетична установка потужністю 6200 к. с. забезпечує швидкість до 29,5 вузла. Екіпаж катера складається з 16 осіб, автономність його походу становить п'ять діб. Катери оснащено радіолокаційною станцією AN/SPS-73, моторним човном. Штатне озброєння — 25-міліметрова автоматична артилерійська установка і два 12,7-міліметрові кулемети

Сенат США схвалив проект «Закону про бюджет США на потреби національної оборони на 2018 рік». У ньому передбачається виділити 500 мільйонів доларів для підтримки України в оборонній сфері та в питаннях забезпечення безпеки

Цим документом передбачено, що ВМС України можуть розраховувати на допомогу американської сторони у відновленні свого бойового потенціалу, зокрема, у питаннях передачі платформ та озброєння для корабельно-катерного складу національного флоту, побудови системи спостереження за морською обстановкою, а також у наданні військово-морських протимінних засобів.

Насамперед ідеться про передачу нашому флоту патрульних катерів типу «Айленд», які вже виведені з активного складу ВМС США, проте знаходяться у нормальному робочому стані. Під час підготовки до передачі планується відновити і замінити засоби зв'язку і навігації на нові зразки. Американській стороні відомо про намір використати ці катери в якості протипідводнодиверсійних та протимінних катерів для захисту насамперед українських портів, важливих об'єктів інфраструктури, пунктів базування флоту тощо. До того ж американські катери можуть бути особливо ефективними в ближній морській зоні Азово-Чорноморського басейну. Також можливе їх використання і в дальній морській зоні. Зокрема в разі приєднання ВМС України до антитерористичної операції НАТО «Морський захисник» у Середземному морі ці катери зможуть виконувати завдання з патрулювання та взаємодіяти в морі з іншими кораблями Альянсу. Загалом посилення корабельно-катерного складу за рахунок передових країн НАТО не тільки сприятиме підвищенню бойових спроможностей ВМС України, але й допоможе нашим морякам швидше досягти сумісності з країнами Альянсу.

Посилення корабельно-катерного складу за рахунок передових країн НАТО не тільки сприятиме підвищенню бойових спроможностей ВМС України, але й допоможе нашим морякам швидше досягти сумісності з країнами Альянсу

Начальник штабу — перший заступник командувача ВМС ЗС України капітан 1 рангу Роман Гладкий:

— Україна є морською державою, тому розбудову та відновлення її військово-морського потенціалу потрібно проводити невідкладно. ВМС України мають бути спроможними адекватно протистояти існуючим загрозам з морського напрямку. Нещодавно в США перебувала наша робоча група, яка ознайомилася з катерами типу «Айленд». Флоту потрібні ці катери, і ми знаємо, як їх ефективно застосовувати в оперативних зонах відповідальності українських Військово-Морських Сил.

Варто зауважити, що двостороннє співробітництво флотів України та США не обмежується лише питанням розвитку надводних сил. Американці активно допомагатимуть нам і в підготовці кадрів для ВМС. Українська сторона зацікавлена в направленні курсантів Інституту ВМС Національного університету «Одеська морська академія» до Академії ВМС США на так звані семестрові програми (близько шести місяців), до «літньої школи» для штурманської практики на катерах (на базі Академії в місті Аннаполісі) та для проходження стажування курсантів на бойових кораблях ВМС США. Подібний досвід у наших моряків уже є: цього року майбутні офіцери національного флоту вперше брали участь у морському поході ракетного есмінця ВМС США «Дональд Кук». Наразі досягнуто домовленостей стосовно того, що з наступного року ще чотири курсанти Інституту ВМС продовжуватимуть стажуватися на американських кораблях.

Окрім того, наші партнери ініціювали обмін викладацьким персоналом для передачі досвіду та приведення навчальних програм Інституту ВМС до стандартів освіти НАТО.

Віталій ПАНЧИШИН

ЯКА ЗБРОЯ ДОПОМОЖЕ УКРАЇНСЬКОМУ ФЛОТУ НАДІЙНО СТРИМУВАТИ АГРЕСОРА

Сучасний морський бій неможливо уявити без високоточної ракетної зброї. Призначені для ведення бойових дій кораблі мають бути озброєні ракетними ударними комплексами із доволі серйозною дальністю ураження.

Про це розповів старший викладач кафедри кораблеводіння та штурманського озброєння Інституту ВМС Національного університету «Одеська морська академія» капітан 2 рангу Анатолій Хапов. Його експертна думка опирається на дванадцятирічний досвід служби на ракетних катерах, а також на аналіз міжнародного досвіду використання кораблів такого класу.

Отже, для акваторії Чорного моря середня дальність такої зброї становить 200 кілометрів, і ця цифра є цілком прийнятною для українських ВМС. Звичайно, можна зробити ракету, яка вражатиме цілі й на дистанції 500 кілометрів, однак вона буде дорожчою у виготовленні, більшою за габаритами, тож потрібно буде шукати відповідну платформу для запуску. Якщо ж брати до уваги реальні бойові умови, то дистанція, на якій кораблі можуть виявляти один одного власними засобами, становить 100 — 150 кілометрів. Для виявлення кораблів у морі на більшій відстані потрібно мати в арсеналі системи далекого виявлення або космічну розвідку.

Однак ударне ракетне озброєння — це ще далеко не все потрібне для ведення бойових дій на морі. Сучасні зенітні ракетні комплекси не менш важливі, адже кораблю необхідно мати асиметричний захист від аналогічної зброї противника. І не слід забувати про активні та пасивні системи радіолокаційної боротьби, які інколи можуть бути ефективнішими за ЗРК.

— Як показують деякі методики бойових розрахунків, ефективності того чи іншого озброєння, імовірність відхилення з курсу протикорабельної ракети системою радіолокаційної боротьби значно більша, ніж її фактичне знищення зенітними ракетними комплексами, — говорить капітан 2 рангу Анатолій Хапов. — Тобто для ефективного ведення бойових дій необхідно мати перелічені складові. Водночас маємо розуміти, що, наприклад, ЗРК середньої дальності можна розмістити лише на платформі класу «корвет» або «фрегат», якщо говорити про ракетні катери, то це буде ЗРК самооборони із дальністю ураження 20–25 кілометрів.

Для забезпечення надійної оборони нашого узбережжя, власної економічної зони потрібні платформи, більші за «Гюрзу». За словами капітана 2 рангу Анатолія Хапова, північно-західну частину Чорного моря не можна назвати закритим театром за фізико-географічними властивостями. У цій ситуації ВМС України можуть орієнтуватися на створення за сучасними технологіями малих швидкохідних ракетних катерів. Технічні проекти різних варіантів уже розроблені підприємством «Дослідно-проектний центр кораблебудування» в Миколаєві — це проекти «Комар» та «Лань». Вони будуть діяти самостійно або групами, використовуючи переваги бортової зброї та місцевості, головним чином витягнуті й довгі коси з безліччю сполучених лиманів, що дозволяє катерам як маскуватися за ними або на тлі їх, так і розміщувати на даних природних об'єктах виносні спостережні пункти для дій із засідки.

При цьому перед катерними угрупованнями ВМС України має стояти завдання активної оборони прибережних вод і узбережжя як передового рубежу берегової оборони країни. З цією метою розрахунок катерів як платформ з ударним озброєнням і протикорабельними ракетами, що входитимуть в їхній арсенал, має будуватися за системою максимально ефективного їхнього застосування з урахуванням усіх або більшості факторів.

Отже, можна дійти висновку, що для ведення успішних бойових дій у північно-західній частині чорноморського театру з оборони територіальних вод і узбережжя України необхідно створити морський компонент у вигляді 8-10 малих ракетних катерів, зведених у групи по два-три.

— Важаю, що реалізація проекту «Лань» стане доволі потужним вливанням у ВМС ЗС України, адже певною мірою він навіть змінить баланс сил у Чорному морі. З їхньою появою ми матимемо вагомий важіль для стримування агресора, — зауважив капітан 2 рангу Анатолій Хапов. — Тим більше, що ми не ставимо за мету створити якусь глобальну присутність у Чорному морі, а для виконання локальних завдань їх буде більш ніж достатньо.

Олександр ЗАВТОНОВ

НА ЗАПОРІЖЖІ З 1,3 млн грн, ЯКІ НАДАЛА ДЕРЖАВА НА РЕАБІЛІТАЦІЮ УЧАСНИКІВ АТО, ОСВОЄНО... 12%

ІЗ 12 ТИСЯЧ ВЕТЕРАНІВ АТО В ЗАПОРІЗЬКІЙ ОБЛАСТІ ЛИШЕ 577 ОСІБ ЗАРЕЄСТРУВАЛИСЯ В МІСЦЕВИХ УПРАВЛІННЯХ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ. У ЧОМУ Ж ПРИЧИНИ ТАКОЇ СИТУАЦІЇ?

Останнім часом українському суспільству стали відомі кілька моторошних фактів самогубств ветеранів АТО. Деякі з них сталися, зокрема, у Запоріжжі. Один ветеран АТО повісився в парку цього обласного центру, другий підірвав себе у власній домівці гранатою, яку незаконно вивіз із району АТО. Залишилися сім'ї, діти…

Оприлюднено тривожну статистику: за два останні роки 500 учасників АТО позбавили себе життя, а 1000 вчинили спробу самогубства. У чому причина такої проблеми: відсутність ефективної системи психологічної реабілітації чи коштів? Людська байдужість чи халатність окремих чиновників? Очевидним є одне: без розв'язання проблем ветеранів АТО ця статистика війни ще довго нагадуватиме про себе.

У пошуках відповідей на постали запитання я побував у Запоріжжі. І перша зустріч — із головним спеціалістом Державної служби в справах ветеранів війни та учасників АТО Тимуром Книшем, неформально головним координатором реабілітації ветеранів АТО в області, — ошелешила.

У недалекому минулому учасник війни на Сході країни, командир гранатометного взводу, доброволець батальйону «Донбас» наводив цифри, немов скибки хліба нарізав: «Із 12 тисяч ветеранів АТО в Запорізькій області лише 577 зареєструвалися в місцевих управліннях соцзахисту. З початку року реалізацію державної програми психологічної реабілітації атовців призупинено: не надійшли кошти. Із 1,3 млн грн, наданих із державного бюджету на санаторно-курортне оздоровлення учасників АТО, станом на 1 вересня освоєно лише 12%».

Таким чином, за словами Тимура Книша, нині на Запоріжжі на психологічну реабілітацію ветеранів АТО працює лише обласна програма «Назустріч людям», а також грандові й волонтерські фонди та проекти.

Чому ж такий низький рівень освоєння державних коштів на санаторно-курортну реабілітацію? З'ясовується, що, попри те, що кошти є, людей на курорт тут відправити не можуть, бо сутужно. З одного боку, учасники АТО не вирізняються активністю, а, з другого боку, відповідальні органи за організацію цього питання неспроможні вийти на достатній рівень планування.

— Гроші на санаторно-курортне оздоровлення ветеранів АТО надійшли майже в середині року. Далі їх розкидають частинами в понад 30 районів області, — пояснює ситуацію Тимур Книш. — І тут дає збій система. На путівки — черга, і люди не знають, скільки їх, куди можна поїхати, а головне — ця інформація має з'являтися вже на початку року, аби ветерани могли спланувати поїздку.

Пригадав давні добрі часи роботи профспілок. І путівки були, і отримати їх можна було саме під час відпустки. Кошти, хоч би що там казали, використовували доволі ефективно. Нині ж у період літніх відпусток, розводить руками головний спеціаліст Державної служби в справах ветеранів війни та учасників АТО, санаторії часто відмовляються працювати з атовцями. Причина банальна: комерційна путівка дорожча, аніж платить держава. І навіть там, де ветеранів АТО прийняли, вони відчули… не найкраще ставлення. У той час коли «комерсанти» харчувалися на рівні люксу, захисникам Батьківщини пропонували «борщ і кашу». Із Запоріжжя із цього приводу подавали в Київ чимало пропозицій про запровадження квотування. Якщо санаторій, який переміг у тендері, починає співпрацювати з органами державної влади, то він має надавати послуги ветеранам АТО «на повен зріст», і не тільки в міжсезоння, відповідно до умов угоди. Зрештою, ця державна програма дає змогу оздоровчим установам функціонувати значно довше: з травня по жовтень.

Отож нині для ветеранів АТО в ідеалі має працювати як мінімум дві форми реабілітації: санаторно-курортна та психологічна. Торік держава забезпечувала приблизно по 6000 тис. грн на одного бійця для кожного напрямку. Нині щодо психологічної реабілітації, як зазначають на Запоріжжі, на верхах збій. Санаторно-курортна система також шкутильгає. Торік її ефективність становила 20–30%. Поточного року вона ще менша.

По суті, як пояснює Тимур Книш, доволі ефективно було там, де санаторії виявляли гнучкість і брали на оздоровлення не тільки колишнього бійця, а також його дружину, ділячи 14 належних йому діб навпіл. За таких умов ветеран АТО погоджувався на реабілітацію охочіше, яка, до речі, ставала ефективнішою. Спілкування з дружиною мотивувало до одужання. Але офіційно дружині їхати разом із чоловіком на реабілітацію заборонено: нецільове використання коштів…

По суті, доволі ефективно психологічна реабілітація проходила там, де санаторії виявляли гнучкість і брали на оздоровлення не тільки колишнього бійця, а також його дружину, ділячи 14 належних йому діб навпіл. За таких умов ветеран АТО погоджувався на реабілітацію охочіше, і вона була ефективнішою

— Піклуємося й про тих, котрі служать, — каже Тимур Книш. — От нещодавно вийшов із району АТО черговий підрозділ запорізької бригади. Знаю, що вони мають свого психолога, який приймає особовий склад і направляє у військові заклади тих, котрі цього потребують. Але й ми маємо програми та психологів, які займаються реабілітацією атовців професійно. Це фонди й грантові програми.

Проте комунікація з військовими частинами повинна бути кращою, адже кожен військовослужбовець після АТО має право на психологічну реабілітацію. Та постають міжвідомчі перепони. У війську — своя система, у МВС — своя, у Нацгвардії — своя, а ті, що йдуть на звільнення, мають ставати на облік у службах соціального захисту за місцем проживання. Здавалось би, усе зрозуміло, однак питання все ж виникають.

Іще одна проблема — низький рівень освоєння державних коштів на реабілітацію ветеранів АТО. І тут часто відіграє свою роль людський фактор. У деяких районах Запорізької області освоїли 50%, а в деяких — ні гривні. Чому?

Тимур Книш, головний спеціаліст Державної служби в справах ветеранів війни та учасників АТО у Запорізькій області

— На місцях у наших центрах люди працюють на добровільних засадах, безоплатно. І зазвичай, якщо це ветерани або члени їхніх сімей, то система ефективна, а там, де організаційні питання реабілітації покладено як додаткове навантаження на держслужбовця, результат низький, — констатує мій співрозмовник.

Треба вести мову й про недостатню поінформованість бійців АТО щодо їхнього права та необхідності проходити курс психологічної реабілітації. А тут іще часто ходять чутки про неякісні послуги. Плюс є питання до професійних навичок деяких психологів, які вчилися налаштовувати бізнесмена на успіх і мало що знають про бойову травму. У районних управліннях соцзахисту ветерани стикаються з труднощами в чергах на путівки.

— На жаль, ми не маємо зворотного зв'язку. Конфіденційність! — продовжує Тимур Книш. — Ось я приїжджаю в Мелітополь, у місті 30 тисяч населення, ветеранів АТО, за моїми даними, понад 600. Прошу: дайте мені список зареєстрованих. Дивлюсь, а на обліку всього 28 осіб! Через громадські організації ветеранів скликаю збори й запитую: «Усі здорові?» — «Та ні…» — «Чому не звертаєтеся по путівки?» А у відповідь: «Так там черга…» Звертаємося в місцеве управління соцзахисту: «Дайте нам дані щодо черги на путівки». Не дають! «Дайте нам дані щодо психологічного стану». У відповідь: «Це інформація конфіденційна!»

Як з'ясувалося, учасники АТО в Мелітополі приходили ставати на облік й розпитували про можливість поїхати в санаторій. А їм: «У нас черга, треба чекати!» Водночас чиновники управління соцзахисту звітують, що ніхто не звертається по путівки… Але кошти призначено тільки на учасників АТО. Чому так відбувається, незрозуміло. Одне ясно: спеціалістам Державної служби України в справах учасників бойових дій та учасників АТО намагаються відвести роль звичайних статистів. Старший лейтенант запасу Тимур Книш із цим категорично не згоден. Він вважає, що установі у справах ветеранів мають надати також контрольні функції.

— У деяких районах Запорізької області на обліку по шестеро-семеро людей. Хлопців потрібно інформувати, їм треба розтлумачувати, — доводить він. — Завтра поїду в Гуляйполе. Знову розповідатиму ветеранам, що держава кожному з них надала по 6300 грн на оздоровлення та лікування. Ставайте на облік — і зможете раз на два роки гідно відпочивати!

Руслан ТКАЧУК

Школярі Дніпропетровщини в кімнаті бойової слави десантної бригади

«ШЛЯХАМИ ГЕРОЇВ» ПРОТИ НЕХТУВАННЯ ПАМ'ЯТТЮ

ПОНАД 15 ТИСЯЧ СТАРШОКЛАСНИКІВ ДНІПРОПЕТРОВЩИНИ ЗА СПРИЯННЯ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОДА ТА ОК «СХІД» ВІЗЬМУТЬ УЧАСТЬ У ЦИКЛІ ПАТРІОТИЧНО-ВИХОВНИХ ЕКСКУРСІЙ ДО УСЛАВЛЕНИХ БОЙОВИХ ЧАСТИН ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

Близько 600 жителів Дніпропетровщини віддали життя у війні з російськими агресорами та їхніми посіпаками. Багато вояків були поранені, стали інвалідами. Чи усвідомлюють цю жертву юнаки та дівчата, що виходять зі школи в доросле життя?

Відомі факти вандалізму, коли у Полтаві, Одесі, Кривому Розі, Житомирі місцеві адепти «руского міра» нівечили пам'ятні знаки на честь загиблих воїнів АТО. Неважко здогадатися, яке враження це справляє на школярів і студентів, що проходять повз ці сплюндровані знаки громадської шани. Як після таких випадків можна дивитися в очі дитині, батько якої загинув? Це запитання не до вандалів — з ними все зрозуміло. Це звернення до тієї частини суспільства, яка не помічає війну. Відомо, що коли забути минуле, ми приречені його пережити знову. Саме тому патріотичне виховання — завдання не тільки шкіл, а й суспільства в цілому.

...Один із осінніх ранків для 104 учнів 10-х класів загальноосвітніх шкіл деяких районів Дніпропетровської області розпочався поїздкою до Гвардійського, де дислокується славетна бригада ВДВ. Екскурсоводами були офіцери-десантники — старший офіцер з морально-психологічного забезпечення майор Ігор Чернобай та офіцер-психолог парашутно-десантного батальйону молодший лейтенант Максим Семененко.

На плацу біля меморіалу загиблим воїнам частини вони розповіли школярам про те, що бригада бере участь в боях з перших днів війни на Донбасі.

На Сході держави були важкі бої, втрати, перемоги. Одна з найболючіших сторінок історії бригади — трагічна загибель 40 десантників на борту Іл-76 14 червня 2014 року поблизу луганського летовища.

Спокійний голос майора Чернобая, сірий мармур монумента, легкий вітер... Я бачив, як виблискували очі хлопців та дівчат — тих, кого історія частини з перших уст вразила до глибини душі.

— Наша бригада втратила у боях 141 військовослужбовця. Імена 136 з них викарбувані тут, на цих плитах, — повідомив бойовий офіцер.

Запанувала тиша. Мабуть, багато хто з цих підлітків саме в цю хвилину осягнули, що війна — це не картинка на телеекрані, вона зовсім близько.

...Школярам показали, в яких умовах живуть десантники, як і де вони тренуються. Особливе захоплення викликало перебування в макетах Іл-76, Мі-8, Ан-2. Хлопці спробували зістрибнути з них — правильно вийшло не в усіх, але юрба пожвавішала. Почулися сміх і жарти.

Після цього оглядали клас підготовки артилеристів. Учням нагадали, що значною мірою саме завдяки гармашам ворог був зупинений.

— Як бачите, на макеті місцевості позначено багато цивільних об'єктів — будинків, сіл, міст. Стріляти туди не можна, тож наша артилерія діяла дуже вміло і мала поцілити саме у ворога. Тут, у класі, артилеристи проводять навчання, вираховуючи дані для стрільби, — говорить майор Чернобай.

Посиділи школярі й у танку Т-80, що перебуває на озброєнні бригади. В музеї частини їм показали особисті речі загиблих десантників, уламки снарядів і мін. На закінчення гостей почастували солдатським обідом.

З поверненням до Дніпра відбулася екскурсія до Алеї пам'яті — найбільшого в Україні меморіалу героям АТО і Революції Гідності. Юнь вдивлялася в обличчя загиблих — молоді і старші, усміхнені й замислені... Потім школярі оглянули музей АТО. Неабияке враження справили фільми про війну на Сході України.

Радник голови Дніпропетровської ОДА, керівник проекту «Шляхами героїв» Юрій Фанигін розповів, що у проекті задіяні волонтери, серед яких і колишні військові, а екскурсії в музеї проводять ті, хто цей музей створював: «Наше завдання полягає в тому, щоб на прикладі боротьби з російською агресією пояснити дітям, що таке патріотизм і громадянський обов'язок, показати героїзм жителів області в цих подіях».

Сам проект було розпочато командою очільника ОДА Валентина Резніченка відповідно до Указів Президента України «Про заходи щодо поліпшення національно-патріотичного виховання дітей та молоді» та «Про стратегію національно-патріотичного виховання дітей та молоді на 2016–2020 роки».

Проектом «Шляхами героїв» охоплять учнів десятих класів із 999 шкіл Дніпропетровської області

Загалом «Шляхами героїв» пройдуть учні 10-х класів із 999 шкіл Дніпропетровської області. Це 15 539 школярів, а ще — педагоги, батьки, представники органів місцевого самоврядування та громадськості. Проект триватиме до червня 2018 року. Основна його мета — дати можливість учням з найвіддаленіших сіл доторкнутися до живої історії АТО, поспілкуватися з учасниками боїв. Один з екскурсоводів «Шляхами героїв» — лейтенант запасу Дмитро Кошка, кавалер ордена Богдана Хмельницького III ступеня. Його бойовий шлях — Маріуполь, Красногорівка, Мар'їнка, Авдіївка. Зараз Дмитро — викладач військової кафедри одного з вишів. Офіцер запасу розмірковує:

— Дуже важливо, щоб молодь знала і чула, що насправді відбувається на Сході країни від безпосередніх учасників подій.

До речі, шлях, обраний Дніпропетровською ОДА, не є чимось новим. У багатьох країнах, зокрема США, Ізраїлі, Франції, Бельгії, питанням патріотичного виховання молоді не легковажать. Так, коли у відомих своєю демократичністю США студент з Киргизстану щось видряпав на пам'ятнику Аврааму Лінкольну, реакція правоохоронців була миттєвою і жорсткою: згідно з чинним законодавством бешкетнику загрожує ув'язнення до 10 років і штраф до 25 тис. доларів...

Олександр ШУЛЬМАН

ЯК ВИХОВУЮТЬ ПАТРІОТІВ У БЕЛЬГІЇ

На місця боїв везуть на екскурсію старшокласників, яким по 16–18 років. З прибуттям на місце в усіх учнів забирають ґаджети, натомість видають рацію, одну на взвод, кожному — речовий мішок, зброю і однострої часів Другої світової. Кожен старшокласник отримує бейдж з ім'ям: хтось стає сержантом Янссеном, хтось рядовим Ван Молем. Усі імена з того взводу, який обороняв саме це село. Потім всю команду висаджують з автобуса кілометрів за 10 від району, і діти по жарі з усім своїм важким майном йдуть пішки. Зо дві-три години. Зброя, яка не так багато важить спочатку, стає дедалі важчою. Рюкзак натирає плечі. Хочеться все кинути і полежати, поговорити, побешкетувати, а не можна. Той, кому дістався бейдж сержанта, повинен тримати всю цю юрбу під контролем, щоб йшли тихо та не відставали. Уявіть себе 17-річним хлопцем, якому треба організувати 15 своїх однокласників.

Доходять вони до села, тут їх викладач-командир веде до будинку на околиці, зупиняються.

— Хто тут рядовий Ван Моль? — Я! — Коли ваш взвод підійшов до цього місця, рядовий Ван Моль підірвався на міні біля будинку.

З цієї миті «рядовий» мовчить. Йдуть далі.

— Хто тут рядовий Стівенс? — Я! — У цьому місці взвод був атакований, рядовий Стівенс був поранений у стегно і загинув на місці від втрати крові, допомога не встигла підійти.

Рядовий «замовкає».

І так йдуть вони далі, поки не доходять до кладовища, і не бачать, як стоять у ряд, один за одним, камені з іменами тих, чиї бейджі в них. І розуміють, що з 15 хлопців вижили двоє — таких же, як вони, вісімнадцятирічних «салаг», яким хотілося слухати музику, залицятися до дівчат, танцювати і співати, а замість цього — спрага, голод, біль, страх, утома, і для дуже багатьох — раптова і страшна смерть.

Цей день, пережитий особисто, впливає на розуміння та патріотизм молоді набагато потужніше, ніж години формалізму, проведені в аудиторії.

Підготував Олександр ШУЛЬМАН

«РОЗСТРІЛЯНИЙ НА ДОНБАСІ «ЗА ІЗМЄНУ РОСІЇ»

Олександр Скрипник

СТОЛІТНЯ ІСТОРІЯ, ЯКА ЛЯГЛА В ОСНОВУ ЦЬОГО РОМАНУ, ПЕРЕГУКУЄТЬСЯ ІЗ СЬОГОДЕННЯМ, ІЗ ПОДІЯМИ НА СХОДІ УКРАЇНИ, ДЕ НА ТИМЧАСОВО ОКУПОВАНІЙ ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНСЬКІ ПАТРІОТИ ВІДЧАЙДУШНО ПРОТИСТОЯТЬ АДЕПТАМ «РУСКОГО МІРА»

У Великій вітальні «Народної армії» — журналіст, дослідник історії спецслужб, член Національної спілки письменників України, радник голови Служби зовнішньої розвідки України Олександр Скрипник.

Розмовляємо про дві постаті, долі та служіння яких лягли в основу його книги «Розстріляний на Донбасі «за ізмєну Росії». Художня оповідь, яка ґрунтується на документальних джерелах, раз по раз переносить читача то до подій Української революції 1917–1921 років, то на Майдан, то в район проведення АТО чи на тимчасово окуповану територію Донбасу. Книга є ще одним наочним підтвердженням того, що силу українського духу нікому не дано здолати

— Пане Олександре, відразу хочу привітати вас із виходом друком нової книги. Це роман, але за ним — реальні історичні постаті…

— Описані події розпочинаються 14 лютого 1919 року. Тоді на залізничній станції Волноваха білогвардійці підступно захопили і розстріляли українського посла в Кубанській Народній Республіці Федора Кіндратовича Боржинського, який повертався до Києва отримати нові вказівки від Директорії УНР. Через свою принципову патріотичну позицію на дипломатичній службі в Катеринодарі (нині Краснодар) він потрапив до «чорного списку» денікінців.

Військово-польовий суд засідав уночі. Ніякого слідства не проводили. Федора Боржинського звинуватили в тому, що він як офіцер російської армії перейшов на службу до самозваного українського уряду. Посол поводився з гідністю. За свідченнями підлеглих, які вижили, він заявляв, що не вбачає у своїх діях зради, стверджуючи, що став на службу українській державі, землі, де народився й виріс, а як дипломат робив усе можливе, аби Кубань і Україна жили в мирі. Та пояснення вже не мали значення. Боржинського вивезли десь за околицю Юзівки і негайно виконали вирок. Тіло кинули непохованим на мерзлій землі... Ховали робітники — без почестей, панахид і промов. Бо ніхто не знав, що небіжчик у військовій формі був полковником, ветераном двох воєн, бароном, українським послом і справжнім патріотом України, якого розстріляли «за ізмєну Росії».

Це не жахливі картини сьогодення зі Сходу України. Описані події відбувалися 1919 року…

— Будь ласка, розкажіть докладніше, що вам вдалося дослідити з життя українського дипломата та патріота?

— Він починав військову службу в російській армії 1899 року рядовим. Згодом потрапив на російсько-японську війну. Там 25-річний офіцер виявив неабияку відвагу, тож йому порекомендували вступати до Східного інституту, який готував військових розвідників. Упродовж 1910–1914 років Федір Боржинський займався розвідувальною роботою в Монголії та Китаї, бо знав китайську, монгольську, бурятську, японську мови. Під виглядом купця або вченого він об'їздив багато провінцій Китаю і мало не всю Монголію. Склав першу детальну карту цієї країни, написав наукові роботи з історії, культури та етнографії. Від уряду Монголії офіцер отримав титул, який був визнаний російським урядом і прирівняний до дворянського. Відтоді іменувався бароном. Водночас у всіх анкетах у графі «Походження» він, як і раніше, писав: «З селян Уманського повіту Київської губернії». У далекому Іркутську зустрів свою кохану.

— І з ким побрався блискучий офіцер?

— З українкою на ім'я Олександра. Ви, мабуть, здивуєтесь, як у Сибіру взагалі могло статися це знайомство. Однак Федір Боржинський був вельми послідовним в українському питанні. Отже, бажаючи одружитися, дав у губернську газету оголошення, в якому зазначив обов'язкову умову: наречена має походити з України. Батько Олександри прочитав ту публікацію, і ця чудернацька історія завершилася весіллям. Щоправда, затишне сімейне життя було нетривалим.

Почалася Перша світова війна, і Боржинський знову опинився на передовій. За свідченнями очевидців, воював він, «не шкодуючи життя свого», неодноразово був поранений. Нагороджений золотою георгіївською зброєю і орденом святого Георгія IV ступеня, удостоєний звання підполковника російської армії.

Дослідження доль двох українських патріотів — Федора Боржинського та Володимира Семистяги — дає змогу осягнути чимало драматичних перипетій як давньої, так і новітньої української історії

— А коли він став на службу в українській дипломатичній місії?

— Навесні 1918 року Федір Боржинський опинився на Північному Кавказі. Звідти з цікавістю спостерігав за творенням української державності. Його захопила ідея її створення. У період гетьманату Павла Скоропадського такі фахівці були на вагу золота. Одним із ключових регіонів, на які гетьман спрямовував свій погляд, була Кубань, що на той час стала головною базою Добровольчої армії. Денікін не приховував своїх планів щодо відновлення «єдіной Росії». Водночас там проживала численна українська громада, яка прихильно ставилася до української держави і з острахом сприймала воєнні приготування білогвардійців.

Отже, Федора Боржинського призначають повноважним представником Української держави на Кубані. Згодом дипломат інформував МЗС про визрівання конфлікту між кубанським урядом і командуванням Доброармії, яке брутально втручалося в козацьке самоврядування. А ще він звертав увагу на те, що проти молодої української держави на Кубані розгортається справжня інформаційна війна, яку ведуть представники російських шовіністичних організацій. Одним із форпостів брудної пропаганди була катеринодарська газета «Великая Россия». Боржинський вирішив протиставити цьому власний друкований орган і попросив у керівництва МЗС негайно виділити для цього 40 тис. крб. Коштів не дочекався і почав діяти на власний розсуд, залучаючи до справи місцевих українських патріотів.

Невдовзі за його сприяння місцева «Просвіта» розгорнула книгодрукування, видання газет і навчання українською мовою. Це спричинило злісні напади на гетьманського посла. Чого тільки про нього не вигадували: буцім він ніякий не офіцер, а «самозванець, хабарник і казнокрад, який привіз з України вагони з цукром і спекулює ними…»

Після того як гетьманат Павла Скоропадського в Україні змінила Директорія, Федір Боржинський визнав нову владу і вирішив їхати до Києва, аби отримати інструкції щодо подальшої роботи. У цей час, зі зростанням успіхів Доброармії, денікінці почали масово переслідувати українофілів. Їх звинувачували у петлюрівщині. Насильством і вбивствами етнічним українцям наполегливо втлумачували «бєспрєкословную любовь к старшему брату». Боржинський від імені посольства рішуче засуджував такі дії. Він неодноразово готував ноти протесту проти залучення кубанських козацьких частин до бойових дій на українському фронті у складі Доброармії, проте це лише дратувало оточення Денікіна. Воно вже підшукувало слушний привід, аби поквитатися з непоступливим послом, і така нагода трапилася…

— Ще одна, паралельна, сюжетна лінія вашого роману пов'язана з постаттю керівника луганської «Просвіти», українським істориком, громадським діячем і нашим сучасником Володимиром Семистягою.

— Так, це також людина непересічної долі. Його наукові інтереси як історика були сконцентровані, окрім іншого, і навколо підпілля «Молода гвардія». Володимир Семистяга аргументовано розвінчав усталені радянські міфи.

Із проголошенням «ЛНР» у червні 2014 року український патріот, який разом із побратимами з «Просвіти» чинив опір російським колабораціоністам, був викрадений бойовиками. 27 червня бандити поширили інформацію, що він помер від серцевого нападу. Однак Семистяга вижив і спромігся втекти з полону.

— Ви дізналися подробиці його перебування в заручниках?

— Так. До речі, перше запитання, яке йому поставили проросійські бойовики: «Как же ты, сволочь, сын фронтовика, стал бандеровцем и ярым националистом?» Українською мовою говорити забороняли, тільки на «общепонятном руском язикє». Далі допитувались про колег-просвітян: чим займаємося, як контактуємо з ОБСЄ (мовляв, там є «американські шпіони»), скільки платять… Пояснювати що-небудь зашореним російською пропагандою людям було неможливо. Били, знущалися…

— Прочитавши декілька глав вашої книжки, зрозумів, що переді мною новий український бестселер. Які висновки ви робите зі своєї праці?

— Дослідження доль та служіння двох українських патріотів — Федора Боржинського та Володимира Семистяги — дає змогу осягнути чимало драматичних перипетій як давньої, так і новітньої української історії, збагнути природу російської агресії та гібридних методів ведення війни. Багато в чому вони такі ж, як і сто років тому.

Та, попри всі зусилля Кремля, на Луганщині далеко не всі обдурені російською пропагандою. Тому боротьба триває, підпілля діє. Нехай не сьогодні, але в майбутньому ми ще дізнаємося подробиці цієї героїчної боротьби. Тож Луганщина була, є і буде українською!

— Дякую за бесіду.

Інтерв'ю вів Руслан ТКАЧУК

«СОВКОВА» ДЕГРАДАЦІЯ,

АБО ЧИМ ЗАГРОЖУЄ СУСПІЛЬСТВУ ПОВЕРНЕННЯ ДО СРСР

Так звана «руская вєсна», що була організована в Луганській та Донецькій областях України навесні 2014 року російськими зайдами, комуністами, чиновниками-колаборантами та іншими зрадниками, які підняли над краєм триколори, проходила під дивними та незрозумілими для багатьох лозунгами. Одним із найперших був: «назад в СРСР!». Це бажання знайшло найбільше відгуків у мешканців Донбасу, так само як і заяви президента Росії Володимира Путіна про наміри примусово об'єднати пострадянські країни в Союз, реанімувавши «зруйнований ворогами» СРСР.

Логічно, що в тих, хто мав певні історичні, соціальні знання та просто життєвий досвід це «назад» викликало опір. «Назад» сприймається мислячими людьми як дееволюція, чи деградація суспільства, бо ж розвиток можливий тільки при просуванні вперед

Діти зараховуються до різних угруповань, як то «Пионерская организация», «Юнармия», «Молодая гвардия», «Захарченцы», «Юные мстители»

Якщо зараз поглянути на окуповані території України у соціальному чи моральному зрізі, то, насправді, можна побачити той самий СРСР. І не тільки побачити, а й поринути в його атмосферу дефіциту, черг, «культуру та якість» обслуговування, почути бравади пропагандистів, які знову ведуть у щасливе майбутнє.

Сталося нереальне перенесення донедавна промислово розвинутого регіону десь у 60–70-ті роки минулого століття.

З початку окупації тут зникли звичні для цивілізованої людини речі: термінали, банківські картки, мобільний та міжнародний зв'язок, Інтернет, свобода спілкування, вибір продуктів харчування, ліків. А нині в дефіциті навіть вода... Натомість з'явилися суттєві обмеження особистих прав та свобод, зокрема щодо вільного пересування, спілкування, вибору музики для прослуховування й фільмів для перегляду, роботи та роботодавця, зникло право на вираження поглядів, право на мітинги, акції протесту, політичний вибір тощо. Приміром, придбати картку місцевого мобільного оператора «Фенікс», який працює в ОРДЛО, можна тільки за наявністю паспорта. При цьому провайдери відслідковують усі запити, пошуки та відкриті сайти користувачів ОРДЛО і передають дані користувачів Інтернету до «МГБ».

У магазинах — напівпорожні полиці. Вибір товару обмежений російським, білоруським та місцевим виробником. Українських товарів — 10% від товарообігу. При обслуговуванні 80% мешканців скаржаться на хамовитість, безкультур'я, антисанітарію. Доволі часто фіксується ностальгія за «минулим життям при хунті». «Хочеться почути «дякую», «будь ласка», "гарного дня», — ностальгують заручники окупантів.

За порушення комендантської години тільки за останній місяць у так званій «ЛНР» заарештовано понад 1500 осіб. Здебільшого це молодь, що звикла до нічного життя, клубів та розваг. Однак за порушення чекає покарання — неоплачувана робота: риття окопів чи прибирання міста. Польові командири терористів, чиновники-колаборанти й так звані правоохоронці з «МВД ЛНР» отримали право приходити до місць утримання та вибирати собі людей для будівництва або інших потреб. Отож більшість затриманих воліють вирішити проблему хабарем безпосередньо в «комендатурі».

В ОРДЛО не працюють цивільні суди — усі спірні питання вирішуються в тих же «комендатурі» та «міліції». Іноді це завершується побиттям людини «за провину» або через донос, а то й розстрілом у місцевій лісосмузі чи на березі ставка. Причому більшість розстрілів не пов'язані з політичними переконаннями чи проукраїнською діяльністю. Це звичайні побутові пристрасті: розподіл майна між родичами або спадкового майна, розлучення, аліменти, неповернення боргу, скандали між сусідами тощо.

В ОРДЛО правий той, у кого є зброя чи родичі в так званому ополченні. «Закон для своїх» або дефіцит закону та права — це також відлуння СРСР. Тут заохочують доноси.

Повернення до радянського виміру очевидне у ЗМІ та навчальних закладах «ЛНР». Газети та журнали — це 90% пропагандистських матеріалів, що пов´язані з порівнянням життя у «розвинутому соціалізмі» ОРДЛО із «загниваючою» Україною, залякуванням людей «аморальністю» Європи

Повернення до радянського виміру очевидне у ЗМІ та навчальних закладах «ЛНР». Газети та журнали — це 90% пропагандистських матеріалів, що пов'язані з вихвалянням влади терористів, із роз'ясненням того, як гарно жилося при СРСР без мобільного зв'язку, прав та свобод, із порівнянням життя у «розвинутому соціалізмі» ОРДЛО із "загниваючою» Україною, залякуванням людей «аморальністю» Європи.

Але найяскравішим прикладом повернення окупованих територій до СРСР усе ж є освіта. У «ЛНР» діти завантажуються пропагандизмом і під час уроків, і в позанавчальні години. Майже кожного дня в окупаційній зоні відбуваються мітинги за участю школярів, концерти для військових. Діти беруть участь у військових парадах та заходах із приводу «перемог» «армії» ОРДЛО чи якихось пам'ятних дат Другої світової війни.

Хто пам'ятає, концерти за участю школярів у СРСР — то була обов'язкова «піраміда» з дітей на сцені з прапорами «республіки» та клятви перемогти ворога. Тут все теж ж саме, тільки в ще більш гіперболізованих формах. Вулицями крокують піонерські загони. Вражає численність піонерів та їхній віковий розмах: від 6 до… 80 років. Так-так, з піонерськими галстуками та в червоних пілотках чимчикують також бабусі й дідусі. В ОРДЛО відновлено «гайдарівський рух», чергування дітей у військовій формі біля пам'ятників, могил загиблих терористів. Проводиться навіть «міжнародний» конкурс на найліпший блокпост. З обов'язковим складанням клятви діти зараховуються до різних угруповань, як то "Пионерская организация», «Юнармия», «Молодая гвардия», «Захарченцы», «Юные мстители».

Збільшилося в навчальній програмі й годин із військової підготовки. В освітній загал введено не тільки шкільну форму, а й військові однострої для парадів та занять начальною військовою підготовкою. Зросла також кількість військових навчальних закладів — кадетські корпуси, кадетські закриті школи. Наразі в ОРДЛО 9 кадетських закладів, а кожна друга середня школа має кадетський клас.

Викладання ведеться російською мовою, українську та англійську тут вивчають факультативно. Єдине, що резонує та викликає дисонанс у цьому «есересерівському суспільстві», так це злиття «держави» та церкви. На відміну від радянської доби, в ОРДЛО прийняття в «Пионерскую организацию», «Юнармию», «Молодую гвардию» та інші угруповання відбувається за участю священика, який окроплює дітей і благословляє їх на «служіння державі, Богу та Росії». Загалом всі заходи в ОРДЛО відбуваються за участю церкви. День міста — освячення мирян, що прийшли на свято. Мітинг — освячення мирян, що тримають плакати «Победим украинский фашизм!»

У цьому році в ОРДЛО багато шкіл переведено на гендерно-розподільну систему освіти: хлопчики та дівчатка вчаться окремо. Мешканці окупованої частини Донбасу не бачать нічого поганого в цих змінах, вважають посилення впливу церкви в «армії» та в школах доцільним, а зміни в житті, що різко обмежили їхні права та свободи, необхідними в перехідний «військовий» період.

Як дізнаємося з повідомлення «міністерства освіти» «ЛНР», зміни в освітній програмі відбуваються за вказівками «передових російських представників науки та освіти», що розробили «експериментальну навчальну програму» для «вільного від хунти Донбасу». Наслідки цього експерименту ми відчуємо після реінтеграції окупованих територій. Мрія «назад у СРСР» має деградаційні ознаки і є небезпечною. Для тих, хто вже бачив інше життя, вільне, цивілізоване, де є особиста свобода, вибір, право та захист, — це безперечна істина, однак не для адептів «руского міра».

Олена СТЕПОВА

ВОРОГ ВВАЖАВ, ЩО ЙОГО «СХІДНИЙ ВАЛ» НЕПРИСТУПНИЙ...

У БОЯХ ЗА КИЇВ НАВІТЬ ВОДА ДНІПРА ПОЧЕРВОНІЛА ВІД КРОВІ

Їх у бій вело гасло «Даеш Київ!»

Ми домовилися зустрітися з учасником боїв за визволення Києва від фашистських окупантів на території Національного музею історії України в Другій світовій війні. Побачив полковника у відставці Івана Якимовича Бойка біля меморіальної алеї зі стелами міст-героїв. Звісно, що ветеран стояв біля тієї, де значилося дороге для нього слово «Київ». Десь угорі з динаміка лунала мелодія «Пісні про Дніпро». Почувши її, Іван Якимович ніби завмер. Та які ще можуть бути при цьому слова, адже в пісні співається про те, що пережив і він

Війна застала Івана Якимовича в Києві, де він закінчував середню школу. Коли гітлерівці окупували рідне місто, юнак не змирився з тим «порядком», який принесли на своїх багнетах фашисти. Він зібрав детекторний радіоприймач і разом зі шкільним товаришем записував повідомлення Радянського інформбюро та розповсюджував їх серед населення. Потім став зв'язківцем партизанського загону. А в 1943 році добровольцем вступив до лав Червоної армії. Потрапив до взводу розвідки 182-го окремого мотоінженерного батальйону 3-ї гвардійської танкової армії 1-го Українського фронту. Брав участь у боях за визволення Києва. Тричі форсував Дніпро в районі

Телеграму про визволення Києва відправила до Ставки старшина Алла Шаповал

Букринського і ще один раз — Лютізького плацдармів.

Пригадуючи ті події, Іван Якимович розповідає: «Штаб нашого батальйону знаходився в урочищі біля села Козинці Переяславського району. Нам поставили завдання виявляти мінні поля, інженерні споруди, вогневі точки противника. Крім того, ми мали визначати місця для проходів наших танків, супроводжувати їх, розміновуючи ділянки доріг. А щоб отримати такі дані, потрібно було переправитися на правий берег Дніпра. Коли суходолом наближався до річки, страху не було, а ось на воді він пронизував до самих кісток. Плив у обмундируванні, рукою тримаючись за човен, лиш іноді піднімаючи голову, щоб схопити повітря. А навколо стовпи води від вибухів — зверху нас поливали вогнем ворожі літаки. Була тільки одна думка: швидше б дістатися до берега. З добутими даними повернувся на лівий берег. Таким чином потім іще двічі під вогнем форсував Дніпро. А вчетверте переплив

Ще з «радянських» часів було відомо, що Київ «узяли» до 7 листопада — головного радянського свята (26-ї річниці Жовтневої революції). Терміни підганяли, потрібен був «подарунок» трудящим усього СРСР, тому Дніпро пізньої осені форсували без підготовки, на підручних засобах, у кращому випадку на човнах і плотах, а то й уплав на дошках та в'язанках очерету. Людей не шкодували. Переважно це були щойно мобілізовані з українських сіл і містечок. Мобілізації підлягали всі чоловіки віком від 18 до 45 років, а 1943-го верхню межу підвищили до 55 років. Фактично «вигрібали» всіх працездатних. Військової форми (а часто й зброї) вони не отримували, тож за темний верхній одяг цивільного крою ці «війська» називали «чорною піхотою», «чорнопіджачниками» або «чорносвитниками».

річку в районі Лютізького плацдарму, щоб добути розвіддані для танкістів нашої 3-ї гвардійської танкової армії, яка починала битву за визволення столиці».

Із київських пагорбів видно Дніпро. Він, як і 74 роки тому, несе свої сиві, холодні води. А восени 1943-го вони кипіли від вибухів снарядів, бомб. Свідки тих боїв пригадують, що від людської крові почервонів наш Дніпро. Сотні тисяч воїнів віддали життя за визволення серця України — Києва. Саме вони для цього зробили все й навіть більше — віддали власні життя.

Про те, які труднощі чекали на радянських воїнів на шляху до Києва, свідчить такий факт. 11 серпня 1943 року гітлерівці розпочали спорудження системи укріплень «Східний вал». Геббельсівська пропаганда стільки про це говорила, що німецькі солдати були впевнені в неприступності цієї споруди. А ще вони знали, що доля Німеччини вирішується на Дніпрі. Приклад тому — допит полоненого під Києвом єфрейтора 172-го піхотного полку Ганса Зимбаха, який розповів: «У жовтні в штабі полку було отримано наказ, у якому зазначалося, що Київ — це серце України. Це місто ніколи не буде здано, скільки б жертв за цим не стояло».

Київську наступальну операцію здійснили війська 1-го Українського фронту. У смузі його дій гітлерівці мали розгорнуту 4ТА, яка мала близько 100 боєздатних танків.

Перед початком наступу 3 листопада 1943 року почалася артилерійська підготовка. Було сконцентровано до 350 гармат на один км фронту. Радянські війська скинули на голови фашистів сотні тонн металу, придушили основну масу техніки і живої сили противника.

Внаслідок обхідного маневру 3-ї гвардійської ТА, яка стрімким ударом з Лютізького плацдарму перерізала комунікації німецьких військ у західному напрямку (на Житомир), війська німецької 4ТА були вимушені поспіхом відходити на позиції у південно-західному напрямку, залишаючи столицю України.

З цього приводу в своїх мемуарах німецький фельдмаршал Манштейн писав: «5 листопада з'ясувалося, що нам доведеться здавати Київ». А наступного дня столицю України було звільнено від фашистських окупантів.

Історія зберегла точну дату визволення Києва від загарбників: це сталося о 4-й ранку 6 листопада 1943 року. А вже о 5-й військова рада 1-го Українського фронту доповіла про це в Ставку Верховного Головнокомандувача. Ця звістка блискавично облетіла Україну, весь світ. Та навряд чи хтось нині знає про те, хто відправив таке повідомлення до Москви. А от у столичному окремому полку зв'язку повітряного командування «Центр» ПС ЗС України знають і пишаються тим, що це зробила телеграфістка їхньої частини — старшина Алла Шаповал. До речі, воїни тодішнього окремого батальйону забезпечували зв'язком частини ППО, які восени 1943 року охороняли переправи через Дніпро від нальотів ворожої авіації.

Володимир ЧІКАЛІН

ДОВІДКА «НА»

Операція з визволення Києва тривала понад три місяці. Ставка Верховного Головнокомандувача планувала провести її, наступаючи з Букринського й Лютізького плацдармів. Головний удар завдавався з Букринського плацдарму, але всі спроби прорватися до Києва з півдня були невдалі, тому 24 жовтня його було перенесено на Лютізький плацдарм. Наступ на Київ почався 3 листопада 1943 року, а 5 листопада танкісти 3-ї гвардійської танкової армії Павла Рибалка, обійшовши ворога із заходу, вийшли в район Святошина і перехопили шосейну дорогу «Київ—Житомир». Одночасно бійці 38-ї армії генерала Москаленка 5 листопада вийшли на околиці Києва, а 60-та армія генерала Івана Черняховського прорвалася на Поділ.До центру прорвалися танкісти 5 гв ТК генерала Андрія Кравченка.

Ніч із 5 на 6 листопада була вирішальною в битві за Київ. На Брест-Литовське шосе (зараз проспект Перемоги) вирвалися танкісти капітана Чумаченка. До 4-ї ранку опір противника в Києві було зламано. За форсування Дніпра та визволення столиці України героями Радянського Союзу стали більш ніж 2500 воїнів. А 65 військових частин і з'єднань отримали почесне найменування «Київські».

Енкаведисти відбирали у селян все до останньої зернини

ПРИМУСОВА КОЛЕКТИВІЗАЦІЯ, АБО ЯК РАДЯНСЬКА ВЛАДА НАБЛИЖАЛА ГОЛОДОМОР

ПІСЛЯ УХВАЛЕННЯ РІШЕННЯ (У ЛИСТОПАДІ 1928 РОКУ) ПРО «ПРИШВИДШЕННЯ ТЕМПІВ КОЛЕКТИВІЗАЦІЇ» БУЛО ПІДДАНО «РОЗКУРКУЛЕННЮ» МАЙЖЕ 62 ТИСЯЧІ ГОСПОДАРСТВ. ПРИ ЦЬОМУ В ЛЮДЕЙ ВІДІБРАЛИ ПРИБЛИЗНО 600 ТИСЯЧ ГЕКТАРІВ ЗЕМЛІ, БЛИЗЬКО 60 ТИСЯЧ ГОЛІВ ХУДОБИ

Одним із чинників, що спровокував Голодомор 1932–1933 років, призвівши до вимирання мільйонів українців, була так звана колективізація. Наприкінці 1925 року більшовицька Росія, остаточно окупувавши Україну, проголосила курс «на індустріалізацію народного господарства СРСР». При цьому акцент робили на будівництво промислових гігантів, які, на думку Сталіна, мали перетворити Росію з найбільш відсталої країни світу на найбільш розвинену. Для цього, звичайно, були потрібні значні кошти. А їх не було, оскільки золотовалютні запаси Російської імперії вичерпалися. Тож більшовицькі ватажки вирішили суттєво збільшити експорт українського хліба і за кошти від його продажу форсувати індустріалізацію. Але, як вони вважали, зробити це можна було лише шляхом створення колективних господарств — колгоспів. Тож за наступні три роки їхня кількість зросла до 12 тисяч. Проте наприкінці 1928 року було колективізовано менше як 4% селянського землекористування. Тому на листопадовому пленумі ЦК ВКП(б) вирішили «пришвидшити цей процес».

Для цього відрядили до українських сіл понад 50 тисяч робітників, здебільшого етнічних росіян. Згодом для розкуркулення та керування щойно утвореними колгоспами прибули ще так звані 25-тисячники — теж російські робітники. Як правило, з «активних більшовиків і червоноармійців». Вони були фанатично віддані комуністичній ідеї і люто ненавиділи українське селянство. Тож «успіхи» не забарилися: менш ніж за рік було піддано «розкуркуленню» майже 62 тисячі господарств. При цьому в людей відібрали приблизно 600 тисяч гектарів землі, близько 60 тисяч голів худоби. Ось, наприклад, як згадував ті події поліський селянин Михайло Крук, спогади якого увійшли до книги пам'яті «Свідки голодомору»:

«Наша сім'я володіла невеликим наділом землі, на якому працювали всі — від малого до старого. Мали двох коней, молотарку. Та якось до хати прийшло кілька чоловік на чолі з головою сільради і запропонували вступити до колгоспу. При цьому обіцяли солодке життя. Тато не погодився.

Через тиждень непрохані гості знову з'явилися, правда, вже у супроводі озброєних червоноармійців. Вони силоміць забрали наших вороних, пригрозивши, що якщо наша сім'я не вступить до колгоспу, то помре голодною смертю. Що залишалося робити батькам? Йти до колгоспу».

У такий же спосіб закріпачували сотні тисяч селян. Наприклад, в одному з районів Дніпропетровщини так розкуркулили понад чотири тисячі господарств, передавши колгоспам 8750 коней, 2460 корів, 1105 свиней, 446 молотарок, 1747 плугів, 1304 саджалки, 2021 тонну пшениці й проса. І це лише в одному районі!..

Протягом 1930–1931 років розкуркулення набрало найбільших обертів: в Україні зникли сотні тисяч індивідуальних господарств. Однак Москві цього було замало. Радянська влада наближала Голодомор

Москва постійно збільшувала Україні план хлібозаготівлі. Сталін писав керівнику радянського уряду Молотову: «Форсуйте вивезення хліба усіляко. У цьому зараз сенс. Якщо хліб вивеземо, кредити будуть. Заготівлі зростають, й кожного дня вивозимо хліба 1–1,5 мільйона пудів. Я думаю, що цього замало. Треба підняти (вже зараз) норму щоденного вивозу до 3–4 мільйонів пудів хліба. Інакше ризикуємо залишитися без наших металургійних та машинобудівних заводів. Словом, треба щодня форсувати вивезення українського хліба».

Для вилучення хліба в сільській місцевості створювалися так звані буксирні бригади, до складу яких входили партійні та комсомольські активісти: здебільшого це були ледарі й п'яниці, які, щоб заслужити «повагу старших товаришів», тобто активістів, усіляко вислуговувалися: ходили від хати до хати, обшукуючи всі будівлі в господарствах, не обминаючи ні печі, ні горища, ні дитячої колиски. Спеціальними щупами обшукували подвір'я, городи, клуні, хліви. А коли знаходили бодай півмішка збіжжя, то неодмінно забирали. На них, як згадують постраждалі, не діяли ні сльози матерів, на руках яких заходилися плачем голодні діти, ні їхні прокльони.

Протягом 1930–1931 років розкуркулення набрало найбільших обертів: в Україні зникли сотні тисяч індивідуальних господарств. Однак Москві цього було замало, і вона продовжувала цей процес. Наприклад, податковий тягар на індивідуальні господарства зріс у 2–3 рази, селянам заборонили реалізовувати на ринках вирощену продукцію, зобов'язавши здавати її державі за вкрай низькими цінами. Часто селянину потрібно було здати більше хліба, ніж вродило на полі.

Вдаючись до таких методів впливу на українське селянство, радянська влада наближала Голодомор 1932–1933 років…

Сергій ЗЯТЬЄВ

НЕПОКІРНИХ УКРАЇНЦІВ ВИСЕЛЯЛИ ДО ВІДДАЛЕНИХ РАЙОНІВ СРСР

Під час так званого розкуркулення до віддалених районів СРСР було вислано — разом із дітьми — сотні тисяч українських селян, більшість з яких вже ніколи не повернулися до своїх домівок.

Радянська пропаганда стверджувала, що «колективізація крокує Україною переможною ходою». Але це було не так: наприкінці 20-х — на початку 30-х років відбулося понад сім тисяч повстань. Це, як доповідали українські енкаведисти своїм московським керівникам, «була справжня війна». Тому придушувати їх допомагали і загони Червоної армії. Кількість жертв цього протистояння невідома, але історики схиляються до думки, що вона обчислюється тисячами загиблих. З обох боків.

Радянська влада, звичайно, жорстоко розправлялася з непокірними. При цьому досить часто діяла на випередження: під час колективізації і розкуркулення широкого розмаху набули масові виселення «куркулів» до віддалених районів СРСР. Попри те, що вони були вкрай погано обжиті, людей не забезпечували навіть помешканням, і вони знаходили прихисток у землянках, нашвидкуруч викопаних власними руками.

Українських селян, виселених за тисячі кілометрів від рідної землі, називали спецпереселенцями. Їх використовували на важких і шкідливих для здоров'я роботах. Унаслідок холоду, голоду, каторжної праці та епідемій загинули тисячі, як їх називали, «будівничих світлого майбутнього». Досить влучно висловився про умови перебування на будівництві спецпереселенець із Полісся Антон Говірко:

— Ще залишаючи рідне село, ми знали, що нас відправляють туди, звідки вороття не буде. Мало кому пощастило упокоїтися в українській землі.

Спецпереселенці були практично безправними людьми, працюючи під наглядом місцевих органів НКВС. При цьому норми виробітку для них були значно вищі, ніж для решти, а умови праці — складніші і важчі. Наприклад, робочий день спецпереселенців тривав 12 і більше годин.

Сергій ЗЯТЬЄВ

Інформація про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати для пролонгації договору оренди нерухомого військового майна, що знаходиться на балансі Яворівської квартирно-експлуатаційної частини району:

№ п/п	Опис об'єкта оцінки	Площа, кв. м	Адреса об'єкта оцінки	Запланована дата оцінки
1.	Нежитлова будівля інв. № 5 в/м № 35 під розміщення рибних господарств.	1177,3	Львівська обл., Яворівський р-н., с. Верещиця, вул. Майдан, 5.	31.10.2017

Назва і місце розташування органу, що проводить конкурс: Яворівська квартирно-експлуатаційна частина району, адреса: 81000, Львівська обл., м. Яворів, вул. Львівська, 19.

Основні умови конкурсу: у конкурсі беруть участь суб'єкти оціночної діяльності, які отримали сертифікат суб'єкта оціночної діяльності, мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямами оцінки майна та спеціалізаціями в межах таких напрямів, свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності та у визначений термін надали необхідні документи.

Кінцевий термін прийому документів на конкурс: конкурсні пропозиції подаються в окремому конверті з написом «На конкурс», запечатаному печаткою учасника конкурсу. Кінцевий термін прийняття документів на конкурс — за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно). Конкурс буде проведено о 10.00 через 14 календарних днів після публікації повідомлення в газеті в Яворівській КЕЧ району за адресою: 81000, Львівська обл., м. Яворів, вул. Львівська, 19.

Телефон для довідок: (03259) 2-11-40;

Для участі в конкурсі учасник подає на розгляд конкурсної комісії такі документи:

1. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

2. Документація подається в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться, та включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності за встановленою формою; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

3. Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо ціни виконання робіт, пов'язаних з виконанням робіт, а також строк виконання робіт.

***

Макарівська КЕЧ району оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки майна

Об'єкт оцінки: нерухоме військове майно — частина адміністративної будівлі КЕЧ, інв. № 26, військового містечка № 6 загальною площею 68,3 кв. м.

Місцезнаходження об'єкта оцінки: Житомирська обл., Радомишльський район, смт Городок, вул. Поштова, 23

Балансоутримувач: Макарівська квартирно-експлуатаційна частина району (далі — Макарівська КЕЧ району).

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати з метою продовження терміну дії договору оренди.

Орієнтовна дата оцінки: 31.10.17р.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з поміткою «На конкурс», описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строку виконання робіт, який не повинен перевищувати сім календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Умови розрахунків: оплату виконаних робіт здійснює третя сторона згідно з укладеним тристороннім договором, а саме — платник (потенційний орендар).

Конкурсна документація повинна надійти до Макарівської КЕЧ району не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс буде проведено на 15 календарний день, починаючи з дня наступного за виходом цього оголошення о 10 год. 00 хв. за адресою: Житомирська область, Радомишльський район, смт Городок, вул. Поштова, 23, каб № 207, тел. для довідок: (04132) 4-23-47. Документи надсилати поштою на адресу: 12265, Житомирська область, Радомишльський район, смт Городок, вул. Поштова, 23; Макарівська КЕЧ району. Телефон для довідок: (093) 012-92-50, (04132) 4-23-47.

***

КЕВ м. Мукачева оголошує підсумки конкурсу з відбору суб єктів оціночної діяльності, які залучатимуться до проведення незалежної оцінки державного (військового) майна, що відбувся 12 жовтня 2017 року.

Відповідно до розділу III Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 року № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 року за № 699/27144, ухвалено рішення щодо визнання переможця конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності — суб'єктів господарювання, які були залучені до проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна:

вбудовані приміщення будівлі № 49 — магазин (літ. А) загальною площею 141,85 кв.м. що знаходяться за адресою: Закарпатська обл., м. Виноградів, вул. Тюльпанів, 13, військове містечко № 5 та перебувають на балансі КЕВ м. Мукачево.

Переможцем конкурсу визнано Приватне підприємство «Експерт-центр», що отримало найбільшу кількість балів відповідно Додатку 2 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності:

вбудовані приміщення магазину будівлі № 23 (літ. Р), загальною площею 38,9 кв.м, що знаходяться за адресою: Закарпатська обл., м. Мукачево, військове містечко № 16, вул. Ярослава Мудрого, 70 та перебувають на балансі КЕВ м. Мукачево.

Переможцем конкурсу визнано Приватне підприємство «Експерт-центр», що отримало найбільшу кількість балів відповідно Додатку 2 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності.

***

Інформація Київського квартирно-експлуатаційного управління про підсумки конкурсів з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

За результатами конкурсів з відбору суб'єктів оціночної діяльності, що відбулися 06 жовтня 2017 року, переможцями визнано:

— ФОП Рябченко О.М. — на проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна: частина даху площею 3,00 кв. м та частина приміщення технічного поверху площею 8,00 кв. м будівлі інв. № 62 військового містечка № 113, за адресою: м. Київ, вул. Дегтярівська, 19;

— ФОП Чебаков О.І. — проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна: нежитлові приміщення загальною площею 360,80 кв. м будівлі інв. № 90 військового містечка № 201, за адресою: Київська обл., м. Бровари, вул. Чкалова, 1.

За результатами конкурсів з відбору суб'єктів оціночної діяльності, що відбулися 13 жовтня 2017 року, переможцями визнано:

— ФОП Рябченко О.М. — на проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна: частини нежитлового приміщення будівлі інв. № 90 (КПП № 1) в/м № 29 площею 2,00 кв. м, за адресою: м. Київ, пр. Повітрофлотський, 30, балансоутримувач — Національний університет оборони України імені Івана Черняховського;

— ФОП Рябченко О.М. — на проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна: частини нежитлового приміщення площею 1,00 кв. м в будівлі інв. № 76 та частини нежитлового приміщення площею 1,00 кв. м в будівлі інв. № 42 в/м № 54, за адресою: м. Київ, вул. Госпітальна, 18, балансоутримувач — Київське КЕУ;

— ФОП Рябченко О.М. — на проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна: частини нежитлового приміщення площею 1,00 кв. м в будівлі інв. № 1 в/м № 25, за адресою: м. Київ, вул. Госпітальна, 16, балансоутримувач — Київське КЕУ.

***

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об'єкт оцінки: нерухоме військове майно — нежитлові приміщення триповерхової будівлі інв. № 1 штабу (інвентарний № 10310004) військового містечка № 64 площею 25,30 кв. м.

Місцезнаходження об'єкта оцінки: м. Київ, пр. Повітрофлотський, 6.

Балансоутримувач: Центр забезпечення службової діяльності МОУ та ГШ ЗСУ.

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати.

Орієнтовна дата оцінки: 31.10.2017.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строку виконання, який не повинен перевищувати сім календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Київського КЕУ не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 10 год. 30 хв. 17 листопада 2017 року за адресою: м. Київ, вул. Ав. Антонова, 2/32, каб. 15.

Документи надсилати поштою на адресу: 03186, м. Київ, а/с 37, Київське КЕУ; надавати особисто за адресою: м. Київ, вул. Курська, 13А, каб. 107.

Телефон для довідок: (067) 405-01-40 або (044) 242-81-99.

***

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об'єкт оцінки: нерухоме військове майно — нежитлове приміщення площею 28,10 кв. м в будівлі інв. № 6 військового містечка № 54.

Місцезнаходження об'єкта оцінки: м. Київ, вул. Госпітальна, 18.

Балансоутримувач: Київське квартирно-експлуатаційне управління (далі — Київське КЕУ).

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати.

Орієнтовна дата оцінки: 31.10.2017.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строку виконання робіт, який не повинен перевищувати сім календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Київського КЕУ не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться **о 11 год. 00 хв. 17 листопада 2017 року** за адресою: м. Київ, вул. Ав. Антонова, 2/32, каб. 15.

Документи надсилати поштою на адресу: 03186, м. Київ, а/с 37, Київське КЕУ; надавати особисто за адресою: м. Київ, вул. Курська, 13А, каб. 107. Телефон для довідок: (067) 405-01-40 або (044) 242-81-99.

***

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об'єкт оцінки: нерухоме військове майно — частина нежитлового приміщення площею 25,00 кв. м в будівлі інв. № 1 військового містечка № 25.

Місцезнаходження об'єкта оцінки: м. Київ, вул. Госпітальна, 16.

Балансоутримувач: Київське квартирно-експлуатаційне управління (далі — Київське КЕУ).

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати.

Орієнтовна дата оцінки: 31.10.2017.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строку виконання робіт, який не повинен перевищувати сім календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Київського КЕУ не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться **о 11 год. 30 хв. 17 листопада 2017 року** за адресою: м. Київ, вул. Ав. Антонова, 2/32, каб. 15.

Документи надсилати поштою на адресу: 03186, м. Київ, а/с 37, Київське КЕУ; надавати особисто за адресою: м. Київ, вул. Курська, 13А, каб. 107. Телефон для довідок: (067) 405-01-40 або (044) 242-81-99.

***

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об'єкт оцінки: нерухоме військове майно — нежитлові приміщення загальною площею 13,80 кв. м в будівлі інв. № 43 військового містечка № 54.

Місцезнаходження об'єкта оцінки: м. Київ, вул. Госпітальна, 18.

Балансоутримувач: Київське квартирно-експлуатаційне управління (далі — Київське КЕУ).

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати.

Орієнтовна дата оцінки: 31.10.2017.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому і надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строку виконання робіт, який не повинен перевищувати сім календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Київського КЕУ не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться **о 12 год. 00 хв. 17 листопада 2017 року** за адресою: м. Київ, вул. Ав. Антонова, 2/32, каб. 15.

Документи надсилати поштою на адресу: 03186, м. Київ, а/с 37, Київське КЕУ; надавати особисто за адресою: м. Київ, вул. Курська, 13А, каб. 107. Телефон для довідок: (067) 405-01-40 або (044) 242-81-99.

***

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об'єкт оцінки: нерухоме військове майно — нежитлові приміщення загальною площею 100,53 кв. м в будівлі інв. № 1, військове містечко № 280.

Місцезнаходження об'єкта оцінки: м. Київ, вул. І. Кудрі, 18/2.

Балансоутримувач: Київське квартирно-експлуатаційне управління (далі — Київське КЕУ).

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати.

Орієнтовна дата оцінки: 31.10.2017.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строку виконання робіт, який не повинен перевищувати сім календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Київського КЕУ не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

ВІТАЄМО!

1 листопада 2017 року відзначив свій день народження

ДОНЧАК Андрій Михайлович,

начальник науково-дослідного центру Збройних Сил України «Державний океанаріум», кандидат психологічних наук, полковник.

Андрій Михайлович є автором багатьох статей, монографій та досліджень, присвячених розвитку особистості захисника України. Сьогодні він наполегливо працює над докторською дисертацією.

Бажаємо вам щастя, здоров'я, творчого натхнення, життєвої наснаги, радісних подій, бадьорості духу й довголіття.

З повагою колеги!

Конкурс відбудеться **о 12 год. 30 хв. 17 листопада 2017 року** за адресою: м. Київ, вул. Ав. Антонова, 2/32, каб. 15.

Документи надсилати поштою на адресу: 03186, м. Київ, а/с 37, Київське КЕУ; надавати особисто за адресою: м. Київ, вул. Курська, 13А, каб. 107. Телефон для довідок: (067) 405-01-40 або (044) 242-81-99.

***

Інформація КЕВ м. Житомир про підсумки конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які залучатимуться до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна, що відбувся 20.10.2017 р.

Відповідно до розділу III Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 р. № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 р. за № 699/27144, конкурсною комісією прийнято рішення: **Приватне підприємство «Експерт-Сервіс-Консалт»** — переможець конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, який буде залучений до проведення незалежної оцінки з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати при продовженні договору оренди нерухомого військового майна, що перебуває на балансі КЕВ м. Житомир, а саме:

— нежитлових приміщень інв. № 382 площею 34,1 кв.м за адресою: Житомирська обл., Житомирський р-н, смт Озерне вул. Авіаційна, 56, військове містечко № 84.

***

Інформація КЕВ м. Житомир про підсумки конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які залучатимуться до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна, що відбувся 20.10.2017 р.

Відповідно до розділу III Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 р. № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 р. за № 699/27144, конкурсною комісією прийнято рішення: **Приватне підприємство «Експерт-Сервіс-Консалт»** — переможець конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, який буде залучений до проведення незалежної оцінки з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати при укладанні договору оренди нерухомого військового майна, що перебуває на балансі КЕВ м. Житомир, а саме:

— частини нежитлових приміщень клубу інв. № 4 площею 2 кв.м за адресою: м. Житомир, вул. Фещенка-Чопівського, 22, військове містечко № 13.

***

На виконання Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 20 січня 2015 року № 29, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 19 лютого 2015 року за № 202/26647 (зі змінами) (далі — Наказ), Міністерство оборони України інформує про результати проведення конкурсного відбору суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження окремо визначеного військового майна, що відбувся 27 жовтня 2017 року о 10.00 за адресою: 03113, м. Київ-113, просп. Перемоги, 55/2, Головне управління майна та ресурсів, каб. 332 (інформація про проведення конкурсного відбору суб'єктів оціночної діяльності була розміщена на офіційному веб-сайті Міністерства оборони України 4 жовтня 2017 року та опублікована у друкованому виданні «Народна армія» № 41(5521) від 12 жовтня 2017 року.

За результатами наданих конкурсних пропозицій та відповідно до критеріїв визначених Наказом рішенням комісії оголошено переможцем наступного суб'єкта оціночної діяльності:

за лотом 1 — фізична особа-підприємець МЕДИНЦЕВ М.М.

***

На виконання Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 20 січня 2015 року № 29, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 19 лютого 2015 року за № 202/26647 (зі змінами) (далі — Наказ) Міністерство оборони України інформує про результати проведення конкурсного відбору суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження окремо визначеного військового майна, що відбувся 27 жовтня 2017 року о 11.00 за адресою: 03113, м. Київ-113, просп. Перемоги, 55/2, Головне управління майна та ресурсів, каб. 332 (інформація про проведення конкурсного відбору суб'єктів оціночної діяльності була розміщена на офіційному веб-сайті Міністерства оборони України 10 жовтня 2017 року та у друкованому виданні Міністерства оборони України «Народна армія» № 41(5521) від 12 жовтня 2017 року.

За результатами наданих конкурсних пропозицій та відповідно до критеріїв визначених Наказом рішенням комісії оголошено переможцем наступного суб'єкта оціночної діяльності:

за лотом 1 — Товариство з обмеженою відповідальністю «Бізнес-Орієнтир»;

за лотом 2 — Товариство з обмеженою відповідальністю «Бізнес-Орієнтир».

***

Військовий коледж сержантського складу Харківського національного університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба оголошує конкурс на заміщення вакантних посад педагогічних працівників

Дата проведення конкурсу — 11 грудня 2017 року

Термін подачі документів на участь у конкурсі — до 30 листопада 2017 року

Циклова комісія із загальноосвітніх та загальновійськових дисциплін:
Посада — старший викладач, ШПК — «підполковник», оклад — 950–1030 грн.

Циклова комісія з конструкції та експлуатації літаків та двигунів:
Посада — викладач, ШПК — «майор», оклад — 850–1000 грн;
посада — викладач, ШПК — «майор», оклад — 850–1000 грн.

Циклова комісія з конструкції та експлуатації радіоелектронного обладнання:
Посада — викладач, ШПК — «майор» оклад — 850–1000 грн.

Циклова комісія з льотної експлуатації та бойового застосування вертольотів:
Посада — старший викладач, ШПК — «підполковник», оклад — 950–1030 грн;
посада — викладач, ШПК — «майор», оклад — 850–1000 грн.

Циклова комісія метеорологічних спостережень:
Посада — викладач, ШПК — «майор», оклад — 850–1000 грн.

Вимоги до кандидатів на посади:

старший викладач циклової комісії — не менше трьох років стажу педагогічної роботи, які проводять навчальні заняття на високому науково-методичному рівні і мають видані навчально-методичні посібники; висококваліфіковані фахівці з військ (сил), органів військового управління, військових навчальних закладів (установ, організацій);

викладач циклової комісії — висококваліфіковані фахівці з військ (сил), органів військового управління, військових навчальних закладів (установ, організацій).

Для участі в конкурсі надсилаються такі документи (поверненню не підлягають, окрім особової справи та медичної книжки):

— особова справа кандидата;
— рапорт, поданий по команді із зазначенням повної назви посади та ВОС;
— автобіографія друкована;
— копії документів про освіту, кваліфікацію, науковий ступінь, вчене звання;
— завірена копія службової картки;
— службова характеристика;
— медична книжка або висновок ВЛК для офіцерів, посади яких скорочуються;
— довідка про проходження військової служби (копія трудової книжки);
— список наукових праць (винаходів), завірений заступником установи з наукової роботи;
— залікові відомості (фізична, вогнева, командирська підготовка).

Документи надсилаються (подаються) на адресу:

61045, м. Харків, вул. Клочківська, 228, Військовий коледж сержантського складу Харківського національного університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба, секретарю конкурсної комісії, з 9–00 до 11–00 та з 15–00 до 17–00.

***

Втрачені паспорт, серія СН № 710403, виданий 21 березня 1998 р. Залізничним РУГУ МВС України в м. Києві, та посвідчення учасника бойових дій в Афганістані, серія АА № 526232, видане 9 грудня 1996 р., на ім'я Москаленка Івана Степановича вважати недійсними.

***

Втрачене посвідчення учасника бойових дій, серія ЯО № 449265, видане на ім'я Мазура Ярослава Олексійовича, вважати недійсним.

***

Втрачене посвідчення учасника бойових дій, серія УБД № 089756, видане на ім'я Харченка Анатолія Івановича, вважати недійсним.

***

Втрачене посвідчення учасника бойових дій, серія АА № 449764, видане на ім'я Ушкова Юрія Едуардовича, вважати недійсним.

***

Втрачене посвідчення учасника бойових дій, серія УБД № 089529, видане на ім'я Винника Миколи Микитовича, вважати недійсним.

26 жовтня 2017 року передчасно помер генерал-майор запасу

Костюк Олександр Васильович (16.09.1950 - 26.10.2017)

Олександр Васильович народився 16 вересня 1950 року на ст. Кирнасівка Вінницької області. Закінчив вище військово-політичне училище ППО (1972 р.), Військову політичну академію (1982 р.).

Службу проходив на посадах заступника командира роти, начальника політвідділу полку, бригади, відділення пропаганди армії, помічника командувача армії, начальника відділу військ протиповітряної оборони України, начальника управління соціально-психологічної підготовки військ ППО України, заступника Головнокомандувача Військ Протиповітряної оборони з виховної роботи, заступника начальника Національної академії оборони України з виховної роботи, начальника наукового центру гуманітарних програм при Київському військовому гуманітарному інституті.

Звільнений з військової служби 24.11.2003 року.

За внесок Костюка О.В. у справу захисту Батьківщини його нагороджено багатьма відзнаками Міністерства оборони України, Генерального штабу Збройних Сил України, медалями СРСР.

Активна життєва позиція, принциповість і наполегливість, порядність і освіченість, почуття відповідальності за доручену справу сприяли успішному виконанню завдань на всіх відповідальних посадах, які обіймав генерал-майор Костюк О.В. під час проходження військової служби.

Військова рада командування, особовий склад Повітряних Сил Збройних Сил України глибоко сумують у зв'язку з передчасною смертю генерал-майора запасу Костюка Олександра Васильовича - людини великої військової та життєвої мужності і висловлюють щирі співчуття його сім'ї та рідним.

Світла пам'ять про Костюка Олександра Васильовича, приклад його непохитної віри у краще майбутнє нашої України, державний підхід до виконання поставлених завдань, батьківське піклування та увага до підлеглих назавжди залишаться в наших серцях.

На виконання статті 7 Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні», постанови Кабінету Міністрів України від 28 грудня 2000 року № 1919 «Про порядок відчуження та реалізації військового майна Збройних Сил» (із змінами) та наказу Міністерства оборони України від 20 січня 2015 року № 29, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 19 лютого 2015 року за № 202/26647, «Про затвердження Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження військового майна» (далі — Наказ) Міністерство оборони України інформує про проведення конкурсного відбору суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження списаного військового майна.

Конкурс відбудеться 17 листопада 2017 року о 10.00 за адресою: 03113, м. Київ-113, проспект Перемоги, 55/2, Головне управління майна та ресурсів, каб. 332.

Об'єкти оцінки: лот (додаток 1).

Кінцевий термін подання документів: 16 листопада 2017 року до 10.00.

Для участі в конкурсному відборі суб'єкти оціночної діяльності подають: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 2); копії установчих документів учасника конкурсу (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція суб'єкта оціночної діяльності подається в запечатаному конверті на кожний лот окремо та формується відповідно до критеріїв, визначених у додатку 2 до Наказу.

Документи подати на реєстрацію до комісії на ім'я голови конкурсної комісії в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться, та обов'язково зазначити дату проведення конкурсу. Копії документів, що подаються, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії.

Умови конкурсу визначені Положенням про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 20 січня 2015 року № 29.

Визначення переможця проводиться комісією за критеріями з визначення кращої конкурсної пропозиції з оцінки військового майна (додаток 2 до Наказу).

Результати конкурсного відбору оголошується в тому ж порядку, в якому його було проведено.

З переможцем конкурсного відбору укладається договір на проведення незалежної оцінки рухомого військового майна протягом п'яти робочих днів з моменту визначення результату конкурсу.

Конкурсна комісія знаходиться за адресою: 03113, м. Київ-113, проспект Перемоги, 55/2, Головне управління майна та ресурсів.

Телефон для довідок: 454-73-90, 454-73-82.

Додаток 1

ЛОТ № 1

Перелік
списаного військового майна, яке планується для реалізації (на внутрішньому ринку) та підлягає незалежній оцінці

№№ пп	Сторінка/позиція переліку списаного військового майна Збройних Сил України, яке може бути відчужено №12607/з від 22.07.2017	Найменування військового майна	Одиниця виміру	Кількість	Рік виготовлення	Термін використання (зберігання)	Залишкова (балансова) вартість, грн		Місцезнаходження
							одиниці	разом	
1.	Додаток № 6 п.2	Р/компас АРК-9	к-т	2	1973-1975	понад 17	3 418,00	6 836,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
2.	Додаток № 6 п.3	Р/компас АРК-У2 (исток)	к-т	1	1969	понад 17	588,00	588,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
3.	Додаток № 6 п.8	Р/приемник КРП-ФМ, ГРП-2М	к-т	3	1969	понад 17	7 409,00	22 227,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
4.	Додаток № 6 п.10	Изд.020М	к-т	7	1969-1978	понад 17	30 525,00	213 675,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
5.	Додаток № 6 п.11	Изд. 020М лит.3 ГЕ	к-т	1	1970	понад 17	30 525,00	30 525,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
6.	Додаток № 6 п.12	Изд. 020Л-3Д	к-т	1	1970	понад 17	30 525,00	30 525,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
7.	Додаток № 6 п.13	Изд. 023Мл.3 Д4	к-т	1	1971	понад 17	30 525,00	30 525,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
8.	Додаток № 6 п.14	Изд. 022 л.3БН	к-т	1	1969	понад 17	937,00	937,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
9.	Додаток № 6 п.15	Изд. 81	к-т	5	1968	понад 17	833,00	4 165,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
10.	Додаток № 6 п.16	Изд. 010 л.ПЦ	к-т	1	1974	понад 17	625,00	625,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
11.	Додаток № 6 п.18	Изд. СПО-3 (Сирена-3)	к-т	1	1973	понад 17	50,00	50,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
12.	Додаток № 6 п.19	Изд. Баку-Сл.7	к-т	2	1969-1976	понад 17	3 733,00	7 466,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
13.	Додаток № 6 п.20	Изд. Поплавок-А	шт.	2	1966-1973	понад 17	1 141,00	2 282,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
14.	Додаток № 6 п.21	КПА-18 до виробу АКА (ВГС -2)	к-т	2	1972	понад 17	1 580,00	3 160,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
15.	Додаток № 6 п.23	Изд. А-15-04в	к-т	1	1985	понад 17	52,00	52,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
16.	Додаток № 6 п.24	Изд. А-15-04в	к-т	1	1988	понад 17	1 720,00	1 720,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
17.	Додаток № 6 п.25	Апаратура Узор-2в	к-т	3	1984-1985	понад 17	2 101,00	6 303,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
18.	Додаток № 6 п.26	Блок Б3 до Р-836	шт.	1	1973	понад 17	340,00	340,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
19.	Додаток № 6 п.28	ТУ-142 бюл. 105 дм	к-т	1	1975	понад 17	231,00	231,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
20.	Додаток № 6 п.29	Траф.145-8501 до бюл.вп 524 бу	к-т	1	1975	понад 17	291,00	291,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
21.	Додаток № 6 п.30	Кабель КТПК 18м	шт.	2	1973	понад 17	120,40	240,80	в/ч А2488, м. Миколаїв
22.	Додаток № 6 п.31	Блок БЗУ-376сп	шт.	2	1983	понад 17	829,00	1 658,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
23.	Додаток № 6 п.32	Блок БЗУ-376сб	шт.	1	1978	понад 17	664,00	664,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
24.	Додаток № 6 п.33	Блок БРН-208М-7Б	шт.	9	1984	понад 17	148,00	1 332,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
25.	Додаток № 6 п.34	Генератор ВГ-7500Я сер.2	шт.	2	1971	понад 17	73,00	146,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
26.	Додаток № 6 п.35	Генератор ГС-12Т	шт.	5	1989	понад 17	63,00	315,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
27.	Додаток № 6 п.36	Генератор ГС-18МО	шт.	5	1981	понад 17	257,00	1 285,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
28.	Додаток № 6 п.38	Генератор СТГ-3	шт.	3	1989	понад 17	37,00	111,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
29.	Додаток № 6 п.39	Генератор СТГ-6М	шт.	2	1981	понад 17	45,00	90,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
30.	Додаток № 6 п.40	Генератор СТГ-18 ТМ-1000	шт.	4	1975	понад 17	117,00	468,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
31.	Додаток № 6 п.41	Генератор СГС-30Б	шт.	1	1981	понад 17	60,00	60,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
32.	Додаток № 6 п.42	Генератор СГС-40ПУ	шт.	7	1980	понад 17	67,00	469,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
33.	Додаток № 6 п.43	Генератор ГО4-ПЧ-4	шт.	3	1988	понад 17	96,00	288,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
34.	Додаток № 6 п.44	Генератор ГО-16ПЧ8РС	шт.	1	1976	понад 17	146,00	146,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
35.	Додаток № 6 п.45	Генератор ГТ60ПЧ-6А	шт.	1	1976	понад 17	224,00	224,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
36.	Додаток № 6 п.46	Генератор СГО-8ТФ	шт.	1	1983	понад 17	50,00	50,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
37.	Додаток № 6 п.47	Генератор СГО-30УРС	шт.	1	1977	понад 17	63,00	63,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
38.	Додаток № 6 п.48	Генератор ГСН-3000М	шт.	1	1978	понад 17	57,00	57,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
39.	Додаток № 6 п.49	Коробка КВР-2	шт.	1	1973	понад 17	20,00	20,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
40.	Додаток № 6 п.50	Коробка КПР-15А	шт.	1	1976	понад 17	97,00	97,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
41.	Додаток № 6 п.51	Коробка ПКМГ-3000А	шт.	1	1979	понад 17	102,00	102,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
42.	Додаток № 6 п.53	Механізм МКВ-41	шт.	4	1978	понад 17	68,00	272,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
43.	Додаток № 6 п.54	Механізм МПЗ-12М	шт.	5	1981	понад 17	78,00	390,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
44.	Додаток № 6 п.55	Механізм МПШ-18МТ	шт.	1	1978	понад 17	85,00	85,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
45.	Додаток № 6 п.56	Механізм МВТ-300	шт.	2	1982	понад 17	44,00	88,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
46.	Додаток № 6 п.57	Перетворювач ПТ-1000Ц	шт.	1	1974	понад 17	73,00	73,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
47.	Додаток № 6 п.58	Перетворювач ПТ-3000П сер.2	шт.	1	1962	понад 17	72,00	72,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
48.	Додаток № 6 п.59	Перетворювач ПТ-6000Д	шт.	1	1975	понад 17	73,00	73,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
49.	Додаток № 6 п.60	Панель АПД-75А	шт.	2	1978	понад 17	193,00	386,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
50.	Додаток № 6 п.61	Панель ПСГ-18М-500	шт.	1	1978	понад 17	125,00	125,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
51.	Додаток № 6 п.62	Панель ПСГ-28	шт.	5	1989	понад 17	270,00	1 350,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
52.	Додаток № 6 п.63	Прогр. механізм ПМК-14	шт.	6	1962	понад 17	74,00	444,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
53.	Додаток № 6 п.64	Панель ПСГ-15	шт.	3	1976	понад 17	121,00	363,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
54.	Додаток № 6 п.65	Панель АПД-75Д	шт.	1	1983	понад 17	121,00	121,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
55.	Додаток № 6 п.66	Панель ПСГ-26	шт.	2	1982	понад 17	84,00	168,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
56.	Додаток № 6 п.67	Регулятор РН-120М	шт.	3	1967	понад 17	30,00	90,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
57.	Додаток № 6 п.68	Регулятор РН-120У	шт.	2	1967	понад 17	30,00	60,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
58.	Додаток № 6 п.69	Регулятор РН-180М	шт.	2	1981	понад 17	43,00	86,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
59.	Додаток № 6 п.70	Трансформатор ТС-1-2	шт.	1	1982	понад 17	25,00	25,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
60.	Додаток № 6 п.71	Токозйомник ТС-2М	шт.	37	1964-1982	понад 17	135,00	4 995,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
61.	Додаток № 6 п.72	Токозйомник ТС-4Д	шт.	1	1981	понад 17	137,00	137,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
62.	Додаток № 6 п.73	Токозйомник ТСВ-36М-313	шт.	4	1979	понад 17	996,00	3 984,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
63.	Додаток № 6 п.75	Гірополукомпас ГПК-52АП	шт.	4	1975	понад 17	122,00	488,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
64.	Додаток № 6 п.76	Підсил. р/ маш. АП-6Е вир 884	шт.	2	1976	понад 17	35,00	70,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
65.	Додаток № 6 п.78	Підсилювач АП-15 изд.258А	шт.	4	1978	понад 17	436,00	1 744,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
66.	Додаток № 6 п.79	Авт.крену АП-45 изд.253	шт.	2	1971	понад 17	6,00	12,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
67.	Додаток № 6 п.80	Датчик 1292ДМ	шт.	1	1978	понад 17	104,00	104,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
68.	Додаток № 6 п.81	Датчик 1292Д	шт.	1	1978	понад 17	7,00	7,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
69.	Додаток № 6 п.84	Блок 1405М	шт.	1	1988	понад 17	5 736,00	5 736,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
70.	Додаток № 6 п.85	Блок 1408М	шт.	1	1975	понад 17	8 167,00	8 167,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
71.	Додаток № 6 п.86	Блок Л-1404МА	шт.	1	1983	понад 17	7 217,00	7 217,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
72.	Додаток № 6 п.88	Підсилювач У-20М	шт.	1	1978	понад 17	9,00	9,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
73.	Додаток № 6 п.89	Блок изд. 1455А	шт.	1	1982	понад 17	490,00	490,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
74.	Додаток № 6 п.90	Вимикач ВК-53РБ	шт.	3	1973	понад 17	15,00	45,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
75.	Додаток № 6 п.91	Перетворювач БЦ-63А сб.14	шт.	9	1981	понад 17	19,00	171,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
76.	Додаток № 6 п.92	Вичислітіль ЦВМ-10ТС-45	шт.	1	1973	понад 17	10 125,00	10 125,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
77.	Додаток № 6 п.93	Висотомір УВИД-15ФК	шт.	1	1976	понад 17	782,00	782,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
78.	Додаток № 6 п. 95	Датчик ДВ-30МК	шт.	1	1975	понад 17	42,00	42,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
79.	Додаток № 6 п.96	Висотомір УВИ-1-30К	шт.	3	1983	понад 17	11,00	33,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
80.	Додаток № 6 п.97	Вказівник УВПД	шт.	4	1978	понад 17	10,00	40,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
81.	Додаток № 6 п.99	Гіродатчик 458МКС	шт.	1	1976	понад 17	366,00	366,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
82.	Додаток № 6 п.100	Автопілот 1122Б	шт.	2	1971	понад 17	164,00	328,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
83.	Додаток № 6 п.101	Гірополукомпас ГПК-52В	шт.	1	1976	понад 17	992,00	992,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
84.	Додаток № 6 п.102	Гіровертикаль ЦГВ-2В	шт.	2	1976	понад 17	299,00	598,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
85.	Додаток № 6 п.103	Гіровертикаль ЦГВ-3	шт.	3	1977	понад 17	299,00	897,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
86.	Додаток № 6 п.104	Гіровертикаль ЦГВ-10	шт.	1	1975	понад 17	415,00	415,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
87.	Додаток № 6 п.105	Гіровертикаль ЦГВ-10П	шт.	10	1974	понад 17	364,00	3 640,00	в/ч А2488,м. Миколаїв
88.	Додаток № 6 п.107	Датчик ДУС-К	шт.	2	1976	понад 17	1 575,00	3 150,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
89.	Додаток № 6 п.108	Авіагоризонт АГР-74М-15	шт.	1	1978	понад 17	92,00	92,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
90.	Додаток № 6 п.109	Блок БПНП-10	шт.	2	1984	понад 17	46,00	92,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
91.	Додаток № 6 п.110	Трансформатор ТР-115/36	шт.	71	1978-1982	понад 17	11,00	781,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
92.	Додаток № 6 п.111	Вимірювач ИВ-41М	шт.	3	1979	понад 17	621,00	1 863,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
93.	Додаток № 6 п.112	Вимірювач ИВ-200В	шт.	1	1963	понад 17	1 547,00	1 547,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
94.	Додаток № 6 п.114	Блок БЭ-6-6	шт.	2	1982	понад 17	1 013,00	2 026,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
95.	Додаток № 6 п.117	Блок БЭ-9Е	шт.	8	1972	понад 17	31,00	248,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
96.	Додаток № 6 п.118	Вказівник УК-68ВБ	шт.	2	1976	понад 17	22,00	44,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
97.	Додаток № 6 п.121	Вимірювач ИКДРД-830-623-3	шт.	3	1984	понад 17	92,00	276,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
98.	Додаток № 6 п.122	Датчик МДД-ТЕ	шт.	5	1972	понад 17	13,00	65,00	в/ч А2488,м. Миколаїв
99.	Додаток № 6 п.123	Вимірювач 2ИА-7А-670	шт.	3	1968	понад 17	531,00	1 593,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
100.	Додаток № 6 п.124	Вказівник ИП-21-14 с ДС-11Б	шт.	1	1986	понад 17	203,00	203,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
101.	Додаток № 6 п.125	Індикатор ИП-33-05	шт.	2	1988	понад 17	303,00	606,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
102.	Додаток № 6 п.126	Вказівник УП-33-10 с 2 ДС-10	шт.	2	1978	понад 17	22,00	44,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
103.	Додаток № 6 п.127	Вказівник УП-33-11 с 2 ДС-10	шт.	2	1977	понад 17	22,00	44,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
104.	Додаток № 6 п.128	Індикатор И1П-8	шт.	2	1968	понад 17	18,00	36,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
105.	Додаток № 6 п.129	Індикатор ИП-3К	шт.	6	1978	понад 17	52,00	312,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
106.	Додаток № 6 п.130	Індикатор ИП-3-2	шт.	1	1973	понад 17	52,00	52,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
107.	Додаток № 6 п.132	Вказівник УШВ-1К	шт.	2	1978	понад 17	22,00	44,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
108.	Додаток № 6 п.133	Вказівник УПРН-1	шт.	16	1976	понад 17	15,00	240,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
109.	Додаток № 6 п.134	Вказівник УПРТ-2	шт.	1	1985	понад 17	24,00	24,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
110.	Додаток № 6 п.135	Вказівник УПРТ2-1-2	шт.	3	1972	понад 17	26,00	78,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
111.	Додаток № 6 п.138	Датчик ИДТ-4	шт.	1	1978	понад 17	9,00	9,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
112.	Додаток № 6 п.141	Вказівник УИ-2-15К	шт.	2	1976	понад 17	85,00	170,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
113.	Додаток № 6 п.144	Датчик ИД-100	шт.	5	1975	понад 17	20,00	100,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
114.	Додаток № 6 п.146	Приймач ПМ-3Э	шт.	1	1980	понад 17	6,00	6,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
115.	Додаток № 6 п.147	Вказівник УИ-1	шт.	9	1983	понад 17	5,00	45,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
116.	Додаток № 6 п.148	Вказівник УИ-2	шт.	1	1978	понад 17	5,00	5,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
117.	Додаток № 6 п.150	Вичислітель 1310А	шт.	1	1975	понад 17	37,00	37,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
118.	Додаток № 6 п.154	Блок БКО1330 сб62	шт.	1	1982	понад 17	1 237,00	1 237,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
119.	Додаток № 6 п.155	Прибор НПП-1485ТК	шт.	3	1976	понад 17	30 983,00	92 949,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
120.	Додаток № 6 п.156	Вказівник ПНП-72-15	шт.	13	1988	понад 17	267,00	3 471,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
121.	Додаток № 6 п.157	Модуль М-2	шт.	1	1973	понад 17	250,00	250,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
122.	Додаток № 6 п.158	Модуль М-11	шт.	2	1979	понад 17	4,00	8,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
123.	Додаток № 6 п.159	Самописець МСРП-12-3	шт.	1	1974	понад 17	75,00	75,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
124.	Додаток № 6 п.160	Росходомір РТМС-1,8Б-1	шт.	2	1981	понад 17	91,00	182,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
125.	Додаток № 6 п.161	Виріб УТО (СЭТС-280А)	шт.	3	1973	понад 17	2 250,00	6 750,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
126.	Додаток № 6 п.162	Топлівомер СЕТС-280А	шт.	1	1975	понад 17	3,00	3,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
127.	Додаток № 6 п.163	Топлівомір СЕТС-500	шт.	6	1975	понад 17	675,00	4 050,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
128.	Додаток № 6 п.165	Топливомір СПУТ-1-12Т	шт.	1	1975	понад 17	1 091,00	1 091,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
129.	Додаток № 6 п.166	Топлівомер ТПР-1-9УТ	шт.	3	1975	понад 17	289,00	867,00	в/ч А2488, м. Миколаїв
130.	Додаток № 6 п.189	Навчальний клас виробу «45(4502)»	к-т	1	1982	понад 17	80,00	80,00	в/ч А2488, м. Миколаїв

Додаток 2
Голові комісії з відбору суб'єктів оціночної діяльності____________________________

Реєстраційний № _______
«___» _________ 20___ р.
(дата реєстрації заяви)

ЗАЯВА
про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності

Заявник____
(найменування заявника або прізвище, ім'я, по батькові (для фізичної особи))

Керівник____
(прізвище, ім'я, по батькові, посада)

Ідентифікаційний код заявника за ЄДРПОУ, реєстраційний номер облікової картки платника податків або серія та номер паспорта (для фізичних осіб, які через свої релігійні переконання відмовляються від прийняття реєстраційного номера облікової картки платника податків та повідомили про це відповідний орган державної податкової служби і мають відмітку в паспорті)____

Місцезнаходження (місце проживання) ____

_____________ (телефон) _______________ (телефакс) _______________ (телекс) _______________________ (адреса електронної пошти в мережі Інтернет)

Просимо дозволити взяти участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності на право проведення незалежної оцінки окремо визначеного військового майна.

«___»__________ 20___ р.
(дата заповнення заяви)

____
(підпис керівника) М.П.

УМІЙТЕ ВСТАВАТИ, ЯКЩО ВПАЛИ

ЛЕГЕНДАРНИЙ АВСТРАЛІЙСЬКИЙ БЛАГОДІЙНИК НІК ВУЙЧИЧ ЗАКЛИКАЄ УКРАЇНЦІВ ЗА ЖОДНИХ ОБСТАВИН НЕ ЗНЕВІРЮВАТИСЯ

Нік Вуйчич народився без рук і ніг у австралійському Мельбурні в сім'ї сербських емігрантів. Маючи лише частину стопи з двома пальцями, він навчився ходити, плавати, кататися на скейті, грати на комп'ютері й писати. Зараз 34-річний чоловік є відомим у всьому світі викладачем, який мотивує людей до повноцінного життя. Нещодавно Вуйчич уже вдруге побував у Києві, й на головній площі столиці закликав українців за жодних обставин не зневірюватися

— Мої батьки казали мені, що я можу досягти більше, ніж думаю. Просто треба спробувати! І я спробував займатися серфінгом. Я намагався встати на дошку 50 разів. Ми повинні розуміти, що байдуже, скільки разів ми помиляємось, важливо вчитися на своїх помилках. Щоб робити крок за кроком, щоб любити одне одного більше і більше. Байдуже, скільки разів ви впали, важливим є те, скільки разів ви підвелися. І кожного разу, коли я падав, я відчував себе слабкішим. Але коли ти знаєш, чому ти робиш те, що ти робиш, коли ми розуміємо це в межах країни, хочемо, щоб більше українців допомагали українцям, нам треба намагатися вставати і вставати. Ніхто не є ідеальним, жодна країна не є ідеальною, я також не ідеальний. Запитайте мою дружину про це. Але зрештою я встав на серфі, й всі на пляжі заволали: «Та-а-ак!»

І я хочу, щоб ви знали, — ви можете жити минулим і звинувачувати людей, або ви можете побачити, до чого прийшла Україна, і рухатися вперед. Головне — боротися і вірити, хоч там що. Яку б роботу ви не виконували, яку б роль не відігравали у сім'ї, робіть усе із душею. І будьте вдячними!

«Спробуйте зазирнути в кінець власного життя, а потім почніть жити так, щоб, опинившись у цій точці, ні про що не шкодувати»

«Ті, хто вважає себе невдахою, — це люди, які не розуміють, наскільки близько до успіху перебували, коли склали руки і здалися» Нік ВУЙЧИЧ

Сканворд підготував Олексій ТРИГУБ

ЯК МУДРО ПРОЖИТИ ЖИТТЯ:
ПОРАДИ ВІД ГРИГОРІЯ СКОВОРОДИ

У соцмережах дуже модно постити повчальні фрази відомих людей. Так, афоризми Анджеліни Джолі та Фаїни Раневської, звичайно, мають свій шарм, та пропонуємо вам звернутись до мудрості найвідомішого українського філософа Григорія Савича Сковороди, які актуальні завжди і можуть бути корисні нашим читачам щодень.

- Якщо любиш прибуток, шукай його пристойним шляхом. Тисяча на те перед тобою благословенних ремесел.
- В істини проста мова.
- Найголовніша з усіх згубних пристрастей є заздрість — мати інших пристрастей та беззаконь.
- Уникай людей, які, бачачи твої вади і недоліки, виправдовують їх або навіть схвалюють. Такі люди або підлабузники, або боягузи, або просто дурні. Від них не чекай допомоги ні в якій біді чи нещасті.
- Краще в одного розумного і добродушного бути в любові й повазі, ніж у тисячі дурнів.
- Ми повинні бути вдячні Богові, що він створив світ так, що все просте — правда, а все хибне — неправда.

СМІЄМОСЬ, ОТЖЕ, НЕ ЗДАЄМОСЬ!

Про те, що не буває некрасивих дівчат, краще всього переконуєшся не після пляшки горілки, а після року життя в казармі.

***

Захворів мільйонер. Родичі зібралися біля ліжка хворого:
— Скажіть, лікарю, надія є?
— Абсолютно ніякої! У нього звичайна застуда.

***

Компанія «Нескафе» залишається кращим виробником банок для недопалків.

***

Дзвонить свекруха невістці:
— Ну, як там мій синочок?
— Та як, як... Горілку п'є, шкарпетки розкидає, мене ображає...
— Ну, слава Богу, тільки б не хворів!

БАТЬКУ СКАЖУ

Дід Павло в садку застав маленького злодюжку,
Ледве той устиг залізти на стареньку грушку.
Дід добряче придивився — то ж хлопчак сусіда:
— Як тобі, малий, не сором красти груші в діда?
Я впізнав тебе, злодюго. Врешті, сину вражий.
Швидко, хлопче, скач додолу. Бо я батьку скажу.
Той догриз спокійно грушку. Глянув десь угору:
— Чуєш, тату, то про тебе дідо там говорить.
Злізь скоріше трохи нижче, бо не чути, тату.
Дід Павло тобі, напевне, хоче щось сказати.

Віктор НАСИПАНИЙ

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА
НАРОДНА АРМІЯ
ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Реєстраційне свідоцтво КВ № 2026 від 25.06.1996 р.
Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф» (вул. Марка Вовчка, 12/14, м. Київ, 04073).
Наклад 36552 Замовлення 57441
Ціна вроздріб – договірна
Головний редактор Роман ДРАПАК
Чергові по номеру — Костянтин МАШОВЕЦЬ, Сергій ВОРОНКОВ
Провідний літературний співробітник — Наталія ЧИЖЕВСЬКА
Адреса редакції: вул. Мельникова, 24, м. Київ, 04050
e-mail: n_army@army.kiev.ua
http://www.na.mil.gov.ua
Відділ передплати: тел.: (044) 489-50-12
Рр — Реклама редакції (подається безкоштовно)
Р — Реклама платна
Листування з читачами тільки на сторінках газети. Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора. При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.
ISSN 1029-9114